Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

7-21 Mart '95, Sayı:19, Fiyatı:20 000 TL

Gazi'li Emekçilerin Yolundan Özgürlüğe Sosyalizme!

Gazi Mahallesi'nde ateşle oynayan düzen güçleri, tutuşturdukları kıvılcımın denetimden çıkması karşısında onulmaz bir korkuyla sarsıldı. Emekçi kitlelerin zaten derin bir güvensizlik beslediği polisin emekçi düşmanı, katliamcı yüzü tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.
Düne kadar emekçi kitlelerin bilincinde gücünü koruyan devlet ve faşist terör gücü polisinin "dokunulmaz"lığına, ağır bir darbe indi. Gazi'li emekçiler bu "yenilmez" sanılan katil güruhunu önlerine katıp kovaladılar.

Devlet terörü kuşatmasının yarılması, sermayenin topyekün saldırılarının geri püskürtülmesi bugün Gazi emekçilerinin açtığı yolun tüm emekçi sınıflar tarafından tutulmasıyla mümkün olacaktır.
Özgürlüğe, devrime ve sosyalizme giden yol, Gazi ve 1 Mayıs emekçilerinin gösterdiği kavga yoludur.

Sermaye rejiminin 5 Nisan paketiyle birlikte korkunç bir sefalete ve açlığa mahkum ettiği, baskı ve terör altında inlettiği emekçi kitlelere yönelik Gazi ve Ümraniye'deki "provokasyonu" tam da yeni ve daha azgın bir saldırı paketini devreye sokmaya hazırlandığı bir sırada gerçekleştirmesi tesadüf değildir. Kürt ve Alevi kitlesinin, devrimci güçlerin ağırlıklı olduğu, mücadeleci geçmişi olan Gazi Mahallesi bilinçli bir tarzda seçilmiştir. Kahvehane baskınlarının protesto ve tepkilere yol açacağı önceden hesaplanmış, katliam planı bunun üzerine kurulmuştu. Önce emekçi halk kışkırtılacak, ardından ise "provokatörler, bölücüler, dış ve iç düşmanlar" demagojileriyle hedef

Devamı 3. Sayfada...

Kızıl Bayrak

Bir Halk Ayaklanması

İstanbul'un Gaziosmanpaşa ilçesinde başlayan, giderek de yaygınlık kazanan kitle eylemleri, son onbeş yılın sınıf mücadelesi tarihinde önemli bir kilometre taşı olmuştur. Eylemlere onbinlerce emekçi katılmıştır. Eylemlere katılımın bu denli kitlesel olması, kuşkusuz ki başlıbaşına son derece önemli bir olaydır. Ne var ki, son kitle eylemlerinin taşıdığı önem yalnızca onun kitlesel bir karaktere sahip olmasında değildir. Bu son emekçi eylemlerinin en önemli özelliği, eylemlerin basit barışçıl bir gösteri olmaktan çıkarak bir yoksul halk isyanı biçimine

Devamı 3. Sayfada...

Bıji Newroz!

Dest bıdne Turken peşketi,
Çı serxeti, bı bın xeti,
Guh medne en jı reketi,
Dıvet, ku wın pır zane bın.
Bı hevre em tev dost u yar,
Eriş bıkın senca neyar,
Zana u gernas u şiyar,
Le tım dıvet, ko em hebın.
Cigerxwîn, Diwana 7'a, Hevi, 1983

İlerici Türklerle elele verin
Birlikte savaşın, sınır tanımaksızın
Kulak asmayın yoldan çıkanlara
Bilginizle ders verin onlara
Hep birlikte, omuz omuza, kardeşçesine
Saldıralım korkmadan düşman siperine.
Bilgili, bilinçli yiğit olarak
Her zaman var olmalıyız savaşarak.
Cigerxwîn, Yedinci Divan, Ümit, 1983

Zalim bir kral, Dehak. Amansız bir hastalığa yakalanır. Her iki omuzuna da birer yılan çöreklenmiştir. Ruhbanları, ona yaşayabilmesi için; her gün iki genç insanın beynini yemesi gerektiğini söyler. Zalim kral bu tavsiyeye uyar ve her gün, halkın arasından iki genç insanın canını alır.

Bir demirci, Kawa. Dehak'ın ülkesinde yaşar. O'da herkes gibi Dehak'ın bu zalimliklerinden bıkmıştır. Her gün halkından iki gencin ölümü karşısında öfkelidir. Halkına önderlik eder ve başkaldırır. Dehak'ı çekici ile öldürerek halkını kurtarır. Dehak'ın ölüm haberini yaktığı büyük bir ateşle insanlara verir.

Mitolojiye göre bu anlatılanlar İran Kürdistanı'nda geçmiştir. Bir halkın zalim yöneticisinden nasıl kurtulup özgürleştiğini anlatan efsaneye göre Kawa'nın ateşi yaktığı gün 21 Mart'tır ve bu tarih Ortadoğu halklarının çoğu taraıfından Newroz bayramı olarak kutlanır.

***

Ancak Dehak'ın ölümü ile zalimler tükenmedi. Sömürü devam etti. Yeni Dehak'lar türedi ve bunlara karşı yeni Kawa'lar. O günden bugüne kalan tek şey ise Kawa'nın yaktığı isyan ateşi oldu.
Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yolunu aydınlatan bu ateştir. İşçi ve emekçilerin önünü açacak olan da bu başkaldırı ruhudur. İşçi sınıfının ve Kuzey Kürdistan'ın modern Dehak'ı aynıdır. Bu, eli kanlı faşist TC devletinden başkası değildir. Askeriyle, polisiyle, politikacısıyla, medyasıyla vb. tüm kurumları ile faşist TC, Dehak'tır. Amansız hastalığı ekonomik ve siyasi krizidir. Yaşayabilmesinin tek yolu ise, işçi sınıfının ve Kürt halkının daha fazla sömürüsüdür.
Bugün, Kawa'nın yaktığı isyan ateşini canlandırmanın ve yaymanın özel bir önemi var. Sermayenin faşist diktatörlüğü her alandan işçi sınıfına ve Kürt halkına fütursuzca saldırıyor. Pendik'te, Ambarlar'da, Tuzla'da ve daha bir çok yerde direnişteki işçilerin üzerine faşist köpekleriyle saldırıyor. Okullarda terörünü tırmandırıyor. Daha bir kaç gün önce Gazi Mahallesinde emekçi halkın 30 yiğit evladını katletti.
Kawa'nın çekici Gazi'de emekçi halkın elindeydi. Direnişçiler barikatlarında yaktıkları ateşle bize yol gösterdiler. Bu ateş, kan emicileri yakıp yok edecek isyan ateşidir. Kurtuluşun ve özgürlüğün anahtarıdır. İşçi sınıfı ve sömürülen tüm halklar kavgayı seçmeli ve bu ateşi körüklemelidir.
Newroz, ateşin ve isyanın adıdır. Canlanış ve karşı koyuştur.
Kürt halkı onyıllardır Newroz ateşini körükleyerek Dehaklar'a karşı koyuyor. Can pahasına bedeller ödeyerek ilerliyor. İçinden bir değil, binlerle Kawa çıkararak, zalim Dehak'ın üzerine yürüyor. Ve Dehak korkuyor. Kawa'nın çekicini her vuruşunda çıkardığı sesten, verdiği tahribattan çekiniyor. Korktukça saldırıyor ama ateşi söndüremiyor.

***

Modern Dehak TC, aslında dünya üzerindeki diğer benzerleri gibi kapitalist bir sömürü düzenidir. "Kar, daha çok kar" üzerine kurulu bu sistemde emeğin sömürüsünün sonu yoktur. Kapitalizm işçi ve emekçilerin mezarı üzerinde yükselmektedir. Kapitalizmin diyeti işçi ve emekçilerin kanıdır.
Türkiye proletaryası daha ne kadar diyet ödeyecek! Kapitalist sömürü çarklarını kendi eliyle döndürerek daha ne kadar, kendi evlatlarını ve Kürt halkının neferlerini feda edecek! Artık Kawa olmak zamanıdır. **Kawa gibi kuşanıp silahını, ezmeli Dehak'ın kafasını!**
Sınıfın silahı örgütlü gücüdür. Sınıfın silahı devrimci eylemliği ve şiddetidir. Birleşik, militan, politik bir direniş hattı ve iktidarına doğru yürüyüş, onu özgürleştirecek tek yoldur. İşçiler özgürlük yürüyüşünde komünistlerle birleşmeli ve gücünü sınıfın illegal, ihtilalci örgütüne katmalıdırlar.

***

Burjuvazinin borazanları yine çalmaya başladı. Diyorlar ki: "Newroz hepimizin bayramıdır." "Hepimiz kardeşiz, barış içinde yaşamalıyız."
HAYIR!
Biz kan emici katillerle kardeş değiliz ve barış içinde yaşamaya da niyetimiz yok. Günü geldiğinde de bu eli kanlı katillerin kafasını ezmekte, en az Kawa kadar kararlıyız. Newroz, başkaldırıdır ve bizimdir. Hiç bir Dehak Newroz'u sahiplenemez. Ateşin yayılmasından korkan burjuvazinin bu oyununu bozmalıyız. Demagojilerini boşa çıkarmalı ve gereken cevabı 21 Martlarda sokakta vermeliyiz.

***

Emeğin sömürüsü ile ayakta kalabilen modern Dehak TC'yi, ancak işçi sınıfı, devrimci eylemi ve örgütlülüğü ile yok edebilir. Bugünün Kawalar'ı işçi sınıfının ve Kürt halkının yiğit evlatlarıdır. Komünistler isyan ateşini körüklemeli ve proletaryanın devrimci eylemliğini örgüteyerek Dehaklar'ın üzerine yürümelidir. Bugün fabrikalarda, işyerlerinde başlayacak olan direnişler, kurulacak olan barikatlar ve kazanılacak her mevzi, bize kapitalist düzenin sonunu haber veren Newroz ateşi olacaktır. Ateşi çoğaltmak ve geleceği kazanmak ellerimizde.

Gazi'de Alevlenen Ateşi Körükle!
Yaşasın Halkların Kardeşliği!
Özgürlük Devrimde,
Özgürlük Sosyalizmde!

İşgalci Türk Ordusu Newroz'u Irak Topraklarında Kutluyor

Yıllardır, "Ya bitecek, ya bitecek!" diye diye tükettiği umutlarını yeni bir işgal hareketi ile canlandırmaya çalışan TC, Irak topraklarına girdi. İşgalci ordunun Irak'ın kuzeyinde ilerlediği, Kürt köy ve kentlerini kuşattığı alınan bilgiler arasında.

Daha dün Gazi Mahallesi'nde Kurtarıcı rolüne soyunan faşist ordunun maskesinin düşüp gerçek yüzünün açığa çıkması uzun sürmedi. Burjuva medyanın "şefkatli ve kahraman" mehmetçikleri şimdi MGK emri ile güney Kürdistan'da insan avına çıktılar.

Ne rastlantıdır ki, aynı günlerde devletin sözcüleri, Newroz'u ulusal bayram ilan etmekten, Kürt halkı ile barış içinde kutlamaktan bahsediyorlar. Olağanüstü Hal Valisi televizyonlardan açıklama yaparak resmi Newroz kutlamalarına insanları davet ediyor. Bu gözü dönmüş kan emiciler bir yandan katliamlarını sürdürürken diğer yandan da iğrenç yüzlerini gizlemeye çalışıyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçiler, Kürt halkına karşı oynanan bu iki yüzlü oyuna ve sürdürülen kirli savaşa daha fazla seyirci kalmamalıdır. Ortak düşman olan kapitalist sömürü düzenine karşı mücadeleyi yükseltmeli ve komünistlerle birleşerek devrim yolunda ilerlemelidir.

Gazi'li Emekçilerin Yolundan

Özgürlüğe Sosyalizme!

Baş Sayfadan Devam

gösterilecekti. Devlet "asayişi sağlayan, teröristlerin hakkından gelen" rolüne soyunacak, devlet terörüne meşru bir zemin yaratacaktı. Onulmaz ağırlıktaki yeni bir İMF saldırı paketiyle yüzyüze bulunan emekçi kitlelere gözdağı verilecekti. 1 Mayıs ve Newroz'un öngünlerinde geniş emekçi kesimlerde korku ve tedirginlik yaratılacaktı. Düzenin topyekün saldırısı karşısında her türlü karşı koyuşun ve tepkinin devletin çıplak terörüyle ezileceği mesajı topluma ulaştırılacaktı. Emekçi kitlelerde gelişebilecek olası bir hareketliliği daha tohum halindeyken ezmeye ve sindirmeye yönelik terör ve baskı kuşatması daha da artırılacaktı.

Ne var ki, Gazi Mahallesi'nde ateşlenen faşist namlular bu kez geri tepti. Devlet sözcülerinin, "Tuzağa düşmeyelim. Provokatörlerin, teröristlerin oyununa gelmeyelim" çığırtkanlığı işe yaramadı. Gazi emekçi halkı sermayenin tuzağına düşmedi. Katliamlara seyirci kalmadı. Faşist saldırılara teslim olmadı. Korku ve tedirginliğe geçit vermedi. Devlet terörü kuşatmasının ancak karşı saldırıyla yarılabileceği bilinciyle hareket etti. Can ve kan bedelini göze alarak faşist devleti ve onun terör aracı katil polisleri hedef aldı. Pasif bir savunmaya değil, taş ile sopa ile militan bir karşı saldırıya geçti. Gazi ve Ümraniye emekçilerinin öfkesi devletin karşısında kendine militan bir yol açmayı başardı. Bu yolla tüm ezilen sınıf ve kesimlere de bir mesaj gönderdi.

Bugün sermaye sınıfını büyük bir telaşa ve paniğe sürükleyen de budur. Duyulan korku, verilen mesajın yerini bulması, emekçi sınıfların korku ve sinmişlik duvarını aşıp bir bütün olarak faşist sermaye rejiminin karşısına dikilmeleridir. Gazi Mahallesi'nde ateşle oynayan düzen güçleri, tutuşturdukları kıvılcımın denetimden çıkması karşısında onulmaz bir korkuyla sarsılmışlardır.

Gazi katliamıyla emekçi kitlelerde bozgun havası yaratmaya çalışan, toplumsal mücadele dinamiklerini erken bir aşamada ezmeye ve sindirmeye yönelen faşist düzen, karşısında hiç de beklemediği düzeyde bir direniş buldu. "Katil devlet!", "Katil polis!" sloganlarıyla bizzat devlete yönelen emekçi kitlelerin barikatlarıyla, karşı saldırılarıyla yüzyüze kaldı. Provoke edilmek istenen Alevi kitleleri, yıllardır kardeşçe birlikte yaşadıkları sünnilere karşı değil, Alevi-Sünni tüm Gazi emekçi halkı devlete karşı harekete geçti. Bu olay, toplumsal muhalefet içerisinde etkin bir yeri olan alevilerin düzenden daha çok soğumasına yol açtı. Emekçi kitlelerin zaten derin bir güvensizlik beslediği polisin emekçi düşmanı, katliamcı yüzü tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Düne kadar emekçi kitlelerin bilincinde gücünü koruyan devletin ve faşist terör gücü polisinin "dokunulmaz"lığına, ağır bir darbe indi. Gazi'li emekçiler bu "yenilmez" sanılan katil güruhunu önlerine katıp kovaladılar.

Bir taş, bir taş daha... Gazi'li emekçiler kitlesel çatışmaların önünü açtılar. Şimdi görev, yeni militan direnişlere hazırlanmak ve kitle hareketini bu yönde yönlendirmektir...

***

Gazi Mahallesi'ndeki büyük halk direnişi ile faşist sermaye devletinin, topyekün saldırılarla sindirerek ezdiği emekçi kitleler, terör kuşatmasını yarmaya başlamıştır. Uzun dönemlerdir işçi ve emekçi kesimler üzerinde estirilen baskı ve terörün, iktisadi ve siyasal saldırıların yarattığı birikim kendiliğinden bir patlama şeklinde de olsa su yüzüne çıkmıştır. Emekçi sınıflar 12 Eylül'den bu yana ilk defa dişe diş, militan ve kararlı bir tarzda devletle çatışmış, devleti düşman bellemiştir.

Gazi Mahallesi'nde kendiliğinden gelişen ve onbinleri seferber eden militan eylemin arkasında yatan dinamik, onulmaz bir sefalete ve yoksulluğa sürüklenen, baskı ve terörle ezilen emekçi kitlelerin devlete karşı öfke ve nefret birikimleridir. Gazi emekçileri, genelde tüm ezilen ve sömürülen kesimler için geçerli olan bu mücadele birikim ve dinamiğinin ileri bir temsilcisi olmuştur. 13-14 Mart direnişi kitle hareketinde bir sıçramanın ifadesidir. Sınıf mücadelesinde yeni bir döneme girildiğinin ilk işaretidir.

Gazi direnişi, işçi ve emekçi sınıflarda mayalanan başkaldırı ruhunun kendisine yol bulduğunda hangi militan biçimleri alabileceğini gözler önüne sermiştir. Gazi'li emekçiler, can bedeli bir mücadelenin yaşanabilirliğini göstermiş, buzu kırmış, yolu açmıştır. Devlet terörü kuşatmasının yarılması, sermayenin topyekün saldırılarının geri püskürtülmesi bugün Gazi emekçilerinin açtığı yolun tüm emekçi sınıflar tarafından tutulmasıyla mümkün olacaktır. Özgürlüğe, devrime ve sosyalizme giden yol, Gazi ve 1 Mayıs emekçilerinin gösterdiği kavga yuludur.

Gün mücadele günüdür. Gün sınıf düşmanımız sermayeye ve onun faşist iktidarına karşı mücadele bayrağını yükseltmenin, dişe diş, sınıfa karşı sınıf militan bir kavgaya girişmenin günüdür.

Kızıl Bayrak

Bir Halk Ayaklanması

Baş Sayfadan Devam

bürünmüş olmasıdır. Yaşanan açık biçimde halkın devlete karşı bir "barikat savaşı"dır. Bu kitle eylemliliği açısından, sınıf mücadelesinin seyri bakımından kesin bir sıçrama ve yeni bir düzey demektir.

***

Sermaye cumhuriyeti, iktisadi ve siyasi krizden kurtulabilmek, kendisine yönelebilecek bir politik işçi ve emekçi muhalefetini dizginleyebilmek için çeşitli yöntemler denemekteydi. Karşısında bir işçi eylemliliği, kamu emekçi hareketliliği ve Kürt ulusal mücadelesi vardı, ama bu hareketler henüz birbirinden farklı kulvarlarda gelişmekteydi. Birleşik bir politik hareketlilik düzeyine ulaşamamışlardı. Sermaye düzeni bu hareketlerin birleşme kanallarını tıkamak, birbirinden yalıtmak ve ardından da her bir hareketi kendi içinde atomize etmek çabasına yöneldi. Amaçlanan, hareketin düzen-devrim, emek-sermaye çelişkisi ekseninde gelişmesini sınırlandırmak, emek cephesini kendi içinde atomize edebilmekti. Bunu gerçekleştirmenin yolu ise Türklük-Kürtlük, Alevilik-Sünnilik, laiklik-irtica vb. eksenlerinde bir politizasyonu teşvik ederek, emekçi halkın tepkilerinin bu kanallara akmasını sağlamaya çalışmaktı. Şovenizmin bu doğrultuda nasıl etkili bir tarzda kullanılmaya çalışıldığını biliyoruz.

Bu aynı amaç doğrultusunda, işçi ve emekçiler içinde laiklik-irtica, Alevilik-Sünnilik vb. biçiminde bir bölünme de yaratılmaya çalışıldı. Sermaye cumhuriyeti, toplumun alt katmanlarındaki tepkiyi bir yandan kendi eliyle besleyip büyüttüğü dinsel gericilik potasında eritmeye çalışırken, öte yandan da, toplumun diğer kesimlerini de "şeriat tehlikesi" yaygarasıyla Kemalizm'in bayrağı altında toplamak istiyordu.

Amaç herşeyden önce işçi ve emekçileri laiklik-irtica, Alevilik-Sünnilik ekseninde kutuplaşmaya kanalize etmek, böylece birleşik mücadelenin önüne geçmekti. Bu yolla aynı zamanda devletin mücadelenin dolaysız hedefi haline gelmesi önlenmeye çalışılıyor, devlete, kitleler şahsında "tarafsız hakem" görüntüsü kazandırılmak isteniyordu. Bunlar başarılabildiği ölçüde, devletin uyguladığı teröre de bir meşruluk kazandırılmış olacaktı. Uğur Mumcu suikasti, Sivas katliamı hep bu senaryoya bağlı olarak gündeme getirilmiş olan devlet provokasyonlarıydı.

Ne var ki güçsüz düzenin her türlü hesabı ayağına dolanıyor. Bütün bu çabaların sonucunda, gündem kısmen laiklik-irtica, Alevi-Sünni, Türklük-Kürtlük vb. ekseninde oluşturulabilse bile, bu temelde kalıcı bir bölünme ve çatışma yaratılamıyor. Devlete "tarafsız bir hakem" görüntüsü kazandırılamıyor. İlk örneği Sivas olaylarında görüldüğü gibi kitleler tepkilerini yalnızca "irtica"ya değil, aynı zamanda ve giderek belirginleşen biçimde devletin kendisine de yöneltiyorlar. Gaziosmanpaşa olayları bu gerçeği çok daha açık ve çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur. Eylemler ağırlıkla Alevi nüfusu kapsamakla beraber, bu olaylar hiç de basit bir "mezhepsel isyan" değildir. Yaşanan bir yoksul halk hareketi, bir emekçi isyanıdır. Nitekim eylemlerde atılan sloganlara bakıldığında da bu gerçeği görmek mümkündür. Bir iki istisna dışında atılan sloganlar, "mezhepsel" bir içeriğe değil, anti-faşist ve devlet karşıtı bir içeriğe sahiptir. Devrimci hareketin iyi bir sınav vermesinin de yadsınamaz etkisiyle, hareket "Sünni irticaya karşı bir Alevi tepkisi" görüntüsünü kesin bir biçimde aşarak devlete, faşizme ve dinsel gericiliğe karşı bir yoksul emekçi isyanı haline dönüşmüştür. Emekçi yığınlar tepkilerini dolaysız bir biçimde devlete yöneltmişler, devletin kolluk güçleriyle nefret dolu dişe diş bir çatışmaya girişmişlerdir.

"Gaziosmanpaşa olayları", bu özellikleriyle emekçi kitle hareketi açısından, sınıf mücadelesinin genel seyri bakımından önemli bir kilometre taşı oldu. Militan-birleşik bir sınıf mücadelesini motive etmek, onun önünü açmak doğrultusunda son derece önemli bir işlev gördü. Artık "barikatla" tanışıldı. Kolluk kuvvetleriyle çatışma tereddüdü büyük darbe aldı. Korku duvarları önemli ölçüde aşıldı.

Tüm bunlar, sınıf mücadelesinde yeni bir sürece girileceğinin kuşku götürmez göstergeleridir. Bizlere düşen ise hazırlığımızı en kısa sürede bu yeni döneme uygun bir düzeye ulaştırmaktır.

Zafer Direnen Emekçilerin Olacak!

● Kriz içinde debeleniyorlar, derinleşen krizin ağırlaşan faturalarını emekçi sınıflara ödettirmek için saldırı üzerine saldırı düzenliyorlar. Gün be gün işçi ve emekçi yığınlara daha fazla sefalet, daha fazla umutsuzluk, daha fazla acı ve açlık dayatıyorlar. Sesini çıkaranları ise baskı ve zulümle ezmeye kalkıyorlar.

● Ama, katil devletin hiç bir saldırısı, hiç bir kurşunu Gazi emekçilerinin yaktığı isyan ateşini söndürmeye yetmeyecektir. Barikatlarda çarpışanların, kurşuna göğüs gerenlerin, şehit düşenlerin kavga ruhu işçi ve emekçilerin mücadelesinde büyüyecek, faşist sermaye diktatörlüğü için karabasan, emekçiler içinse ışık olacaktır.

Dün Maraş'ta, Sivas'ta Bugün Gazi'de 1 Mayıs'ta...

Yükselen toplumsal muhalefeti bastırmak ve aslolarak da hedefini saptırmak için defalarca kullanılan faşist terör yine sahnede. Sermayenin faşist diktatörlüğü TC, işçi sınıfı ve emekçi halka karşı suç işlemeye devam ediyor. İçinde debelendiği ekonomik ve siyasal krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkarmakta elinde terörden başka hiç bir aracı kalmayan TC, yıllardır Kürt halkına, bir süredir de direnişteki işçilere ve okuldaki öğrencilere saldırttığı (sivil ve resmi) faşist güçlerini bu kez de emekçi halkın yaşadığı mahallelere yönelttı.

Gazi ve 1 Mayıs mahallelerinde yaşananlar, hiç de burjuvazinin borazanlarının ilan ettiği gibi, Alevi-Sünni, Türk-Kürt ya da sağ-sol çatışması değildir. Bu yaşananlar açıkça faşist devlet tarafından gerçekleştirilmiş katliamlardır.

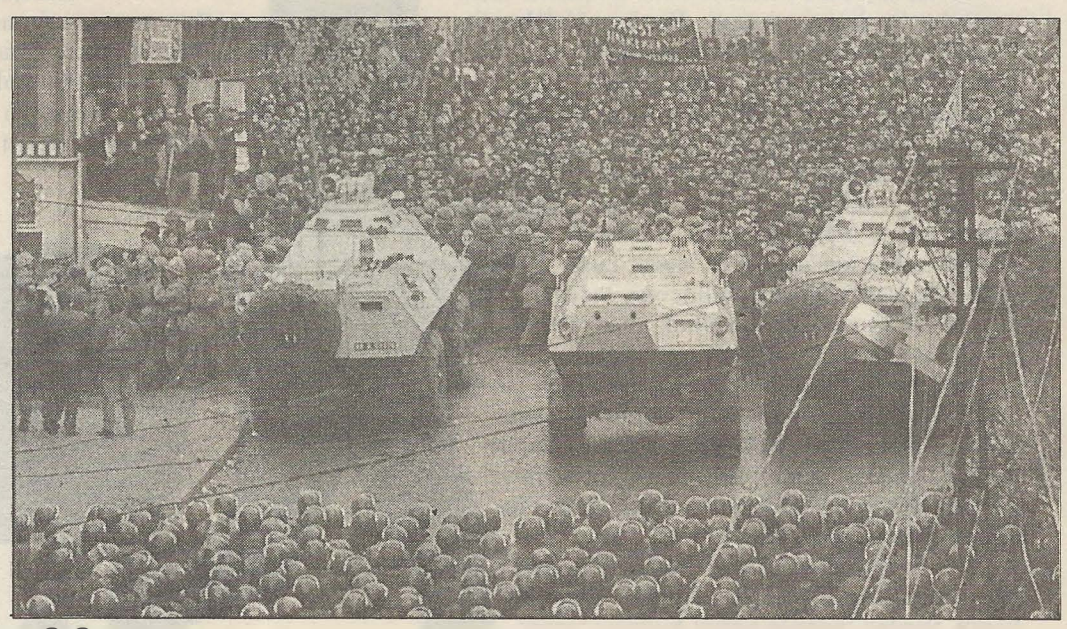
Sermaye devleti, faşist yüzünü gizleyebilmek için olayların başından beri, karanlık güçlerden, Yunan ajanlarından ya da çeşitli devrimci örgütlerin provokasyonlarından bahsediyor. "Türkiye'nin gümrük birliğine girmesini istemeyen, gelişmesini ve güçlenmesini çekemeyen iç ve dış mihraklar, halkı kışkırtıyorlar" diye bas bas bağırıyor. Emekçi halka "Provokasyona gelmeyin!" diye çağrı yapıyor.

Evet! Ortada bir provokasyon vardır. Ancak provokatör ne Türkiye düşmanı dış güçler, ne de devrimcilerdir. Provokatör bizzat faşist devletin kendisidir. Bu geçmişi kirli, eli kanlı provokatör, işçi sınıfına ve devrimci harekete yeni bir saldırının ilk basamağı olarak düşündüğü Gazi Mahallesi'nde olaylar istediği gibi gelişmeyip, silahı geri tepince paniğe kapıldı. Medyasıyla, partileriyle, işadamlarıyla, tüm organlarıyla tek ses olup kendisi dışında provokatörler yaratmaya çalışıyor. Gazi'de, 1 Mayıs'ta, Okmeydanı'nda, Bağcılar'da, kısaca tüm emekçi bölgelerinde kendiliğinden hareketin bilincini bulandırıp, kendine yönelen öfkeyi yansıtmak, faşist yüzünü gizlemek ve emekçi halkın direnişini karartmak istiyor.

Gazi halkının yaktığı isyan ateşi hızla yayılırken hedefini de doğru seçmiş ve faşist devletin polisine yönelmişti. Barikatlar kuran, ölümüne çarpışan ve onlarca can bedel veren Gazi halkı, daha olayların başında, kahvehanelerin ve cemevinin taranmasının ardından karakola yönelmiş ve gerçek katili teşhir etmişti: "Katil polis! Katil devlet!" Aynı devlet şimdi iyi adam-kötü adam oyununu oynamaya çalışıyor. Bu oyunda kötü adam rolünü polis, iyi adam rolünü asker oynuyor. Bir yandan halk "12 Eylül öncesi anarşi ortamı" ile tehdit edilirken, diğer yandan ordu kurtarıcı olarak lanse ediliyor. Oysa ki bu ordu, 12 Eylül'den sonra yüzlerce devrimci ve yurtseveri katleden ordudur. Bu aynı ordu, yıllardır Kürdistan'da katliamlar gerçekleştiren işgalci bir ordudur. Kısacası, bu ordu faşist TC'nin faşist ordusudur.

Bu devletin çivisi çıkmıştır. Faşist yüzünü, kanlı ellerini gizleyecek hiç bir şeyi kalmamıştır. Polisiyle, ordusuyla, medyasıyla, partileriyle tüm kurumları ile bu düzen artık yıkılmalıdır. Gazi direnişçileri yolu gösterdiler. Onların yaktığı ateşi körükleyelim. İşçi sınıfının devrimci eylemi ve şiddeti bu düzeni yıkacak tek güçtür. Bu gücü örgütleyecek ve doğru hedefe kanalize edecek öncü partiyi kurmak ise komünistlerin acil görevidir.

Yaşasın Gazi Direnişi!
Sokağa, Eyleme,
Genel Greve!

Önce Gazi Mahallesi'nde ilericilerin, emekçilerin ve alevilerin yoğunlukta olduğu kahveler ağır silahlarla tarandı. Ardından ise öfkesi sokağa taşan emekçi yığınlar üzerine kurşun yağdırıldı. "Provokasyon" diye bağıran düzen güçleri, katliamı lanetleyen göstericileri kıyımdan geçiriyor, kıyasıya dövüyor, vurulup ölen gençlerin cesetlerini kudurmuşçasına tekmeliyordu. Olayların bilançosu 30 ölü, yüzlerce yaralı, yüzlerce gözaltı, onlarca kayıp...

Yaşanan vahşet ve katliam eşliğinde nara atıyorlardı: "Bu olayları PKK, Dev-Sol, kışkırtıcılar, bölücüler, teröristler tertipledi! Halkı onlar kışkırttı. Olaylar organize ve planlıdır. Amaç bellidir, terör ve anarşi ortamı yaratılmak isteniyor! Kitleler provoke edilmek isteniyor" vb.

Oysa gerçek apaçık ortadaydı. Olayı planlayan da, hazırlayan da, faşist itlerin tasmalarını çözen de bizzat bu faşist sermaye devletinin kendisiydi. Polisin olay yerine gelmesi saatler almıştı, ancak ayaklanan emekçi halkın üzerine kurşun yağdırılmakta gecikilmemişti. Sözde "halkı yatıştırmak" amacını güden militarist güçler, plastik mermi değil, gerçek mermi kullanmıştı. Kitlenin içine kah rasgele, kah nişan alarak, hedef seçerek kurşun sıkılmıştı. Alevi-Sünni çatışması olarak gösterilmek istenen senaryo, emekçi yığınların üzerine katıksız bir devlet terörünün kusulması için zemin hazırlamıştı.

Gazi Mahallesi'nde yaşananlar, faşist kontr-gerilla rejiminin emekçi sınıfları daha da yoğun bir terör kuşatması altına almak için hazırladığı oyunun yalnızca bir parçasıdır. Çok değil, daha dün Sivas'ta 37 can diri diri yakıldı, Ambarlar'da, Keçiören'de, Gebze'de, Pendik'te işçilere saldırıldı. Sermaye beslemesi faşist çeteler ardarda üniversitelere misilleme gerçekleştirdi. Yüzlerce devrimci ve yurtsever, bizzat devlet güçleri tarafından düzenlenen "faili meçhul" cinayetlerin kurbanı oldu. Uğur Mumcu, Turan Dursun, Onat Kutlar vb. gibi toplumun belli kesimleri üzerinde etkili olan isimler hedef seçildi. Tüm bu olaylar aracılığıyla toplum Türk-Kürt, Alevi-Sünni, laik-dinci, sağ-sol gibi sahte kutuplaşmaların esiri haline getirilmek istendi. Sınıf çelişkilerinin yoğunlaştığı, toplumsal mücadele dinamiklerinin potansiyel olarak düzeni tehdit ettiği, düzene yönelen öfkelerin çoğaldığı bir evrede, bilinçler bulanıklaştırılmaya, hedefler saptırılmaya çalışıldı.

"Gümrük Birliği'ne girmemizi istemeyen karanlık düşmanların oyunu bu, demokratikleşmekten korkanların işi bu..." diye haykırıyorlar. Oysa ateşle oynayan, kıvılcımların denetimden çıkıp alevlenmesi karşısında korkudan tir tir titreyen bizzat kendileridir.

Kriz içinde debeleniyorlar, derinleşen krizin ağırlaşan faturalarını emekçi sınıflara ödettirmek için saldırı üzerine saldırı düzenliyorlar. Gün be gün işçi ve emekçi yığınlara daha fazla sefalet, daha fazla acı ve açlık dayatıyorlar. Sesini çıkaranları ise baskı ve zulümle ezmeye kalkıyorlar. Bir yandan da düşünüyorlar: "Şimdilik işleri iyi idare ediyoruz, ama bu böyle fazla gitmez. Kriz faturasının onulmaz yükü altında inleyen emekçi yığınlar er veya geç mutlaka isyan edecek. O gün geldiğinde ise öfkeleri bize yönelecek. Öyleyse daha bugünden bunun önüne geçilmeli. Önlemler derhal alınmalı."

Kontr-gerilla cumhuriyetinin başbakanı, cumhurbaşkanı, generali, MİT'i, iti karargahlarında toplantılar düzenliyorlar. Gizli belgelerle gizli talimatlar veriyorlar: Emekçi halkların taleplerini dile getiren, mücadelesine omuz veren, kirli savaşın gerçek yüzünü yansıtan sosyalist ve yurtsever basın susturulmalı! İlerici aydınların sesi kısılmalı! Devrimci güçler tasfiye edilmeli! Terör kuşatmasını yoğunlaştırmak için uygun zemin hazırlanmalı! Emekçi sınıfların öfkesini sahte hedeflere yöneltmek için sahte kutuplaşmalar oluşturmalı! vb. vb. Ardından Özgür Ülke gazetesi havaya uçuruluyor, DEP milletvekilleri ağır hapis cezalarına çarptırılıyor, zindanlar düşünce suçluları ve devrimcilerle dolup taşıyor, faili meçhul cinayetler, gözaltında kaybolmalar, yerinde infazlar, devrimci katliamları hız alıyor, cezaevleri yoğun bir terörle kuşatılıyor, sosyalist basın faşist burjuva yasalar dahi ayaklar altına alınarak sistematik bir tarzda toplatılıyor, dağıtımı engelleniyor, art arda bombalar patlıyor, faşist saldırılar yoğunlaştırılıyor, yaşanan her olayın ardından Kürt halkı,

aleviler ve devrimciler hedef gösterilerek, "bölücü-teröristler anarşi ortamı yaratmaya çalışıyor" demagojisiyle emekçilerin zihinleri bulandırılmaya çalışılıyor...

"Aman provokasyonlara gelmeyin!" diyehaykıran düzen sözcüleri en büyük provokatörün faşist devletin kendisi olduğu bilinciyle hareket ediyorlar. Gazi Mahallesi'nde yaşananlar onlara bir kez daha göstermiştir ki, emekçi yığınlar bir kez provoke oldular mı, bizzat provokatörün kendine, bu iğrenç faşist sermaye düzenine ve onun militarist güçlerine yönelecektir. Oysa onların provoke etmek istedikleri başka bir şeydir. Onlar çok bilinçli ve sistemli bir tarzda, dünden daha yoğun, dünden daha katıksız bir devlet terörü için uygun bir ortam yaratmak istiyorlar. Kitlelerin çıplak şiddetle ezildiği, öncülerinin tasfiye edildiği, geri yığınların baskıyla sindirildiği bir terör atmosferini hakim kılmaya çalışıyorlar. Faşist sermaye diktatörlüğünü yalnızca zor yoluyla ayakta tutabileceklerinin bilinciyle, terör ve zulüm kuşatmasını boşluk tanımaz bir tarzda örmek için çaba harcıyorlar. Refah içinde, bir elleri balda bir elleri yağda, havyar tıkındıkları, şampanya patlattıkları gül bahçelerinde diken istemiyorlar. Toplumsal mücadele dinamiklerini atomize ederek, karşı karşıya getirerek, birbirinden yalıtarak emekçi kitleleri kanlı pençeleri arasında ezmeye çalışıyorlar.

Ancak, Gazi Mahallesi'nde baltayı taşa vurdular. Karşılarında sinen, korkan, teslimiyeti seçen kitleler değil, bilenmiş öfke ve kinleriyle düzene yönelen emekçiler buldular. Gazi Mahallesi'nde polis terörüne boyun eğen yığınlar yoktu, polisle can ve kan pahasına çatışan bir kararlılık vardı.

Düzen, Gazi Mahallesi'ni bilinçli bir tarzda seçmiştir. Alevi ve Kürt emekçilerinin, devrimcilerin yoğun olduğu bu bölgede kahvehane baskınlarının semt halkında protestolara yol açacağının farkındaydılar. Katliam planlarını bu gerçeklik üzerine kurdular. Başvuracakları çıplak terörün insanların panik ve tedirginlik içinde evlerine kapanmasına yol açmasını beklediler. Öncü güçleri katledip, tasfiye ederek, evlere dalıp arama yaparak, önceden saptadıkları evlerde devrimci ve öncü insanları gözaltına alarak korku ve bozgun havası yaratmayı hesapladılar. Gazi'de emekçi halkı ezerek tüm emekçi sınıflara gözdağı vermek istediler. Gazi katliamının sindirici, caydırıcı, toplumsal mücadele dinamiklerini dizginleyici bir rol oynayacağını varsaydılar. Ama beklenen olmadı. İnsanlar tedirginlik içinde evlerine çekileceğine sokaklara taştı. Karşısına dikilen polis, jandarma, asker karşısında geri çekilmedi, barikat kurdu. Üzerine açılan ateş paniğe yol açmadı. İnsanlar çil yavrusu gibi dağılmadı. Hayır, ele geçen taşla, sopayla, camla karşılık verildi. Dişe diş bir kararlılıkla düşmanla çatışmaya girildi. 30 yiğit evladını şehit vermek pahasına faşist sermaye düzeninin militarist güçleriyle kahramanca savaşıldı. Yalnızca polis ve faşist güçler değil, Gazi Mahallesi'ne nutuk çekmeye, acılı insanların duygularını sömürerek paye toplamaya gelen düzen sözcüleri, parti başkanları, sendika bürokratları, din sömürücüleri, sermaye medyası, hepsi aynı kin ve öfkeyle karşılandı. Kitleyi yatıştırmak için harcadıkları ikiyüzlü çabaları, "sermaye uşakları" haykırışları arasında boğuldu. Sosyal-demokrat yaftasıyla dolaşan parti başkanlarının arabaları taşlandı, konuşma yapmak isteyen sendika bürokratları yuhlarla susturuldu vb. Olaylar hızla kentin diğer emekçi semtlerine sıçradı. Emekçi kalabalıklar binler, onbinler halinde protesto gösterileri düzenledi. Yalnızca İstanbul'un çeşitli semtlerinde değil, Ankara, İzmir gibi diğer kentlerde de düzeni lanetleyen kalabalıklar sokaklara taştı. Polisle karşı karşıya kalınan her yerde çatışmalar yaşandı. Ümraniye'de 4 insan polisin açtığı ateş sonucu şehit düştü... Ankara'da göstericiler polise, ellerine geçirdikleri tuğla, taş ve madeni paralarla saldırdılar...

Tüm olanlar 12-13 Mart Gazi Mahallesi direnişinin bir dönüm noktası olabileceğine işaret etmektedir. 12 Mart Gazi katliamı, faşist sermaye düzeninin terör kuşatmasının yarılmaya başlandığı gündür. Herşey, bundan sonra işçi ve emekçi sınıflarının alacağı tutuma bağlıdır. Düzenin topyekün saldırılarını gerisin geri püskürtmek, faşist sermaye düzeninin iğrenç provokasyonlarını bozmak, devlet terörünü etkisizleştirmek tümüyle kararlı-militan ve birleşik bir karşı saldırının örülmesine bağlıdır. Fabrikada, sokakta, direnişte, eylemdepolise, faşiste ve bilumum düzen güçlerine karşı verilecek militan mücadeleye bağlıdır. Gazi emekçileri göstermişlerdir ki, sermaye iktidarının faşist terörünü etkisizleştirmenin tek yolu jopun üzerine yürümektir, kurşunlara göğüs germektir, gözaltını, işkenceyi, akıtılacak kanı onurlu bir bedel sayarak özgürlüğe ve kurtuluşa doğru öne atılmaktır. Gün, faşist katillerden hesap sorma günüdür. Gün, faşist sermaye iktidarına karşı kıyasıya bir savaşıma girmenin günüdür.

Öyleyse hızla örgütlenelim; direniş, grev, eylem ve mücadele komitelerimizi kuralım. Komünist ve devrimcilerle elele, omuz omuza verelim. Sınıf ve iktidar mücadelesinin öncü kurmayı ihtilalci komünist partisini örgütleyelim.

Kahrolsun Faşist Sermaye Diktatörlüğü!
Katil Devletten Hesap Sor!

Faşizme Ölüm!
Tek Yol Devrim ve Sosyalizm!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni Kapitalizm!
Yaşasın Sosyalizm!

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Tarih: 13 Mart 1995
Saat: 14.00 civarı

Birgece önce Gazi'li emekçilerin ***"mahallemizden söküp atacağız"*** diye hışımla yürüdükleri polis karakoluna giden ana cadde üzerindeyiz. Büyük bir barikat, yalazları gökyüzünü tutuştururcasına yanıyor. Elindeki demir çubukla silahlanmış ve barikatın arkasından çekilmekte olan bir direnişçiye yaklaşıyoruz. Fotoğraf çekmek için izin alıyoruz. *"Devrimci basın"* deyince hiç tereddüt etmiyor. Fotoğraf çekmeye başlıyoruz. İzne rağmen bir çok direnişçi hızla etrafımızda toplanıyor. *"Hangi gazete?"* diye soruyorlar. Kimileri *"Çekme! Sen kimsin?"* diye bağırıyor. Sopalar kalkmış, düşmanın lojistik destekçisi burjuva medyanın birer üyesi sandıkları bize karşı kullanılmaya hazır. Nefretleri yüzlerinden okunuyor. Bu kez daha yüksek bir sesle bağırıyoruz. *"Kızıl Bayrak. Devrimci basın."* Sopalar iniyor. Kısa bir kimlik kontrolü. Yeni gelen bir direnişçi *"Bırakın"* diyor *"Ben tanıyorum"* Alnındaki kızıl bandın altından hırçın bir yüzle 14-15 yaşlarında bir genç, *"Ben bu gazeteyi hiç duymadım"* diyor. Biraz daha yaşlı olan bir başkası *"Ben bir sayısını okumuştum. Ama bayilerde bulunmuyor."* Gazetemizin tanınıyor olması bir rahatlık yaratıyor ve fotoğraf çekmeye devam ediyoruz.

Arkamızda kızıl alevler göğe kara dumanlar bırakarak yükseliyorlar. Yanan barikatın kenarlarından yeni direnişçiler bulunduğumuz tarafa geçiyorlar. Bu barikatın polis tarafında yine yakılarak terk edilmiş iki barikat daha var. Sokak aralarından, bina kenarlarından onlarca insan yavaş yavaş geri çekiliyor. Genç bir direnişçi yüzünü örten kaşkolunu aralayarak bağırıyor: *"Geri çekiliyoruz. Barikata tüp gaz yerleştirdik. Patlayacak."* Hep birlikte geri çekiliyoruz.

Ortalık giderek yön değiştiren rüzgarın etkisiyle dumana kesiyor. Dumanların arasından çıkan tanıdık bir yüz *"İleride"* diyor, *"oldukça sert bir çatışma oldu. Önce polisi geri püskürttük, ama sonra ateş açtılar. Kaç yaralı var tahmin bile edemiyoruz, ama üç kişi öldü."*

Saldırıya uğrayan Cemevi ile polis karakolu arasında ters **L** çizen bir bulvar var. **L**'nin kısa kolunun bitiminde karakol, uzun kolu üzerinde ise Cemevi bulunuyor. İşte şimdi direnişçiler geri çekile çekile bu **L**'nin köşesine geliyorlar. Yeni barikatlar kuruluyor. Yarım barikatlar tahkim ediliyor. *"Üç şehit daha.."* diye kulaktan kulağa yayılıyor. Yukarıya Cemevine doğru yürüyoruz. Burada yaklaşık on bin kişilik bir kalabalık var. İstanbul'un her yerinden emekçiler akın akın Gazi'ye geliyorlar ve kalabalık gittikçe artıyor. Cemevi çevresinde dolaşıyoruz. Sonra tekrar aşağıya karakola giden yola doğru yürüyoruz. Yanımızda gelen ve daha sonra kaybettiğimiz bir arkadaşı ararken önümüzden tahta sedyeye konmuş bir şehit cenazesi geçiriliyor. Beyaz gömleği al kan içinde, göğsünden vurulmuş. Büyük bir grup direnişçinin omuzlarında. Ağızlarda gür bir slogan: **"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"** Yumruklarımız sıkılı, havaya kalkıyor, haykırıyoruz: **"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"**

O, Gazi'de toprağa düşen 30 kişiden sadece biri. Adı Hasan. Kurşuna göğsünü siper ederek; taşla, sopayla sınıf düşmanının üstüne yürüyen Gazi Mahallesi halkının yiğit evlatlarından biri. Gazi'li emekçilerin yiğit direnişinin ülkenin devrim tarihine kazıdığı 30 isimden biri.

Korkuyu yenen, başkaldırının ve özgürlüğün yolunu açan bir direnişin onuru, yiğitliğin adı, devrimin bir sıra neferi...

Kısacık Üç-Dört Gün, ya da Upuzun Bir Ömür...

Kısacık üç-dört gün ya da upuzun bir ömür.

Her iki tanımlama da Gazi direnişini ifade edebilir. Kısacık 3-4 takvim yaprağı hepsi. Ama ya yaşananlar? Ya kazanılan ve kaybedilenler?

Direnişe damgasını vuran yiğitlik ve fedakarlıktan sinik reformculuğa, provokatörlükten bozgunculuğa, ölümü hiçe sayan yaşlı anadan, devlet aleviciliğinin temsilcisi burjuva aydınların tavırlarına kadar uzanan koca bir deneyimdi Gazi direnişi.

"Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Katil Devlet! Katil Polis!", "Gazi Faşizme Mezar Olacak!" "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganlarının haykırılışı arasında omuzlarda taşınan bir direnişçinin cesediyle öfkeleri artan, ellerinden sopalarını, demirlerini bırakmayan 15-16 yaşında gençler ve onlarla kolkola yürüyen, kucakları taş yürekleri öfke dolu analar.

Mükemmel olmasa da ortak hareket ve organizasyon ve dayanışma. Devrimcilerin müdahaleleri, barikata girerken üst aramaları, kitleye güven veren çabalar ve halkın desteği ile birleşerek umutsuz sesleri boğan bir kararlılık. Halkın bir azalıp bir çoğalan katılımı, ama barikatları hiç terketmeyen devrimciler. Verilen şehitlerin üzüntüsü, daha fazla kayıp vermeme isteği ile devrimcileri dağılma konusunda ikna etmeye çalışan ama dağılmadıklarında da onları yalnız bırakmayanların yanı sıra bozgunculukla uğraşanlar... İşte direnişin portreleri.

Öteki yüzde düzenin CHP'si kanalıyla devlet aleviciliğinin taşeronluğunu yapan, alevi emekçi halkın duygularını sömüren burjuva politika canbazları. Bir taraftan devrimcileri halktan soyutlamaya, diğer taraftan kendi içlerinden çıkan ilerici sesleri susturmaya yönelik gayretler. Bunlarla kol kola girip olayı çarpıtmaya ve direnişi kırmaya çabalayan, devlet bürokrasisinin aslan sosyal demokrat şarlatanları. Yine en renkli simalarıyla aslan sosyal demokratların barikatları içeriden yıkma çabaları ve Ecevit'in canını kurtarma telaşı.

Bir tarafta halkın diğer tarafta devletin barikatı.

Devletin gerçek yüzünü iyice anlayan, polis kimliği üzerinden sermaye devletine öfke besleyen, korku duvarını aşmış, devrimci politikaya daha açık bir halk ve korkusunu açıkça ifade eden sermaye devletinin pamuk ipliğine bağlı çürümüşlüğü.

Kısacık takvimli bir koca direniş...

Ve emekçilerin desteğini almış, "Katil Devlet!" diye haykıran emekçileri iktidar hedefine yönlendirebilme gücü ve kabiliyeti gösterebilen önderlik ihtiyacının yakıcılığı...

POLİS TERÖRÜNE BASINDAN TAM DESTEK YA DA:

Medya Terörü

Tanıklıklardan

"Kudurmuş Köpekler Gibi Saldırıyorlardı"

(...)

Bir süre sonra iki polis panzeri süratli bir şekilde kalabalığın üzerine yöneldi. Bu sırada ezilen insanların olduğu söylendi. Panzerler geri çekilirken yol kenarında gençler panzerlere molotof kokteyli atıyorlardı ve yoğun bir şekilde taşlıyorlardı. Panzerler Fevzi Çakmak Caddesi ile İsmet Paşa Caddesi'nin kesiştiği köşede bekleyişe geçtiler ve ardından çevik kuvvet polisleri o noktaya gelip beklediler. Bunun üzerine topluluktan gruplar kısa aralıklarla cemevi yönündeki yollarda barikatlar kurdular.

Cenazeler toprağa verildikten sonra kulaktan kulağa sokağa çıkma yasağı ilan edildiği haberi geldi. Bunun üzerine bir kısım insanlar evlerine çekilmeye başladılar. Polisler ise daha önce mevzilendikleri noktadan daha geri ve cemevinin bulunduğu caddeden görülmeyen bir noktaya çekildiler. Mezarlıktan geri dönen insanlar (mücadelede kararlı olanlar) cemevini geçip polislerin bulunduğu bölgeye doğru hareket ediyolardı. Yaklaşık 500-1000 kişinin bulunduğu bu grup tam köşeye geldiğinde panzerler saldırıya geçti. Öndeki 50-100 kişilik grubun dışındakiler geriye doğru kaçmaya başladılar. Sonra polisin ateş açması üzerine topluluğun tamamı kaçmaya başladı. Bu arada ben, binaların arasında bir bölmeye saklandım. Polisler yoğun şekilde insanların üzerine ateş ediyorlardı.

Kalabalık bir polis grubu beni fark etti. Silahlarını doğrultarak bulunduğum yerden caddeye çıkardılar ve dört bir yanımdan cop ve tekmelerle bana vurmaya başladılar. Kudurmuş köpekler gibi saldırıyorlardı. Aldığım darbelerle yere düştüm. Kendimden geçtiğim halde yoldan geçen polisler cop ve tekmeyle vurmaya devam ettiler. Bir süre sonra bulunduğum yerin önündeki evin kapısı açıldı ve bütün gücümü toplayarak buraya sığındım. Bir ambulansla beni hastaneye ulaştırdılar. Başımda bir çatlak vardı, ayağım kırıktı, ölümden dönmüştüm...

"Burjuva Basın Görüldüğü Yerde Yuhlandı"

Burjuva basın mensupları ise görüldükleri yerde yuhlandılar. Göstericilerin eline düşenler tartaklandı ve barikatlardan içeri alınmadılar. Emekçiler onlara büyük bir öfke duyuyor ve gerçekleri yazacağına inanmıyordu.

Polis havaya değil insanların üzerine ateş açıyordu. Sivil ve resmi giyimli polisler mevzi atışlarla insanları öldürmek için çalışıyorlardı. Polisin saldırıları sırasında geri çekilmeyi başaramayanlar tam anlamıyla bir linç girişimi ile karşı karşıya kalıyorlardı. Yere düşen insanlar yanından geçen her polisten tekmeler ve jop darbeleri alıyordu..

- Başlıklar aşağı yukarı aynıdır: Provokasyon, karanlık güçler vb. Tüm bunlar faşist saldırının üzerinin örtülerek gizlenmeye çalışılmasından başka bir şey değildir.
- Olayların başından beri medyanın kullandığı bir "sağduyu" çağrısı vardır. Bu sağduyu çağrısı, olaylarda taraf olmamak, yani aslen katliama seyirci kalarak, direnişe omuz vermeyerek, üstü kapalı bir biçimde devleti desteklemek, eli kanlıların yanında saf tutmak çağrısıdır.

Gazi'deki halk hareketi patlayıp boyutlanarak diğer bazı işçi-emekçi semtlerine sıçradığında burjuva medyanın kirli yüzü, terörist kimliği bir kez daha tüm açıklığıyla ortaya çıktı.

13 Mart günü, burjuva medya, olayı bir sis perdesine büründürme konusunda bütün maharetini kullandı. 12 Eylül'ün kotarıldığı günlerin edebiyatına geri dönüldü. Kim olduğu belli olmayan bir kaç provokatör Alevi-Sünni ayrımını "hortlatmak", alevileri sünnilere karşı ayaklandırmak için bu haince oyunu tezgahlamıştı. Başlıklar aşağı yukarı aynıydı: Provokasyon, karanlık güçler vb. Tüm bunlar faşist saldırının üzerinin örtülerek gizlenmeye çalışılmasından başka bir şey değildi.

Gizlenmeye çalışılan, sadece faşist saldırı değil, onun devletle olan somut bağlarıydı da. Saldırıdan on dakika kadar önce karakoldaki polisler kahvelerde kimlik ve üst araması yapmış, hemen akabinde saldırı olmuştu. Bu, devlet tarafından sosyalist, yurtsever ve devrimcilere karşı girişilen siyasi infazlarda sektirmesiz uygulanan bir yöntemdi. Önce resmi güçler hedefin o anki durumunu belirler, sonra devreye sivil(!) güçler girer ve yapacağını yapar. İşte bu üst arama vakasından burjuva basında tek bir satır görmek, görsel medyada tek kare değinme izlemek mümkün olmadı.

Burjuva medya, kanlı-canlı bireysel şiddet olaylarında pek sevdiği, olayları didik didik etmek ve "tüm çıplaklığıyla" ortaya sermek işini böyle toplumsal olaylarda nedense(!) unutuyor. Koskoca bir mahallenin tarihine ise, sosyete dilberi A ile armatör B'nin ilişkisinin tarihi kadar önem vermiyor. Gazi'de yıllardır süren devlet terörüne önem vermedi örneğin. Bir Gazi sakininin karakola sağ girip ölü çıkmasından sonra Gazi halkının bundan yaklaşık beş ay önce karakola yürümüş olduğuna önem vermedi. Gündüz terör estiren resmi faşist güçlerin geceleri sokakta gezinemediğine önem vermedi vs. vs.

Böyle olunca olayı halkın "gereksiz" bir infiali ve polise karşı olan nefreti de aşırı bir duyarlılık olarak yansıtmak kolaydı. Toplumsal patlamaya götüren diğer yönleri örterek bu patlamayı tek boyutlu bir derekeye indirmek kolaydı.

Devletin mahalledeki görünür gücü olan polisin mahalleden çıkmasını isteyen mahallenin işçi-emekçi halkı bunu fiiliyata dökmek için karakola taşla, sopayla saldırdı. Karakoldan ve civardan gelmiş polis panzerlerinden uzun namlulu silahlarla açılan ateşe kendi gövdesini siper etti.

Burjuva medya bunu da tersinden yansıttı. Ona göre kalabalıktan polise ateş açanlar olmuş, polis de buna ateşle karşılık vermişti. Olaylar bu tarzda yansıtılınca yegane sorumluya işaret etmek için mantığı düz bir çizgide uzatmak yeterli olacaktı. Kim olabilirdi polise ateş açan? Tahrikçiler tabii ki! Peki halkı polise karşı kışkırtmaya çalışan bu tahrikçiler kimler olabilirdi? Başta PKK olmak üzere, devrimciler ve yurtseverler tabii ki! Ala; peki, kahveleri de tarayan bunlar olmasındı sakın! Tabii, neden olmasındı...

Başlangıçta İçişleri bakanı ve faşist Türkeş'in ağzından dökülen bu sözler medyada da yankı bulmakta gecikmedi. Provokatör ve tahrikçi arayan medya, elinde somut bir delil veya gösterge olmadığı ölçüde bunu açıkça belirtmekten kaçındı ama, imalı sözler ve kapalı ve gizemli cümlelerle hep PKK'yi ve devrimci örgütleri işaret etti, hedef gösterdi.

Provokasyondan ne idüğü belirsiz saldırganların düzenlediği bir canice hareketten kalkılıp tahrikçilere, oradan da devrimcilere ve yurtseverlere gelinmişti. Tarama eylemini gerçekleştirenler, halkın üzerine hedef gözeterek ateş açan faşist kolluk güçleri, kitleyi tarayan panzerler, ölenlerin çoğununkafasıya da kalbinden vurularak ölmüş olması, 1 Mayıs Mahallesi'nde gösteri yapan halkı arkadan tarayanların tescilli faşist sivil polisler olması... Bütün bunlar özenle gizleniyor; ölü, yaralı, kayıp ve gözaltı sayısı indirilerek veriliyor ve devrimciler suçlu olarak yansıtılıyordu.

Bu dahi katliamı örtmeye yetmeyince, olayların başlangıcının üçüncü, direnişin boyutlanmasının ikinci günü medya, polisi ve İçişleri Bakanı'nı feda etmek zorunda kaldı. Öne sürülecek güç hazırdı: Sevimli ordumuz. 12 Eylül faşizminin vahşi uygulayıcısının makyajlanarak kitlelerin önüne sürülmesinde hiç bir tereddüt gösterilmedi. "Polis kimi zaman hata yapar ama, Mehmetçik vatanını kollar ve halkını sever" demeye getirildi.

Ortalık durulunca, değişik yollarla gündemi saptırma çabasını sürdürdü medya. Hürriyet ve Milliyet olaylar hiç olmamış, TC topraklarında Gaziosmanpaşa gibi bir yer yokmuş gibi bir yayın politikası izlemeye başladı. Sabah, kitle içinde tespit ettiği devrimcilerin fotoğraflarını çarşaf çarşaf yayınlayarak bir ihbar furyası başlattı. Diğer bir kısmı ise olayların bundan sonra tekrar etmemesi için ne gibi tedbirlerin alınması gerektiği konusunda TC'ye akıl öğretmeye başladı.

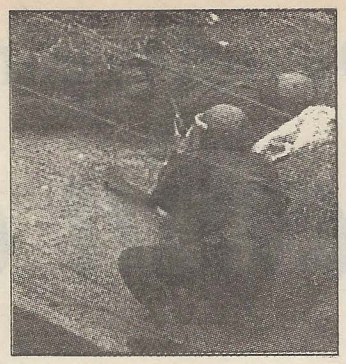
Bir de, olayların başından beri sürekli kullanılan bir "sağduyu" söylemi vardır ki, evlere şenlik. Devletin başı ne zaman sıkışsa, bu sağduyu lafına sığınılır. Devlet ricali ve medya, halkı sürekli sağduyulu ve soğukkanlı olmaya çağırır. Bu aynı yol burada da izlenmiştir. Bu sağduyu tabii ki olaylarda taraf olmamak, yani aslen katliama seyirci kalarak, direnişe omuz vermeyerek, kapalı olarak devleti desteklemek, eli kanlıların yanında saf tutmak çağrısıdır.

Burjuva medya, terörist TC'nin beşinci kolu olduğunu Gazi olaylarında bir kez daha kanıtlamıştır. Devrimci savaşın medyaya karşı da olacağı her zaman açıktı, şimdi daha da açıktır. Medyanın terörist yüzü işçi ve emekçiler nezdinde açık edilmeli, bir daha kendi "imajını" yeniden kuramayacak tarzda yerle bir edilmelidir.

Katliamcıların Basireti(!)

Direniş patlamış. Gazi'li emekçileri başkaldırının alevi sarmış. Bir gece önceki kahve tarama eyleminin hesabını isteyen Gazi Mahallesi halkı "Katil Polis! Katil Devlet!" diye haykırıyor. Sokaklar binlerce emekçiyle dolup taşıyor. Mahallede polis gördükleri her yerde üzerine yürüyoremekçiler. Taşla, sopayla, kurşuna göğüslerini siper ederek saldırıyorlar polise. Gür bir sesle tek bir talep haykırılıyor: "Polis, Gazi'den defol!"

Direniş boyunca yaşananlar, Gazi'li emekçilerin taleplerinin ne kadar haklı olduğunu kanıtlar nitelikte. Polis sadece **hedef gözeterek** değil, **hedef seçerek** ateş açıyor. Evlerin çatılarına ve balkonlara yerleşmiş "nişancı"lar direnişe önderlik edenleri "avlamaya" özel bir özen gösteriyorlar. Her çatışma, bir önceki barikat savaşında öne çıkanların düştüğü bir av oluyor polis için. Ama başaramıyorlar, öfkeyi durduramıyorlar. Öncüleri temizleyerek kitle hareketini püskürteceklerini sanırken, kitlenin içinden yeni insanlar öne fırlıyor, savaşı sürdürüyor. Savaş durmuyor ve polis giderek büyüyen korkusuyla birlikte iyice azgınlaşıyor. Buldukları her fırsatta üç kişilik polis timleri sokak aralarına dalarak bir sürek avına çıkıyor ve arkalarında kafasına ya da göğsüne kurşun sıkılarak öldürülmüş insanlar bırakarak üslerine, kalabalık katil güruhunun içine dönüyorlar. Yukarıda bir helikopter, nerede bir çatışma var, oranın üstünde uçuyor. Geri çekilen emekçileri, evlere sığınmış göstericileri, yaylım ateşinden kaçan halkı izliyor, haber veriyor. Katliamın yönünü belirliyor. Direnişin tansiyonunu ölçüyor ve polisi kah kitlenin üzerine sürüyor, kah geri kaçırıyor. Katliam bu helikopter aracılığıyla bizzat en yetkili polis şeflerince yürütülüyor ve yönlendiriliyor.

Gazi direnişi ve katil şebekesinin direnen halka yönelik katliamı sürerken burjuva medya ise emekçileri, hep bir ağızdan, oyuna gelmemeye , basiretli olmaya çağırıyor. Devletin güvenlik güçlerinin basiretinden, polisin "halkın dostu" olduğundan dem vuruyor. Katliamı örtmeye , katliamcıları gizlemeye çalışıyor.

Göstericilerin de polise ateş açtığı, ilk gözaltına alınanlarda bir adet kalaşnikof ele geçtiği, polisin ateş açıldığı için karşılık verdiği teraneleri ortalığı kaplıyor. Televizyonda hükümet sözcüsü polisi taş ve sopalarla kovalayan halkın görüntüsü üzerine konuşuyor: "Gördüğünüz gibi, polis burada paniğe kapılmış. Çünkü saldırıya uğramış, taşlanmış. Bu yüzden de soğukkanlılığını kaybederek ateş açmıştır. Ayrıca bu bölgede polise de silahla karşılık verilmiştir." Tercüme edersek söylenmek istenen aslında şudur: Bu katil sürüleri karşı tepkiye pek alışık değildir. Jopunu kaldırıp üzerine yürüyünce kaçan, havaya ateş açınca dağılan kalabalıklara alışkındır onlar. Üzerine yürüyünce öne atılan, jopa sopa, kurşuna taş, panzere molotofla karşılık veren, hiçbir şeyi yoksa göğsünü açarak polisin üzerine yürüyen bir kitle hareketine henüz yabancıdırlar. Özgürlük için bedel ödemeye, bunun için silahlanmaya, can almaya, can vermeye hazır bir emekçi hareketiyle karşılaşmamışlardır henüz. Onlar, ayaklanmaya dönüşen bir kitle eyleminin kendilerini tükürükle boğacak bir deve dönüşeceğini Gazi direnişi sırasında çok yakından farketmişler ve bunun paniğini yaşamışlardır. Üzerlerine gelen kalabalıklara yaylım ateşi açmaları, sokak aralarında insan avına çıkmaları bu yüzdendir. Uyguladıkları terör geri teptikçe daha çok teröre başvurmuşlar ve direniş ateşini daha fazla körüklemişlerdir. İşte bu katillerin anlayamadığı, devletin katliam şebekesinin hesaplayamadığı şey budur. Gazi'de katiller saldırdıkça halk hareketi büyümüş, katliam arttıkça öne atılanlar fazlalaşmıştır. Fazlalaştıkça polis terörü artırmış, açıkça kitleye yaylım ateşi açılmış, yaralı olarak yerde yatanlar kurşuna dizilerek öldürülmüşlerdir. Hükümetin sözcüsünün itiraf edemeyeceği yalın gerçek, polisin halka düşman, kan emici sermaye iktidarına dost olduğudur.

"Faşizme Karşı Omuz Omuza!"

12 Mart akşamı Gazi'de başlatılan direnişin hemen ertesi günü, 1 Mayıs Mahallesi'nden ilk tepkiler gelmeye başladı. Yapılan çağrılarla 13 Mart'ta Gazi'ye bir yürüyüş organize edildi. Akşam 18:00'de gerçekleştirilmesi düşünülen yürüyüş, organizasyonunu gerçekleştiren Pir Sultan Abdal Kültür Derneği şubesinin el çabukluğu ile iptal etmeye, bir basın açıklamasıyla geçiştirmeye çalışmasına rağmen tam saatinde, sloganlarla başlatıldı. Halk, ara sokaklardan, evlerden, kahvelerden çıkarak, sloganlarla yürüyüşe katıdı. 7-8 bin kişilik bir protesto gösterisi gerçekleştirildi.

Ertesi gün, sokak aralarında başlayan ve kısa süre içinde 1000 kişiye varan bir eylem daha patlak verdi. Polisin çaresizlik içinde izlediği bu eylem de, kitlenin dağılmasıyla sona erdi.

15 Mart'ta ise eylemlilikler kepenk kapatmayla başladı. Gazi'deki şehitlerin cenazelerinin kaldırılacağı duyumu üzerine insanlar akın akın alana geliyorlardı. Cenazelerin kaldırılmayacağı haberi gelmesine karşın Şahkulu'na kadar yürüyüş yapılması kararı alındı. Kortej oluşturan emekçiler, "1 Mayıs Faşizme Mezar Olacak!", "Gazi Faşizme Mezar Olacak!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!" sloganlarıyla, yürüyüşe geçti.

Militan bir havada süren eylem kalabalık bir polis grubununun görülmesiyle kontrolden çıktı. Polis barikatını gören halk büyük bir öfkeyle yürümeye, sağdan soldan bulduğu taşları toplamaya, safları sıklaştırmaya başladı. Bu arada polisin müdahale için aşağıya doğru yürümesi kini artırdı. "Katil Devlet!", "Katil Polis!" sloganları daha gür yükseldi ve öfkesi kontrolden çıkan halk polise saldırdı. İnsanlar koşarak gidiyorlardı. "Katilleri 1 Mayıs'tan atalım!" sloganları duyuluyordu. İlk saldırıyla şaşkınlığa uğrayan polis geriye doğru kaçmaya başladı.

Duvar diplerine çömelmiş bekleyen, ve o ana kadar dikkat çekmeyen sivil polisler ayağa kalkarak halka ateş açtılar. O ana kadar kaçan çevik kuvvet de geri dönerek ateş açtı. Ortalık kan gölüne döndü. Bir kaç emekçi oracıkta düştü

Bu, öfkeyi daha da artırdı. İnsanlar hiç tereddüde kapılmadan barikatlar kurdular. Ellerinde ne varsa yola yığıp lastikleri yaktılar. "Katil Devlet!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!" sloganlarıyla barikatlarda beklemeye başladılar. Kimi molotof yapıyor, kimi barikatı güçlendiriyor, kimi taş taşıyor, kimi de barikatın üzerinde slogan atıyordu.

Saat 17:00'ye doğru askerler polislerin yerini aldılar ve bir general insanlarla konuşmak için barikata doğru geldi: "Bizi Alevi-Sünni diye birbirimize düşürüyorlar. Bu oyuna gelmeyelim. Sakin olalım." diyordu Generale, "Yalan söylüyor bu", "12 Eylül'ü unutmadık" diyerek, barikatların üzerine çıkıp "Katil Devlet!" sloganını haykırarak yanıt verildi.

Ve 1 Mayıs'lı emekçiler direnişlerini sabaha kadar barikatların başında ateşler yakarak sürdürdü.

"Atalım Polisleri 1 Mayıs'tan"

Hemen karşıda, tepede polis barikatları görünüyor. Öfke bir kat daha artıyor. Ön taraftakiler biraz durup arkadakileri çağırıyorlar. "Hadi, yürüyelim!" "Atalım polisleri 1 Mayıs'tan!" Duralım-yürüyelim tartışmaları başlıyor. Yürümek isteyenleri tutmak imkansız. Bir öfke seli varadeta. "Tükürsek boğarız. Niye duruyoruz? Gazi'de halkı katledenler bunlar. Atalım 1 Mayıs'tan! Geri çekilirsek üzerimizde daha çok baskı kurarlar, savaşalım!" sözleri arasında bir sel patlıyor. Önce bir iki kişi hızla yürüyor. Ardından 5-10, derken yüzlere, binlere ulaşıyor yürüyenler. Polisin üzerine kinle, nefretle gidiyorlar. Ellerinde taşları ve yürekleri var sadece. Atıyorlar. Polis geriye doğru çekiliyor. Daha da hızlı koşmaya başlıyor kalabalık ve bir an... Silah sesleri... Yere düşenler... Herkes öfkeli, herkes şaşkın... Şaşkınlık ve öfke giderek kararlılığa dönüşüyor. Barikatlar kurulmaya başlanıyor. "Alçaklar!.. Şerefsizler!.." "Bizi de vurun namussuzlar!" Barikatların üzerine çıkılarak sloganlar atılıyor. Kin ve nefretin hedefi son derece net: Devlet...

Katil Devlet!... Katil Polis!... sloganları haykırılıyor. Karşıda polisler. Sonra yavaş yavaş cellatlarla papazlar yer değiştiriyor. Polis çekilip, asker getiriliyor.

1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür!

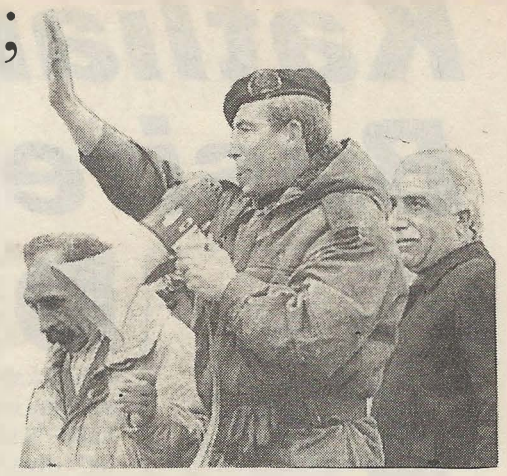

1 Mayıs Mahallesi şehitlerinin 16 Mart Perşembe günü yapılan cenaze töreni, onbinin üzerinde emekçinin katılımıyla gerçekleşti.

Öğle saatlerinde Karacaahmet Sultan Türbesi'nde toplanmaya başlayan emekçiler, cenazelerin gelmesiyle birlikte öfkelerini sloganlarla dile getirerek mezarlığa yürüyüşe geçtiler. Polise ve sivil faşistlere duyulan kin sloganlarda dilleniyordu. Devletin sindirmek, yıldırmak istediği Gazi ve 1 Mayıs emekçi halkı, barikatlarda omuz omuza savaştığı devrimcilerle, cenaze törenlerinde de yan yanaydı. Mezarlığa gelince yapılan kısa bir törenden sonra yine kortejler halinde yürüyüşe geçildi. Yürüyüşe ve törene hakim olan devrimci sloganlar ise kitleye hakim olan devrimci ruh halini gösteriyordu.

Burjuva Devletin Binbir Maskesi ya da;

Düzenin cellatları ve papazları

- Papazlık için önce, "provokasyona gelen masum halk"la, saldırıya uğradığı için "kışkırtılan polis"in arasına girebilecek, "kardeş kavgasını ayıracak" bir başka silahlı güç olarak ordu seçildi. Böylece yükselen öfkenin karşısında faşist devletin katil polis sürüsünü geri çekmek zorunda kaldığı gizlenecek ve "kurtarıcı" pozları eşliğinde yeni bir ordu imajı yaratılacaktı.
- Eğer sermayenin celladı polise atılan taşlar, Kürdistan celladı "Gazi papazı" orduya da atılmadıysa, bu, ordunun üstlendiği görevi yerine getirmek için, kaşınan parmaklarına sonuna kadar hakim olması ve büyükbaşlarının "kışkırtılmaya" gelmeyecek denli "basiretli" davranabilmesiyle sağlanabilmiştir.

Sermayenin Sadık Terör Çetesi

Sermaye düzeninin uşakları, politikacılar, medya araçları ve adamları yıllardır polis teşkilatını halkın gözünde aklamak, yüceltmek için her türlü yalan propagandaya başvururlar. Ama, hayatın bizzat kendisi, meydana gelen her olay karşısında bu katliam şebekesinin rolü ve tavrı, yukarıdaki tüm iğrenç yalanları tekzip ediyor, boşa çıkarıyor.

Polis teşkilatı; şubeleri, özel timleri, mahalli karakollarıyla bir bütün olarak işkence, soygun ve katliam şebekesidir. Bugün işkence tezgahı olmayan, kendi bölgesinde haraç, soygun vb. işlere bulaşmayan, cinayet işlemeyen tek bir karakol dahi bulamazsınız. İşkence görmek, karakola canlı girip cansız çıkmak için devrimci, komünist olmaya da gerek yoktur. Polis, Çeçenistan işgalini protesto eden bir avuç insana saldırıp yaşlı bir kadını yumruklar; "Onları tutuklu ailesi sandım." der. Evlerde, kahvelerde çatışma süsü verilerek onlarca devrimcinin vücuduna yüzlerce kurşun yağdırılır. Üniversitelerin devrimci öğrencileri üzerine, işçi-memur direnişlerine, gecekondularda emekçi halka, ilerici Alevi emekçileri üzerine sivil faşistlerle birlikte haçlı/cihat seferleri düzenlenir. Kürt emekçilerin semtleri sürekli abluka altındadır; Kürt olmak gözaltına alınıp soyulmak ve işkence görmek için yeterlidir.

Ama bu katiller sürüsünün bir de diğer yüzü vardır. Bu diğer yüz de, efendileri olan sermaye sınıfına karşı takındıkları yüzleridir. Polis şefleri, kapitalistler karşısında hadlerini bilirler. Çünkü bilirler ki, kendi iğrenç, fuzuli varlıkları bu sömürücü, asalak sınıfın varlığına bağlıdır; aralarında kader birliği vardır. Kapitalistlerin imzaladığı yüklü bağış çekleri bu terör şebekesinin kasasına akar.

Gazi katliamında da bu katliam çetesi üstlendiği kirli rolü oynamıştır. Öte yandan ordu birliklerinin de polis teşkilatından farklı bir rollerinin olmadığı unutulmamalıdır. Gazi katliamı sırasında "arabulucu" konumda kalmış olması, gösterileri bastırmak için kendilerine fazla bir iş kalmamasından kaynaklanmıştır. Bir yanıyla da askeri birliklere karşı mücadelede güçlerin yetersizliği ve hazırşızlık ile ordu hakkında kitlede var olan çarpık bilinç bunu kolaylaştırmıştır. Bu durumda ordu birliklerinin katliamda papaz rolünü oynamasına zemin hazırlamıştır. Faşizmin, sermaye devletinin borazanlarının hiç bir aklama çabası bu gerçeğin üstünü örtemez.

Gazi Mahallesi'nde, faili devlet-tetikçisi meçhul ilk saldırının ardından, katil polis çetesinin halka karşı giriştiği azgın saldırı İstanbul'un emekçi semtleri başta olmak üzere tüm ülkede büyük bir öfke ve tepki yarattı. İstanbul'un hemen bütün gecekonduları; "Katil polis, katil devlet!" haykırışlarıyla ayağa kalktı.

Emekçi kitlelerde, sermayenin yoğun saldırılarıyla biriken öfkenin bir yerden patlak vermesi, sermaye çevrelerinde bile korkuyla beklenen bir olaydı. Ve doğal akışına bırakıldığı taktirde, öncelikle saldırının temel hedefi olan ücretli-emekçiler sınıfından ve örgütlü biçimde, sermaye sınıfına ve devletine yönelecek bir kalkışma olabilirdi bu. Bunedenle de doğal akışına bırakılamazdı, bırakılmadı.

Burjuvazinin borazanı medya, "provokasyon! provokasyon!" diye bağırıyor. Evet, ortada bir provokasyon vardır. Gazi Mahallesi gibi bir dinamit deposuna sıkılan ilk kurşunlar, katil polis sürüsüne verilen bir işarettir. Öyle ki, işareti alan bu cinayet şebekesi, mahallelinin öfke seli evlerden sokaklara akana dek beklemiş, ancak ondan sonra saldırıya geçmiştir. Panzerlerin karşısında ne kadar kalabalık olursa, kurşunlar o kadar fazla isabet kaydedecektir çünkü.

Nitekim gelişen olaylar, halk düşmanı bu katiller sürüsünün, sermayenin cellatlığını oldukça iyi becerdiğini, önlerine atılan yağlı kemikleri hakkettiklerini bir kez daha göstermiş bulunuyor. Tıpkı işçi-memur yürüyüşlerinde, direnişlerde, üniversitelerde, işkence, adam kaçırma ve infazlarda gösterdiği gibi. Polis teşkilatı bu cellatlık rolünü açık bir biçimde üstlendiği içindir ki, Gazi olaylarında öfke seli, "Katil polis!" haykırışlarıyla ve tereddütsüz bir biçimde, bu katillerin yuvalandığı Gazi karakoluna doğru akmıştır.

Ne var ki, gelişmeler, faşist sermaye devletinin planlarını bozmuş, direniş ve karşı saldırı çok kısa zamanda ve hızla yayılmış ve örgütlenmeye başlamıştır. Kahvelerin taranmasıyla, saman alevi gibi parlayacak ve fakat önde yürüyen birkaç kişinin katledilmesiyle de hemen sönecek "zararsız" bir patlama, bir bakıma boşaltım ve rahatlatma kanalı yaratmaya çalışan sermaye devletinin hesabı, böylece, emekçi halkta çoktandır biriken sınıf kini ve devrimcilerin militan çabalarıyla boşa çıkarılmış oldu. Sadece öfkeli kitlelerin taş yağmuruyla ateş açarak geri çekilen katiller sürüsü değil, bir bütün olarak sermaye devleti de geri adım atmak zorunda kaldı. Medyası, hükümeti ve çetebaşı Menzir'inin ağzından devlet, "polisin de hata yapabileceği, suçluların cezalandırılacağı, ama teşkilatı gözden çıkarmamak gerektiği"ni yana-yakıla anlatmaya koyuldu. Hükümet başkanı o telaşla "düşünce suçuna af" gibi laflar geveledi. Ne var ki, ne devlet terörü, ne de bu kadarlık geri adım, çığırından çıkan öfkeyi yatıştırmaya yeterli değildi. Faşist devlet, kan damlayan dişlerini gizlemeye çalışarak bir papaz ya da daha doğrusu bir papazlar ordusunu sefereçıkarmak zorunda kaldı.

Papazlık için önce, "provokasyona gelen masum halk"la, saldırıya uğradığı için "kışkırtılan polis"in arasına girebilecek, "kardeş kavgasını ayıracak" bir başka silahlı güç olarak ordu seçildi. Böylece güya, yükselen öfkenin karşısında faşist devletin katil polis sürüsünü geri çekmek zorunda kaldığı gizlenecek ve "kurtarıcı" pozları eşliğinde yeni bir ordu imajı yaratılacaktı. Ne var ki, telaş içinde yanlış üstüne yanlış yapan sermaye devleti, papazı da yanlış seçmişti. Ellerindeki, Kürtkanı damlayan süngülerin ucuna bayrak edilmiş 12 Eylül yasalarıyla bu cellat-papazı, emekçiler özel bir coşku duyarak karşılamadılar. Ama, taşlarına hedef olarak da seçmediler. Eğer sermayenin Gazi celladı polise atılan taşlar, Kürdistan celladı "Gazi papazı" orduya da atılmadıysa, bu, ordunun üstlendiği papazlık görevini yerine getirmek için, kaşınan parmaklarına sonuna kadar hakim olması ve büyükbaşlarının "kışkırtılmaya" gelmeyecek denli "basiretli" davranmasıyla sağlanabilmiştir. Böyle olmasına rağmen, ordudan da yaralıların bulunması, kitleye papazlık yapanların, yalnız yakaladıkları gönüllü sağlık ekibini taciz etmeleri gibi "istisna" durumlar da sözkonusudur. Zaten olayların hızı, sermayenin, hiç bir politik oyunu uzun zaman sürdüremeyeceği bir ivme içinde olduğundan, dün Gazi'de papazlığa soyunan ordu, bugün Newroz'da, cellatlık görevinin başına dönmüş bulunuyor. Kuzey Kürdistan'ı harabeye çevirmesi yetmedi, şimdi Güney Kürdistan'ı bombalıyor. Uçakları, tankları, toplarıyla, Kürdistan dağlarına bilmem kaçıncı hüsran seferine çıkmış bulunuyor.

Sermayenin papazlığının bir de gönüllüleri var ki, emekçi halkın kanına giren asıl onlardır. Onlar; sermayenin içimizdeki truva atları, aşağılık muhbirler ve hainlerdir. Çoğunluğu işçi-emekçi örgütlerinin başına çöreklenmiş bu sınıf uzlaşmacısı adi reformistler, 34 şehit veren emekçi halka; "sakin olma", "provokasyona gelmeme" çağrıları çıkarıyorlar. Bunca emekçi kanı akarken, kabaran "yurtseverlik" duygularıyla, derhal gerçek saflarına geçiyor, katil devletin yanındaki yerlerini alıyorlar. Kendini savunamayacak kadar gözden düşmüş faşist sömürü düzeninin "kraldan çok kralcı"ları oluyorlar.

Ama artık nafile! İşçi sınıfının ve emekçi halkın öfkesi sömürü sisteminin sadece cellatlarına değil, papazlarına da yönelecek kadar büyümüştür. Gazi Mahallesinde halkın karşısına çıkma şaşkınlığı gösteren bütün düzen yardakçılarının, halkın öfkesinden paylarına düşeni almaları, bu öfkenin boyutlarının göstergesidir. Sosyal demokratların hırpalanması ve ancak, apar topar kaçarak kurtulabilmeleri; Öfkeli kitlelerin dağılmasından çok sonra gitmelerine rağmen, Demokrasi Platformu'nun yüzsüz sendika bürokratları Meral ve Budak'ın, yüzlerine tükürecek üç-beş kişi bulabilmeleri, Alevi dernekleri yöneticilerinin, bütün "kardeşlik ve barış" çağrılarının öfkeli gençlere çarpıp geri dönmesi...

Bütün bunlar, bir tek şeyin göstergesidir: Kitlelerin bilinci, kendiliğindenliğin sınırlarını zorlamaktadır. Politik bilince sıçraması için ihtiyacı olan kanallar derhal açılmalıdır. Bu kanal, işçi sınıfının mücadele birliğini oluşturabilecek tek güç olan, ihtilalci bir sınıf partisidir. Ve onu bir an önce örgütleme görevi, başta komünistler olmak üzere, tüm devrimci-öncü işçilerin önünde bugün dünden daha yakıcı ve acil bir biçimde durmaktadır.

Ankara:

Kudurmuş saldırganlığa karşı öfke ve kararlılık

● Emekçilerin öfkesi Ankara'da da Gazi direnişçilerinin gösterdiği yolu seçti.
Polisle göğüs göğüse çarpışıldı.
Umursamazca panzerlerin sıktığı suların üzerine yüründü.
Havaya kalkan joplara karşı,
taşlar ve sopalar kaldırıldı.
Polisin kudurmuş saldırganlığına karşı,
emekçilerin öfke ve kararlılığı Kızılay meydanından saatlerce çekilmedi.

Sermaye diktatörlüğünün, 12 Mart'ta İstanbul-Gazi Mahallesi'nde düzenlediği faşist katliam, yurdun dört bir yanında olduğu gibi, Ankara'daki emekçiler tarafından da lanetlendi.

13 Mart'ta Barolar Birliğinde toplanan "Demokrasi Platformu"nun yaptığı basın açıklaması, toplantıya katılanların tepkisine yol açtı. Dışarı çıkarak, sloganlar atan ve meclise yürümek isteyen 200 civarındaki kitleyi, platformun uzlaşmacıları zorlukla yatıştırdı. Aynı akşam TMMOB'da yapılan toplantıda İHD, Türk-İş, DİSK/Nakliyat-İş ve KÇSP'den oluşan bir eylem komitesi oluşturuldu ve 14 Mart için protesto mitingi düzenlenmesi kararlaştırıldı.

Daha miting saati gelmeden başlayan toparlanma, kısa zamanda 10.000 kişiye ulaştı. "Katil Devlet!", "Katil Polis!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Yılgınlık Yok, Direniş Var!", "Yaşasın Gazi Direnişimiz!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" sloganlarıyla yürüyüşe geçen kitle, Bakanlıklar'a yöneldi. Bakanlıklar üst geçidinde protestocuları karşılayan, faşist sermaye diktatörlüğünün panzerli, silahlı, köpekli barikatıydı. Barikat önünde, önce kitle içindeki iki ucun, uzlaşmacı ve mücadeleci kanadın çatışması yaşandı. Yürütmenin uzlaşmacıları polisle pazarlık yaparken, kitle, "Uzlaşma Yok, Direniş Var", "Katil Polis", "Yaşasın Direniş, Yaşasın Zafer" sloganları atıyordu. Bu pazarlıktan çıka çıka barikatın 50 metre geriye alınması kararı çıktı ve polis barikatı MEB önüne çekildi. Buraya gelindiğinde, aynı uzlaşmacılar tarafından okunan basın açıklaması ardından, kitleye, eylem komitesinin kararı denilerek, "eylemin amacına ulaştığı, taşkınlık yapılmadan dağılınması gerektiği" söylendi.

Bunun üzerine eylem komitesinden Nakliyat-İş, böyle bir karar alınmadığını ve İçişleri Bakanlığı'na kadar yürüneceğini duyurdu. Kızıl Bayrak'tan bir arkadaş da, polis işbirlikçilerinin yaptıklarının ihanet olduğunu, faşist polis İstanbul'da onlarca kişiyi katlederken kendilerinin böylesi bir tavır içinde olmalarının devrim ve sosyalizme karşı bir suç olacağını anlattı. Kitlenin biriken öfkesi, bu devrim kaçkınlarını, basın açıklamasını okudukları panzerin üstünden, efendilerinin yanına kaçırdı. Hain Meral'in taşlardan kurtarılmasından sonra bu, ihanetçilerin devlete ikinci sığınmasıydı. Devrim kaçkınlarını öfkeli kitleden kurtararak bağrına basan katil polis, hemen ardından, azgın köpekler gibi kitleye saldırıya geçti. İlk saldırının püskürtülmesi üzerine, panzerleri, tazyikli suyu ve tasmalı köpekleriyle yeniden saldırdılar. Çıkan çatışmada 20'yi aşkın polisle 60 civarında gösterici yaralanmış, 150 civarında gösterici de polis çe esir alınmıştır.

Ankara eylemi, Ankara'daki devrim ve sosyalizm güçlerine önemli katkı ve deneyimler kazandırmıştır. Birincisi, yıllardır Ankara polisinin devrim ve sosyalizm güçleri üzerinde kurduğu psikolojik üstünlük, istediği gösteriyi istediği şekilde dağıtabileceği havası bu eylemle kısmi de olsa kırılmıştır. İkincisi; işbirlikçi ve ihanetçilerin eylem kırıcılığı, eylemleri burjuva yasalcılığı ve reformist bir çizgide tutma çabaları da bir ölçüde kırılmıştır.

Ve son olarak, Ankara eylemi bir kez daha göstermiştir ki, faşist sermaye diktatörlüğünün saldırıları savunmayla değil, saldırıya karşı saldırı ilkesinin yaşama geçirilmesiyle önlenebilir.

Kahrolsun Faşist Sermaye İktidarı!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

ADANA:

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

İstanbul'da Gazi Mahallesi'nde meydana gelen olaylar, İzmir ve Ankara'dan sonra Adana'da da protestolara yol açtı.

13 Mart günü Mersin'de KÇSP, Gaziosmanpaşa'da yaşanan olayı kınamak amacı ile bir basın bildirisi okumakla yetindi. Alana gelen yüzlerce kişi olayı kınamak için yürüyüşe geçti. Polis müdahale etmedi.

Adana'da, özellikle alevilerin yoğun yaşadığı onlarca mahallelerin ana cadde ve yollarını kesen polis, araçları tek tek aradı ve birçok insanı gözaltına aldı. 14 Mart'ta, valiliğin "izin" vermediği, "Demokrasi Platformu" tarafından İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması düzenlendi. Gazi'deki direnişe destek vermek için gelen, İnönü Parkı civarında üç ayrı noktada biriken kalabalığa saldıran polis, onlarca insanı gözaltına aldı. Parka girmeyi başaran yüzlerce kişi ve "Demokrasi Platformu"na üye kurumlardan bazı yöneticiler bir basın açıklaması yaptılar.

Saat 13:30 sularında polisin çok yönlü tehdit ve saldırılarına rağmen iki ayrı yerde biriken kalabalık aynı anda, sloganlar atarak Anakent belediyesine doğru yürümeye başladı. Sık sık "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak!", "Gaziosmanpaşa Faşizme Mezar Olacak!" gibi sloganlar atıldı. Belediyenin önüne gelindiğinde polis barikatı ile karşılaşıldı. Polisin saldırısı sonucu bir çok gösterici yaralandı ve çok sayıda gözaltı oldu. "Demokrasi Platformu"nun icazetçi tavrı sonucu ayrı ayrı yerlerde toplanan kalabalığın bir araya gelememesi polisin saldırılarını daha da kolaylaştırdı.

Gazi'li emekçilerin yaktığı ateş tüm emekçilerin mücadalesene ışık olacaktır. Ne polisin saldırıları, ne de "Demokrasi Platformu" gibi reformist düzen yaltakçıları bunu engelleyebilecektir.

ADANA/Kızıl Bayrak

Gazi Şehitleri Ölümsüzdür!

Gazi Mahallesi'ndeki emekçilerin yiğit direnişinde barikatlarda göğüs göğüse çarpışmalarda şehit düşenlerin altısının cenazeleri kalabalık bir katılımla gerçekleşti.

Cenazeye emekçi bölgelerinden yüksek bir katılım oldu. Alibeyköy mezarlığına sloganlarla yürüyen kitle, oradan da Gazi'ye gitme kararı almıştı. Mezarlıktan yürüyüşe geçen kitle yine o bildik "provokasyona gelmeyelim" çağrısıyla karşılaştı. Pasifist devlet Alevicileri ile İP'li hainler hep bir ağızdan "cenazemizi gömüp dağılalım" teranesini okudular. Ancak, öfke ve kararlılıkla donanmış insanları caydıramadılar. Kortej yürüyüşe geçti ve Alibeyköy çıkışındaki asker barikatına dayandı. Asker, pazarlık yaparak kitlenin direncini kırmaya çalıştı. Bu arada yükselen "12 Eylül'ü Unutmadık!" ve "Ordu, Kürdistan'dan Çekilsin!" sloganları pasifistler tarafından bastırıldı. Kitlenin kararlılığı ve ısrarı karşısında başarısızlığa uğrayan kolluk güçlerinin generali barikatı açmak zorunda kalarak kalabalığın yanında yürümeye başladı. Geçilen her mahalleden yüzler, binler yürüyüş kollarına katıldılar. Yanından geçilen evlerin, apartmanların pencerelerinden ışık dolu zafer işaretleri yükseldi. İki gün önce Alibeyköy'lü emekçilerin Gazi'ye yürürken yıkıntı haline getirdikleri ülkü ocağı yuhlandı. Karanlık yüzler evlerinin kuytuluklarına sindiler. Yürüdükçe daha da kalabalıklaşan kitle Gazi'ye girdikten sonra 40 bin kişiye ulaştı. Cenaze töreninin yapılacağı cemevine gelinceye kadar susmayan, cenaze sonrasında ise yürüyüş kortejlerini bozmadan dağılan kitle, eylem boyunca "Gazi Halkı Yalnız Değildir!", "Yaşasın Gazi Direnişimiz!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Katil Polis! Katil Devlet!", "Şehit Namırın!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganlarını coşku ile attı.

İzmir'de Gazi Mahallesine Destek

14 Mart akşamı BSP'nin düzenlediği basın açıklamasına yaklaşık 200 kişi katıldı. Toplu olarak slogan atılmasının ardından açıklamanın yapıldığı Konak meydanından BSP binasına kadar polis denetiminde yürüdü.

15 Mart günü de saat 12.00'de Demokrasi Platformu'nun Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması oldu. 1500 kişilik katılımla gerçekleşen basın açıklamasında "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Katil Devlet" sloganları atıldı.

Devlet Alevileri Katliamcıların Safında

- Bunlar sermaye devletinin aleviler içindeki Truva atlarıdır. İşleri güçleri, kurbanlara "provokasyona gelmeyin" çağrısı yapıp cellatlarına karşı uysal davranmalarını öğütlemektir.
- Bu işbirlikçiler, cellatlarla birlikte, Alevi emekçilerin yaktıkları ateşi nasıl söndüreceklerini vilayet odalarında konuşurken, düzen güçleri Gazi'de can almaya devam ediyordu.

Turnusol kağıdı, kimyada, üzerine sürülen kimyasal maddenin kağıdı boyadığı renge göre asit mi, baz mı olduğunu anlamaya yarar. Yani bu kağıt, kimyasalın ne mal olduğunu gösterir. Gazi katliamı da, bir çok Alevi kuruluşunun ve "alevi aydınının", "alevi önderi" diye ortalıkta gezinen satılmışların ne mal olduğunu ortaya çıkarmıştır.

Faşist devletin bir tertibi olduğu aşikar olan kahve taraması sonrasında protesto gösterisi yapıp, katil yuvası mahalle karakoluna doğru yürüyenlere otomatik silahlarla ateş açılıyor, ölenler oluyor. Fakat bizim aydın müsveddeleri katil devletin karargahında, vilayette toplantıya katılıyorlar. Menteşe ile, Kozakçıoğlu'yla, Ağar'la, Köylüoğlu'yla, Timisi'yle toplantı yapan Reha Çamuroğlu'nun (Şahkulu Sultan Dergahı yöneticisi), Abidin Özgünay'ın, İzzettin Doğan'ın Alevi emekçileri adına konuşmaya hakları yoktur. Bunlar sermaye devletinin aleviler içindeki Truva atlarıdır. İşleri güçleri, kurbanlara "provokasyona gelmeyin" çağrısı yapıp cellatlarına karşı uysal davranmalarını öğütlemektir. Bunların tavrı, 15-16 Haziran işçi ayaklanmasında işçileri sükunete davet eden Kemal Türkler gibilerinin tavrıdır.

Bu işbirlikçiler, cellatlarla birlikte, Alevi emekçilerin yaktıkları ateşi nasıl söndüreceklerini vilayet odalarında konuşurken, düzen güçleri Gazi'de can almaya devam ediyordu. Bu beyler için sözde "Alevi kültürü" deyince akan sular durur. Pir Sultan'ın, Hatayi'nin deyişlerini pek de severler. Ama bu iş, Pir Sultan Abdal'dan, Hatayi'den, Seyyid Nesimi'den isyan türküleri, deyişleri dinlemeye benzemez efendiler! Kültürel dokumuzun hücreleri olan ve tarih boyunca haksızlıklara, sömürüye isyanımızı dillendiren bu deyişlerimizin; kadıların, müftülerin yazdıkları fetvalara rağmen yoldan dönmemenin hakkını vermek gerek. Gazi'nin, 1 Mayıs'ın emekçi halkı ve devrimci evlatları bunun hakkını canlarını bedel ödeyerek verdi. Ya siz Alevi aydıncıklar?

R. Çamuroğlu, "alevileri yatıştırmalarını" isteyen Menteşe'ye, "Böyle bir konuda bugün mü rica'da bulunulur?" diye sitem ediyor. Bu adamın derdi, sadece acil durumlarda adam yerine konuyor olmaktır. Halbuki o, bir uşak olarak, tıpkı diğerleri gibi çağdaş bir Hızır Paşa olarak, düzen nezdinde sürekli tanınmak istiyor. Bir başka sicili bozuk Prof. İzzettin Doğan, sermaye borazanı Hürriyet'in sayfalarında Fethullah Gülen'le el birliği ederek kurbanları sükunete çağırıyor.

Alevi emekçilerine ihanet yalnızca bu işbirlikçilerle sınırlı kalmadı. Kimi alevilerin dinsel inancını, kimi kültürünü, kimi de Alevi eserlerini "yaşatmak", "korumak" amacıyla kurulmuş olan Alevi dernek ve kuruluşlarının bir çoğunda aynı rolü oynadılar. Bunların gerçek işlevinin her zaman için, özellikle de böylesi "kritik" durumlarda, Alevi emekçilerini sermaye düzeni ve devletine bağlamak olduğu Gazi'deki olaylarda bir kez daha ortaya çıktı. Bu kuruluş temsilcilerinin bir çoğu, katliam boyunca mücadelenin ve protestonun meşru bir hak olduğunu değil, kurbanlara "ılımlı" ve "sağduyulu" davranmayı telkin ettiler. Sermaye basını da koca koca sayfalarını memnuniyetle bunlara tahsis etti. Kimileri bu olaydan "artık mutlaka alevilerin Diyanet'te temsili zorunludur" sonucunu çıkardı, kimileri "alevilerin ancak laik cumhuriyete sahip çıkarak yobazları alt edebileceği"ni. Bunları söylerken Alevi emekçilerin dinsel ve sınıfsal baskıdan kurtuluşlarının sistem sorunu olduğunu, gövdelerini parçalayan kurşunların laik cumhuriyetin namlularından çıktığını gizlemeye çalışıyorlardı. Öte yandan kimisi polisteki "ırkçı ve yobaz" örgütlenmenin olaylara neden olduğunu söyledi, kimisi de hükümetin, valinin vb. görevini yapmadığından şikayet etti. Bu laflar edilirken devlet ve onun silahlı güçleri görevlerini başarıyla yerine getirmenin hazzı içinde salyalarını siliyor, birbirlerini kutluyorlardı: Faşist Türkeş ve Refah temsilcileri açıkça, diğerleri "polis vazifesini yapmıştır" diyerek.

İşbirlikçilerin herbiri farklı sözler kullansa da, hepsinin ortak bir noktası vardı: "Provokasyona gelmemek, gösterileri barışçı bir zeminde tutmak ve laik cumhuriyete sahip çıkmak". Bunların Sivas katliamı sonrasındaki tavrı da buydu, bundan sonraki tavırları da bu olacaktır. Çünkü zihniyetleri, Alevi emekçileri, kendi cellatları olan sermaye devletinin, bu sömürü, baskı ve barbarlık düzeninin, "laik cumhuriyet"in kanla boyalı katarına virane bir vagon olarak bağlama zihniyetidir.

Ama Alevi işçi ve emekçiler ayaklarına vurulmaya çalışılan bu prangadan kurtulmasını da bileceklerdir. Onların, hangi mezhep ve etnik kökenden olurlarsa olsunlar, tüm sınıf kardeşleriyle birlikte verecekleri dinsel, ulusal, sınıfsal baskı ve sömürüden kurtulma mücadelesi, içlerindeki bu tür işbirlikçilerin, bu Truva atlarının etkisinden arındıkça gelişebilir.

Sınıf İhanetinin Sınırları

Gazi Mahallesi'ne saldırı ve ardından yaşananlar, devletin faşist yüzünü bir kez daha ve bütün çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Onlarca şehit, yüzü aşkın yaralı ve bir o kadar gözaltı ve kayıp veren işçi ve emekçiler olduğu halde, korku ve telaşa kapılan, bunalıma düşen düzen cephesiydi. Sahipleri ve uşakları, yardakçı ve şakşakçılarıyla düzen cephesi...

Hele bu yardakçılardan bazıları var ki...

Onlar; aramızdan düşen dönekler dir ve yüzükoyun kapaklandıkları burjuva ahırından üstümüze pislik atmaya çalışırlar. Çağrılı olmadıkları şölene gidip, döktükleri kanın şerefine kadeh kaldıranlara alkış tutarak, sofra artıklarını haketmeye çalışan sefillerdir.

Ülkenin dört bir yanında, işçi ve emekçiler "Katil Devlet!" haykırışıyla cinayetleri lanetlerken, "uysallık" çağrısında bulunan DİSK ve TÜRK-İŞ, kamu çalışanlarının protestosunu "yurtseverlik" duygularıyla erteleyen KÇSP, bugün bu rezaletin başını çekmektedir. Bir işveren sendikası kadar işçi düşmanı olan Türk-İş yönetimi bir yana; 15-16 Haziran'da

da bugünkü aynı rolü üstlenen DİSK bir yana; bunlar ihaneti çoktan açığa çıkan kaşarlanmış bürokratlardır. Fakat KÇSP yönetimindeki yeni dönem liberalleri de nihayet gerçek yüzleriyle çıktılar meydana. Kamu çalışanları bu yüze iyi bakmalı, bu devrim kaçkını hainlerin "yurtseverlik"lerini iyi kavramalıdırlar.

Bu emekçi platformunun yöneticilerindeki, ne mene bir "yurtseverlik"tir ki, 34 emekçinin katline duyarsızlık yaratabilmektedir? Ne duyarsızlığı? Kamu çalışanlarının protestosunu iptal, doğrudan doğruya canilerin korunması, faşizmin aklanmasıdır.

Demek ki devrimden düşmenin, demek ki sınıfına ihanetin sınırı yoktur. Bu kaygan zemine bir kez düştün mü, lağım çukurunun varıp ta dibine saplanmak için, demek ki fazlaca zaman gerekmemektedir.

Anlaşılan o ki, KÇSP yönetimi, en sonunda bu yurdun "gerçek sahibinin" sermaye sınıfı olduğunu kavramıştır. Irgatlıktan marabalığa terfi için de, bu mülkiyete şapka çıkarmaktadır. Kraldan çok kralcılığının asıl nedeni işte budur.

Ama hiç bir ihanet cezasız kalmamıştır, KÇSP'nin ihaneti de kalmayacaktır. Kamu çalışanları çok geçmeden, krallara da şakşakçılarına da, asıl "yurtseverlik" in ne olduğunu gösterecektir. Kamu çalışanlarının bunu yapacak güç ve potansiyele sahip olduğunu, KÇSP'nin hain yöneticileri eğer unuttularsa, hafızalarını tazelemek için polise başvurabilirler. Hiç kuşkuları olmasın, bu faşistler, bunca terör, bunca şiddet karşısında yılmadan mücadeleyi sürdüren kamu çalışanlarının direngenliğini kesinlikle unutmamışlardır. Ve günü geldiğinde, sadece direngen değil, ama, Gazi Mahallesi'nin, 1 Mayıs Mahallesi'nin emekçilerinden geri kalmayacak denli yürekli olduklarını da bilirler.

Kamu çalışanlarının faşizme ve faşizm yardakçılarına verecekleri en güzel yanıt, engellerin başına basarak mücadeleyi yükseltmek olacaktır. Faşist katliamlara karşı, sermayenin iktisadi, siyasi ve askeri saldırılarına karşı, örgütlenme ve insanca yaşama özgürlüğü için, Gazi ve 1 Mayıs şehitlerinin kanını yerde bırakmamak için ayağa kalkmak ve kavgaya atılmak...

Tüm işçi ve emekçiler gibi, kamu çalışanlarının da önündeki tek yol budur.

MENGEN BARİKATI ARTIK AŞILMALIDIR!

Sınıf Hareketi ve Önderlik Sorunları

'90'lı yılların başında işçi sınıfı hareketinde yaşanan yükseliş dalgası Mengen barikatıyla kırılabilmişti. Büyük Zonguldak yürüyüşünün önüne en kritik safhasında örülen barikat aşılamamıştı. Devrimci bir önderlikten, politik bilinçten ve kendi özgücüne dayanan bir örgütlenmeden yoksunluk, kendiliğinden hareketin bu görkemli yükselişini sendika bürokrasisinin ihanetinin kollarına teslim etmişti. Zonguldak fırtınası işçi sınıfına sınıf gücünü göstermişti; ne var ki, dalgaya noktasını koyan Mengen, ona, zayıflıklarını, zaaflarını ve açmazlarını hatırlatmakta gecikmemişti.

Mengen'den sonraki dönem, işçi sınıfının sözkonusu zaafları derinden hissettiği, ama onları aşmak yönünde ciddi zorlanmalarla yüzyüze kaldığı bir süreç oldu. Dalga kırılmıştı, fakat sınıf hareketi durulmamıştı. Durulmasının imkanı da yoktu. Ekonomik ve siyasal alanda onulmaz bir hızla derinleşen kriz koşulları, sınıfı her sıkıntılı durgunluğunun ardından, adeta arkadan iteleyerek yeni bir canlanmanın içine sokuyordu. O günden bugüne yaşanan her canlanma, gerçek bir yükseliş niteliği kazanamadan çözüldü ve yerini sancılı bir durgunluğa bıraktı. Canlanma-durgunluk ve yeniden canlanma kısır döngüsünün aşılamaması, 90'ların başında hareketin önüne dikilen Mengen barikatının bu süreçte de parçalanamayışıyla yakından bağlantılıdır.

Nedir Mengen barikatı ve onun simgeledikleri? Mengen, yalnızca düzenin sendika bürokrasisi aracılığıyla sınıfın önüne diktiği bir ihanet tuzağı değildi. O, herşeyden önce, kendi sınırına ulaşan kendiliğinden sınıf hareketinin önündeki bir dönüm noktasıydı. Sınıf ya barikatı aşarak kendini aşacak, kendiliğinden bir hareket iken, kendisi için hareket olmaya doğru niteliksel bir sıçrama gerçekleştirecek; ya da bunu başaramayacak ve kaçınılmaz bir tarzda gerileyecekti. Sonuçta yaşanan da bu ikincisi oldu.

Petkim, Paşabahçe, Plaspen, Öncü Plastik, Kağıthane, Gebze direnişi, Aras Kargo ve sayamadığımız bir dizi mevzi direniş, sınıfın, barikatı aşmak doğrultusunda yeniden ve yeniden hız aldığı, ama daha koşunun ilk adımlarında düzenin ve sendika bürokratlarının ihanetleriyle yüz yüze, kendi zaaf ve eksiklikleriyle baş başa kalarak, bu maraton için gerekli olan morali, cesareti ve kararlılığı yitirdiğini gözler önüne seren örnekler oldular. Ne var ki, yaşanan tüm bu mücadele deneyimleri sınıfta son derece zengin birikimler bıraktı. Sendika bürokrasisine duyulan güvensizlik ve öfkenin giderek tırmanması, moral bozucu 3 Ocak'lara, hava boşaltan 20 Temmuz'lara rağmen, hiç dinmeyen genel grev isteği ile yoğunlaşan ve çeşitli biçimlerde kendisini dışa vuran önderlik arayışları bir bakıma bu birikimin bir yansıması oldular. Sermayenin topyekün saldırıları karşısında anlamlı bir direniş çizgisinin ortaya konulması için sınıfın birlikte davranması gerektiği düşüncesi yaygınlaştı. Dayanışma bilinci gelişti. Sendika bürokrasisine duyulan güvensizlik derinleşti. Ne var ki, tüm bunlara koşut gelen bir davranış gösterilemedi, pratik üretilemedi.

Tüm bunların temelindeki neden, sınıfın güven verici bir politik önderlikten yoksun oluşudur. İşçi ve emekçi sınıfların politik mücadelesine militan bir tarzda önderlik eden ihtilalci sınıf partisinin yokluğu koşullarında, sınıf hareketinin doğal öncüleri ve ileri unsurları da militan ve yol açıcı bir tutum sergileyememektedir. Dahası, dünün öncüleri giderek geniş kitlenin mücadele dinamizmi ve isteğini karşılayamayacak bir konuma düşmektedir. İleri ve sınırlı da olsa politik bir bilince sahip işçilerin birçoğunun devrimci-demokrat ve reformist hareketlerle dolaylı dolaysız bağlara sahip olması, bu unsurların öncü bir sınıf tavrı geliştirmesinin önünde bir engele dönüşmektedir. Politik bir kimliğe sahip olan işçilerde ideolojik bulanıklık, kendiliğinden hareketin öne çıkardığı işçilerde ise siyasal gerilik bir bütün olarak ileri işçi kategorisinin militan bir tarzda öne atılmasının önünde frenleyici ve geri çekici bir işlev görmektedir. Ütopyasızlık, sosyalizme inançsızlık, kendine ve sınıfa güvensizlik öncü saflarda önemli bir etkiye sahiptir. Ve tam da, geniş kitlelerin mücadele dinamizmi ve isteğinin gerisinde kalan bu unsurlar üzerinden tüm sınıfa taşınmaktadır. Bu tablo ikili bir gerçeği anlatmaktadır: Geniş sınıf kitlelerini politikleştirmek mücadelesi öncü işçileri devrimcileştirmek mücadelesinden bağımsız ele alınamaz. Ne var ki, öncü işçilerin sarsılıp militan bir tarzda ileriye atılması çok büyük ölçüde sınıf hareketinde yaşanan yeni, politik bir yükselişe bağlıdır.

Sermayenin her yeni saldırısı, paketler halinde gelen zamlar, özelleştirmeler, kitlesel tensikatlar, sıfır sözleşmeler, grev ertelemeleri vb. militan ve politik, birleşik bir direniş için öfkeleri bilemekte; saldırının göğüsleneceğine, geri püskürtüleceğine dair kararlılığı ve umutları çoğaltmaktadır. Ama, ardı arkası kesilmeyen azgın saldırılar kendiliğinden patlamaları mayalasa da, önderlik boşluğu doldurulamadığı sürece hareketin önü açılamamakta, sınıf hareketindeki tıkanma gerçek anlamıyla aşılamamaktadır. Sınıf hareketinin sendikalist-reformist taleplerine önderliğe soyunan hareketler ise, gerçekte işçi ve emekçi sınıfları kendi ufuksuzluklarına hapsetmektedirler. İktidar bilincini geliştirmediği, politik mücadele mecrasına akmadığı sürece sınıf hareketinde meydana gelen her yeni canlanma düzenin barikatlarına çarpıp parçalanmaya mahkumdur. Bu ise, geriye zengin deneyimler bıraksa da, kısa vadede yenilgi psikolojisinin, yorgunluğun ve umutsuzluğun kapısını aralamaktadır. Bugün, tüm hızla süren saldırılarla birlikte düşünüldüğünde, anlamlı bir karşı direnişin örgütlenemediği yerde yaşanan yenilgilerin işçi-emekçi kitlelerde bozgun havasına yolaçacağını söylemek abartı olmayacaktır.

Oysa bugün, başta Gazi Mahallesi'nde emekçi halkın isyanı, son süreçte yaşanan bir dizi olay, toplumsal mücadele dinamiklerinin her an zincirlerinden boşalmaya hazır olduğunu göstermektedir. Bıçak kemiğe dayanmıştır. Yoksulluğun, sefaletin pençesinde kıvranan emekçi sınıflar tam bir devlet terörü kuşatması altındadır. Her kıpırdanma copla, kurşunla, panzerle karşılanmaktadır. Ne var ki, tüm bunların yolaçtığı birikim, toplumsal tansiyonu gittikçe yükseltmektedir. Bu atmosferde yaşanan en ufak bir gelişme, bardağı taşıran damla niteliği kazanabilmektedir.

Bugüne kadar çürümüş ve kokuşmuş düzenlerinin derin ve yapısal bunalımını emekçi sınıflara ödetmeyi tüm zorlanmalara rağmen başaran sermaye sınıfı büyük bir telaş içindedir. Bir yandan bir türlü aşılamayan krizin yükünü işçi ve emekçilere devretmek için harıl harıl yeni, dizginsiz saldırı paketleri hazırlamakta, diğer yandan ise gelişebilecek tepkileri filiz halindeyken boğmak için terör kuşatmasını daha da yoğunlaştırmaktadır. Giderek daha sistematik ve sık bir tarzda devreye sokulan sermaye beslemesi faşist çeteler aracılığıyla herşeyden önce devlet terörüne meşru bir zemin kazandırılmak istenmektedir. Ancak bugün, üniversitelerde, Gazi Mahallesi gibi emekçi semtlerinde anti-faşist bir mücadeleyi ateşlediği, politikleşmeyi hızlandırdığı gibi, faşist "provokasyon"ların işçi sınıfı ve emekçi kitleler içerisinde de tersi bir etki yaratması çok muhtemeldir.

İçinde bulunduğumuz dönem, bir çok açıdan özel bir önem taşımaktadır. Genelde toplumda, özelde ise işçi ve emekçi sınıflarda patlama potansiyelleri hızla mayalanmaktadır. TİS saldırısı, sıfır sözleşme, grev ertelemeleri, sendika bürokratlarının ihanetleri, düzen partilerinden kesilen umutlar, İMF ile elbirliği içinde hazırlanan yeni paketler... Tüm bunlar emekçi sınıflar üzerinde korkunç bir baskı oluşturmaktadır.

İktisadi-sendikalist mücadele çizgisini aşamayan sınıf hareketinde yaşanan tıkanma, ifadesini, nispi durgunluktan çok, niteliksel bir sıçrama gerçekleştirememesinde bulmaktadır. Tıkanmanın aşılabilmesi için kendiliğinden hareket kendisi için hareket, ekonomik mücadele politik mücadele düzeyine çıkmak zorundadır. Olayların hız kazandığı bu evrede, sınıf hareketine bu doğrultuda etkili, aralıksız, sistemli bir müdahalenin anlamı herzamankinden büyüktür. Emekçi kitlelerin bakışı toplumsal sorunlara, kirli savaş, faşist saldırılar, devlet terörü vb. yakıcı problemlere çevrilmek zorundadır.

Ne var ki, işçi hareketinin en canalıcı sorunu olan önderlik boşluğu, yalnızca dışardan taşınan yol gösterici perspektif ve taktiklerle değil, fabrikada, eylemde, alanda, semtlerde, onun içinde olarak, önüne geçerek, önderlik inisiyatifini ele geçirerek doldurulabilir. Komünistlerle işçi ve emekçiler burada kaynaşacaklardır, güven ortamı burada oluşacaktır, doğru politika ve taktikler burada hayat bulacaktır. Sınıfın en duyarlı ve bilinçli kesimleri bu zemin üzerinde örgütlenecek, parti çekirdekleri burada kurulacaktır. Sendika bürokrasisinin, düzenin ideolojik ve fiziki saldırıların boşa çıkarılmasının tek yolu da bizzat kitle mücadelesinin içinde ele geçirilen inisiyatifle, bununla birleşen etkili bir propaganda ve ajitasyon kuşatmasıyla mümkün olacaktır.

Bugün en temel politika sınıf kinini, sınıf bilincini ve sınıf birliğini kışkırtmak olmalıdır. Her kıpırdanışa, her tekil eyleme, her mevzi direnişe özel bir tarzda yoğunlaşılmalı, yakılan kıvılcımlar ateşlenerek birleşik, yerel ve genel eylemlere doğru büyütülmelidir. Politik militan bir genel grevin hazırlanması, fabrika zemininde örgütlenmesi için çabalar hızlandırılmalıdır. Hızla direniş, eylem, grev ve genel grev komiteleri kurulmalıdır. Sistemli ve etkili bir genel grev propagandasına somut örgütlenme çalışmaları eşlik etmelidir. Politik militan bir genel greve giden yol, dayanışma eylem ve grevleri, siyasal grevler, protesto gösterileri, iş bırakma ve işyeri işgal eylemleri, bölgesel ve genel gösterilerle döşenmelidir. Emekçi sınıfların bir bütün olarak duyarlı olduğu sorunlara (özelleştirme, işsizlik, zamlar, tensikat, sıfır sözleşme...) yönelik somut politikalar geliştirilmeli, güncel politikalar başarılı bir tarzda stratejik taktik ve hedeflere bağlanmalıdır. Tansiyonun yükseldiği, atmosferin ısındığı, olayların hız kazandığı bu devrede, düzene karşı kin iktidar bilinciyle taçlanmalıdır. Sınıf mücadelesi parti mücadelesine, parti mücadelesi iktidar mücadelesine taşınmalıdır.

Bu başarıldığında düzenin barikatları parçalanarak aşılacak, faşist sermaye rejiminin militarist güçleri püskürtülecek, devrime giden yol düzlenecektir!

Bugünkü Gençlik Ha

Doğru bir çizgi izleyebilmenin ilk koşulu, herşeyden önce, gençlik hareketindeki durgunluk ve gerilemenin nedenini sınıfsal ve ideolojik planda doğru tahlil edebilmekti. Yüklenilmesi gereken halka, gençlik kitlesinin politikleşmesini hedefleyen bir politik faaliyet çizgisi örgütlemekti. Liberal ideolojinin etkisini kırmak, dinsel gericiliğin etki alanını daraltmak, 12 Eylül'ün yarattığı tahribatı gidermek, depolitizasyon uygulamalarını etkisiz hale getirmek, düzenin devrimci hareketle gençlik kitlesinin yalıtma hesaplarını boşa çıkarmak vb. zorunluydu. Sonuç olarak, gençlik mücadelesinin gelişmesi, kendi içinde derneklerin yetkinleştirilmesi ve merkezileştirilmesi ile, grupçuluğun ve kısır çekişmelerin önlenmesi gerektiğine ilişkin yakınmacı vaazlarla ve akademik mücadeleye önem verilmesi gerektiği türünden liberal ekonomist yaklaşımlarla değil, ancak böyle bir temelde sürdürülen yoğun bir siyasal ajitasyon ve teşhir faaliyetinin başarısı ölçüsünde mümkün olabilecekti. Ancak bu koşulla, böyle bir faaliyetin gençlik kitlelerindeki politikleşmeyi arttırabilmesi durumunda, dernekler daha etkin hale gelebilecek, grupçuluk ve kısır çekişmelerin yarattığı engeller aşılabilecek ve gençlik kitlesi yığınsal olarak akademik mücadele içine de çekilebilmiş olacaktı. Başka türlü her yaklaşım yalnızca arabanın atın önüne koşulması anlamına geliyordu.

Türkiye'nin yakın siyasal geçmişinde, özellikle '60'lı yılları izleyen dönemde, gençlik hareketinin son derece özel bir ağırlığa sahip olduğu görülür. '60'lı yıllardan önce de gençlik eylemlilikleri söz konusu olmakla birlikte, bunlar daha sonraki yılların eylemliliklerine göre hem daha dar bir tabana sahiptiler, hem de politik nitelikleri itibariyle daha düzen içi bir karaktere sahiptiler. Oysa '60'lı yıllardan sonra gelişen gençlik hareketliliği, hem çok daha kitleseldi hem de daha fazla düzen dışı bir karakter taşımaktaydı. '60'lardan önce CHP ve Kemalizm'in gölgesinde gelişen gençlik hareketi, izleyen yıllarda önce TİP, sonra MDD ve en son olarak da Dev-Genç bayrağı altında toplanmıştır. '70'lere gelirken ise Dev-Genç içinden THKO, THKP-C, TKP-ML gibi devrimci politik örgütler çıkmıştır. 12 Mart askeri faşist darbesi, gençlik hareketine azgın bir terör uygulamış, hareketin tüm önderleri tutuklanmış, tanınmış liderlerinden pek çoğu ise katledilmiştir.

Bu azgın teröre karşın '70'li yıllarda gençlik hareketi gerilememiş, tersine daha da gelişip boyutlanmıştır. Bu yıllarda üniversite gençliği devrimci politik örgütlerin en önemli kitlesel tabanı haline geldi. Buna daha sonra liseli gençlik de eklendi. '70-80 arası on yıllık dönemi kapsayan gençlik hareketindeki bu 2. yükseliş süreci 12 Eylül askeri faşist darbesiyle noktalandı.

'80 darbesini izleyen günlerde herkes, tıpkı '70'li yıllarda olduğu gibi, gençlik hareketinin kısa bir süre sonra yeniden kitlesel ve militan bir çıkış yapacağı beklentisindeydi. Gençlik kitlesi içerisinde kitlesel bir taban elde etmek, yeniden toparlanmayı bu şekilde gerçekleştirmek hemen tüm devrimci demokrat grupların ortak hesabıydı. Nitekim '86-87 yıllarındaki dernekleşme çabaları ve '87'de nispeten kitlesel sokak eylemleri haline dönüşen kıpırdanışlar, pek çok çevre tarafından bu yeni yükselişin ilk belirtisi olarak kabul edildiler. Ne var ki gelişme tam tersi yönde oldu. '87 yükselişini uzun bir gerileme süreci izledi. Gençlik eylemlerinde '87-90 arasında da belirli bir canlılık olmakla birlikte, bu canlılık nispeten dar bir kitlenin eylemliliği düzeyindeydi. Hareket gelişme kaydetmek bir yana, bu süreçte giderek daralmakta ve kan kaybetmekteydi.

Yine de uzun süre, hayal kırıklığı ile umut içiçe yaşadı. Devrimci gruplar gençlik hareketinin kısa bir süre sonra yeniden yükselişe geçeceği yönünde samimi bir beklenti içerisinde oldular. Süreç tıkanıklığın daha da derinleşmesi doğrultusunda ilerledikçe umut zayıfladı, yerini hayal kırıklığı aldı. Bu süreçten sonra gençlik hareketindeki gerilemenin nedenleri sorgulanmaya başlandı.

Gençlik hareketindeki gerileme, bir kısmı daha temel olmak üzere, içiçe geçmiş pek çok nedenden kaynaklanmaktaydı. Bir kez, üniversite gençliğinin sınıfsal bileşimi orta sınıflar lehine bozulmuştu. Özellikle büyük şehirlerdeki üniversitelerde bu değişim çok daha belirgindi. Ayrıca orta sınıfların siyasal tercihlerinde de önemli değişimler sözkonusuydu. 12 Eylül geniş bir rantiye orta sınıf yaratmıştı. Bunlar, ideolojik ve politik planda açık bir karşı devrimci niteliğe sahiptiler. İkinci olarak, '80 öncesinde yüzü sola dönük olan klasik orta sınıf tabakaları ise, devrimci yükselişin ve karşı devrimin soğuk nefesini enselerinde hissettikleri ölçüde devrimci harekete karşı daha düşmanca bir tutum almaya başlamışlardı. Başlı başına bu durum, gençlik hareketliliğinin tabanının daralması anlamına geliyordu.

Alt sınıf kökenli öğrencilerin oranı hala küçümsenemeyecek boyutlarda olduğuna göre, yalnızca orta sınıf kökenli öğrencilerin artan oransal ağırlığı gençlik hareketindeki bu genel suskunluğu ve gerilemeyi açıklayabilir miydi? Alt sınıf kökenli öğrencilerdeki bu suskunluk ve hareketsizlik nasıl açıklanacaktı? Bu durum, en temelde, iki yükselişi omuzlamış ve ardından iki ağır yenilgiyi yaşamış küçük burjuva kitlelerdeki genel yorgunluk ve sinmişliğin gençlik hareketi şahsındaki yansımasıydı. Ayrıca buna bağlı olarak, öğrenci gençlik hareketinin iki ayrı karşı devrim döneminden, 12 Mart'tan ve 12 Eylül'den hayli farklı sonuçlarla çıkmıştı. 12 Eylül, gençliğe yönelik çok daha özel, sistemli ve şiddetli bir terör ve "rehabilitasyon" politikası uygulamıştı. 12 Eylül rejimi, geçmiş yıllarda öğrenci hareketinin emekçi kesimlerde yaratmış olduğu saygınlığı yok etmek için özel bir çaba sarfetti. Yazılı ve görüntülü basın, sürekli, öğrenci gençliğin "masum taleplerle" başlayan hareketinin ardından, "vatan haini" amaçların bulunduğunu propaganda etti. Böylece, öğrenci hareketini daha ilk adımda terörle ezmenin sosyo-psikolojik koşulları yaratılmaya çalışıldı. 12 Eylül dönemi sonrasında, 12 Mart'tan farklı olarak, diktatörlük baskı ve terör politikalarını sonraki süreçte de hiç gevşetmeden sürdürdü. Bilinçli ve sistemli bir terör politikasıyla devrimci gençlik hareketiyle öğrenci gençlik kitlesi birbirinden yalıtılmaya çalışıldı. Devrimci gençlik kitlesi üzerinde "seçmeli ve caydırıcı" yoğun bir terör uygulandı. Böylece geniş öğrenci gençlik kitlesine devrimci gruplarla bağ kurmanın son derece ağır faturaları olacağı mesajı iletilmeye çalışıldı. Bu politika oldukça da başarılı oldu.

12 Eylül rejimi, gençlik kitlesine dönük rehabilitasyonu çok yönlü ve kapsamlı olarak uyguladı. Üniversite bünyesinde o ana kadar ilerici olan ne varsa tüm bunları tasfiye eden, "polis-idare" anlayışının ürünü YÖK sistemi, bu rehabilitasyon amacının en temel kurumsal ifadesiydi. Yoğunlaştırılmış bir müfredatla, vize uygulamalarıyla, atılmalar ve af sarkacıyla, kontenjan sayısındaki artışla, güvenlik soruşturmasıyla vb. öğrenci gençlik politika alanından bilinçli bir tarzda uzak tutulmaya çalışıldı. Buna rağmen uzak durmayanlara ise yoğun bir terör uygulanarak gençlik kitlesinin geri kalanına çizmeyi aşmamaları mesajı verildi.

Tüm bu uygulamalar çok yönlü bir ideolojik saldırıyla da birleşti. '80 sonrasında üniversiteye gelen öğrencilerin tümü, orta öğrenim dönemini 12 Eylül koşullarında yaşamışlardı. Korkunç bir baskı altında, gerici bir müfredat çerçevesinde ve gerici bir öğretim kadrosuyla gerçekleşen bir eğitim demekti bu. Ayrıca, 12 Eylül'ü izleyen dönemde iyice yaygınlaştırılan ve normal liselere göre eğitim kalitesi yükseltilen İmam Hatip Liseleri, bu süreçte üniversiteye öğrenci veren en önemli kaynaklardan biri haline gelmişti. Öyle ki, geçmiş dönemde devrimci öğrenci hareketinin "kale"leri sayılan ODTÜ, İTÜ, SBF vb.nde, İmam Hatip mezunu öğrencilerin sayısı son derece önemli bir ağırlık oluşturmaya başlamıştı. Gençliğe yönelik ideolojik saldırının kapsamı yalnızca bunlardan da ibaret değildi. Aynı zamanda sistemli olarak, "köşe dönmeci", "işbitirici", "faydacı" ve "bireyci" bir gençlik tipi yaratılmaya çalışıldı. Bu süreçte alt sınıf kökenli öğrenciler içerisinde gerek dinsel gericiliğin, gerekse de liberal bireyci ideolojinin önemli bir yankı alanı yarattığı söylenebilir. Tüm bunlara Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan çöküş de eklenince, devrimci akımlar gençlik kitlesi içerisinde dar bir etki alanına sıkışıp kaldı. Bu akımların yaşanan gerilemeyi doğru bir şekilde tahlil edemeyişleri ve dolayısıyla sürece doğru bir temelde müdahale gerçekleştirememeleri de, giderek bu

keti ve İmkanlar

Yakın dönemde yaşadığımız Ekim ve Kasım eylemlilikleri, ardından faşist saldırılara karşı gösterilen nispeten kitlesel tepkiler ortaya koymaktadır ki sermaye rejimi derin bir krize yuvarlandıkça, krizden kurtulmak için iktisadi ve politik saldırılarını yoğunlaştırdıkça, kitlesel ve militan bir öğrenci gençlik hareketliliğinin de zeminini döşemektedir.
Öğretim görevlilerinin özerk demokratik üniversite talebi ekseninde harekete geçmeleri, yer yer ciddi bir kitleselliğe ulaşan açılışlar, faşist saldırılara karşı gerçekleştirilen eylemlere katılımların düzeyi, tüm bu peşi sıra yaşananlar, yukarıdaki yargıyı doğrular nitelikteki olaylardır.

gerilemeyi tersinden besleyen bir faktöre dönüştü.

Gerileme ve Bunalım

Devrimci akımlar yaşanan tıkanıklığı ve gerilemeyi uzun bir süre adeta görmezlikten geldiler, kabul etmek istemediler. Gerileme yadsınamaz bir safhaya ulaştığında, sorgulama kaçınılmaz bir zorunluluk haline dönüştüğünde ise, getirilen açıklamalar yüzeyselliği ve subjektifliği aşamadı. Her bir grup, yaşanan gerilemenin nedenini önce kendi dışındaki grupların "sağcılığında" ya da "solculuğunda" aradı. Dar rekabetçilik, kısır çekişmeler gibi, aslında gerilemenin bir sonucu olan faktörler, sanki gerilemenin nedenleriymiş gibi değerlendirildi. Öğrenci kitlelerinin apolitizmi, 12 Eylül rejiminin öğrenci gençlik içerisinde yarattığı tahribat bir noktadan sonra nihayet görülmeye başlandı. Ama bunun sınıfsal-ideolojik nedenleri konusunda ya tam bir suskunluk, ya da tam bir kavrayışsızlık sergilendi.

Gerileme gerçeğinin görmezlikten gelindiği bu ilk dönemde, devrimci gençlik hareketi ağırlıkla kapalı devre bir eylem çizgisi izledi. Bu, gençlik hareketindeki genel gerilemeyi tek tek grupların dar eylemsel aktivitesiyle içgüdüsel bir perdeleme çabasıydı da. Bu süreç, düzenin kolluk kuvvetleriyle dişe diş mücadele geleneği oluşturmak anlamında, gençlik hareketine olumlu katkılarda da bulundu. Ama bu eylemci tutum gençlik kitlesine dönük aktif bir politik müdahale çabasıyla birleşmediği, tersine, bunu ikame ettiği ölçüde, sonuçta gençlik hareketinin tabanının daralmasına hizmet etmiş oldu. Dahası, düzenin devrimci gençlik hareketiyle gençlik kitlesini birbirinden yalıtma hedefini de objektif olarak kolaylaştırdı. Bu kapalı devre eylem çizgisi kendi darlığı içerisinde bir süre sürdürülebildi. Hareket kısa sürede moral ve fizik açıdan yoruldu. Artık gerileme yadsınamaz, sorgulama kaçınılamaz hale gelmişti.

'90'lı yıllar, devrimci gençlik hareketi içerisinde, bu sorgulamanın yapılmaya başlandığı ikinci bir evre oldu. Hem gerçek nedenlere inilemediği için, hem de genel sınıf mücadelesindeki nispi bir durgunluk ortamıyla üst üste düştüğü için, bu sorgulama süreci büyük ölçüde ileriye değil geriye, liberalizme ve tasfiyeciliğe doğru sonuçlar yarattı. Bu dönemden sonra, akademik mücadeleye önem verilmediği, öğrencilerin özgül sorunlarına yeterince ilgi gösterilmediği için gençlik hareketinin gerilediği tespiti çok yaygın bir argümana dönüştü. Tıkanıklığı aşmak için grupçuluğun önlenmesi, öğrenci derneklerinin daha da yetkinleştirilip merkezileştirilmesi vb. önerileri ortalığı kaplamaya başladı. İlk başlarda büyük bir horgörüyle yaklaşılan odalar, kulüpler, çeşitli otonom gruplar, giderek devrimci hareketin temel politika alanları haline gelmeye başladı.

Temel eğilim liberalleşmeye doğruydu. Fakat bunun istisnaları da vardı. Varolan bir diğer eğilim de "devrimci bir umutsuzluk"tu. Bu eğilim kendini kimi zaman, "apolitik" kitleden bir kaçış demek olan "kantin devrimciliği" şeklinde, kimi zaman gençlik çalışmasının gerekliliğini reddederek sınıf çalışması yapmak için üniversiteleri boşaltma çağrısı şeklinde ve bazen de gençlik kitlesinin demokratik taleplerine karşı soğukluk, mücadeleyi soyut bir devrim ve sosyalizm propagandasına indirgemek biçiminde gösteriyordu.

Bu dönemde doğru bir çizgi izleyebilmenin ilk koşulu, herşeyden önce, gençlik hareketindeki durgunluk ve gerilemenin nedenini sınıfsal ve ideolojik planda doğru tahlil edebilmekti. Böylece, hem yaşanan gerilemenin doğurabileceği moral bozukluklarından uzak kalabilmek, hem de bu doğru kavrayış üzerinden, yaşanan gerilemeyi sınırlandırabilmek, yeni bir yükselişe hazırlık yapabilmek olanaklı olacaktı. Yüklenilmesi gereken halka, gençlik kitlesinin politikleşmesini hedefleyen bir politik faaliyet çizgisi örgütlemekti. Liberal ideolojinin etkisini kırmak, dinsel gericiliğin etki alanını daraltmak, 12 Eylül'ün yarattığı tahribatı gidermek, depolitizasyon uygulamalarını etkisiz hale getirmek, düzenin devrimci hareketle gençlik kitlesinin yalıtma hesaplarını boşa çıkarmak vb. zorunluydu. Sonuç olarak, gençlik mücadelesinin gelişmesi, kendi içinde derneklerin yetkinleştirilmesi ve merkezileştirilmesi ile, grupçuluğun ve kısır çekişmelerin önlenmesi gerektiğine ilişkin yakınmacı vaazlarla ve akademik mücadeleye önem verilmesi gerektiği türünden liberal ekonomist yaklaşımlarla değil, ancak böyle bir temelde sürdürülen yoğun bir siyasal ajitasyon ve teşhir faaliyetinin başarısı ölçüsünde mümkün olabilecekti. Ancak bu koşulla, böyle bir faaliyetin gençlik kitlelerindeki politikleşmeyi arttırabilmesi durumunda, dernekler daha etkin hale gelebilecek, grupçuluk ve kısır çekişmelerin yarattığı engeller aşılabilecek ve gençlik kitlesi yığınsal olarak akademik mücadele içine de çekilebilmiş olacaktı. Başka türlü her yaklaşım yalnızca arabanın atın önüne koşulması anlamına geliyordu.

Gençlik Hareketinde Yeni Bir Döneme Doğru

Gerek tüm toplum düzeyinde birikmiş sorunların düzeyi ve giderek bu sorunların daha da

ağırlaşıyor oluşu, gerekse öğrenci gençliğin sorunlarının ve ihtiyaçlarının süreç boyunca, azalmak bir yana, daha da fazlalaşmış bulunması, gençlik kitlesi içerisindeki suskunluğun uzun süreli olamayacağının göstergesiydi. Kömünistlerin sık sık vurguladıkları gibi *"... toplumdaki genel sosyo-politik gelişmeler, sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi, emek-sermaye çatışmasının sertleşmesi, işçi hareketinin canlanması, öğrenci hareketinde de; Lenin'in sözleriyle 'toplumun geri kalan kısmından ayrı olmayan', 'aydınların bu en duyarlı' kesiminde de sonuçlarını gösterecek, devrimci öğrenci hareketini besleyecek"*ti. İşçi hareketinde yaşanan canlanmaya, kamu emekçilerinin yükselen eylemliliklerine ve büyük bir sıçrama yaşayan Kürt halkının ulusal mücadelesine karşın gençlik hareketinde belirli bir dönem hala suskunluk yaşanmış olması, bu temel gerçekle esaslı bir çelişki oluşturmamaktaydı. Bu, üretimden kopuk olan bu toplumsal kategorinin tam da bu özelliği nedeniyle ideolojik açıdan daha tutarsız, siyasal açıdan ise daha istikrarsız bir yapıya sahip olmasından kaynaklanan bir gecikmeydi. Bununla beraber, bu aynı durum, politikleşemeyen bir sınıf hareketinin gençlik kitlesini yeteri kuvvette sarsamadığını gösteriyordu. Dolayısıyla sınıf mücadelesi sertleştikçe bunun yankıları er ya da geç gençlik kitlesine de ulaşacaktı. Yapılması gereken, durgunluğun nedenlerini iyi analiz edip gelecekteki hareketliliğe her cepheden en iyi hazırlıkla girebilmekti.

Yakın dönemde yaşadığımız Ekim ve Kasım eylemlilikleri, ardından faşist saldırılara karşı gösterilen nispeten kitlesel tepkiler ortaya koymaktadır ki sermaye rejimi derin bir krize yuvarlandıkça, krizden kurtulmak için iktisadi ve politik saldırılarını yoğunlaştırdıkça, kitlesel ve militan bir öğrenci gençlik hareketliliğinin de zeminini döşemektedir. Öğretim görevlilerinin özerk demokratik üniversite talebi ekseninde harekete geçmeleri, yer yer ciddi bir kitleselliğe ulaşan açılışlar, faşist saldırılara karşı gerçekleştirilen eylemlere katılımların düzeyi, tüm bu peşi sıra yaşananlar, yukarıdaki yargıyı doğrular nitelikteki olaylardır.

Gençlik Haraketindeki Politik Gruplaşmalar ve İmkanlar

Gençlikteki politik gruplaşmaların toplumdaki politik gruplaşmaların bir yansısı olduğu çok bilinen temel bir gerçektir. Bu dün de böyleydi; bugün de böyledir. '70'li yıllarda, marksist-leninist önderliğe dayalı sosyalist bir işçi hareketi yoktu. İşçi hareketi üzerinde reformizm, genel devrimci hareket üzerinde küçük burjuva sosyalizmi hakimdi. Öğrenci gençlik içindeki politik gruplaşmalar da bu tablonun bir yansıması olarak şekillenmişti. '80 sonrasında ise, tüm toplum düzeyinde liberalizmin ve dinsel gericiliğin etkisi artmış, Kürt ulusal mücadelesi dışında devrimci hareketlerin ise etkisi zayıflamıştı. Gençlik hareketindeki politik kümeleşmeler de bu genel tabloyla uyumlu bir tarzda oluştu. Kapitalist ekonominin artan krizine ve yoğunlaşan sınıf mücadelesine bağlı olarak yaşanan süreçte liberal ideolojinin etkisi zayıfladı. Bu gelişme gecikmeli olarak gençlik kitlesi içerisinde de yansısını bulmaktadır. Özellikle alt sınıf kökenli öğrenciler arasında liberal ideolojinin genel etkisi zayıflamakta, bu kesimden gelen öğrenciler arasında giderek artan bir politizasyon yaşanmaktadır. Ne var ki, komünist bir önderlik altında gelişen güçlü bir politik işçi hareketliliğinin henüz mevcut olmaması, devrimci hareketin genel zayıflığı ve düzenin, tüm bu sayılanların sağladığı imkanlardan da yararlanarak, yaşanan politizasyonu devrim-düzen kutuplaşması dışına kanalize etme çabaları nedeniyle bu politizasyon laiklik-irtica, aleviliksunnilik, vb. daha tali çelişki alanları üzerinden yaşanmaktadır.

Üniversite gençliği içindeki politik gruplaşmaların panoraması çıkarıldığında aşağı yukarı şöyle bir tablo karşımıza çıkmaktadır: Dinsel gericilik, Kürt yurtsever hareketi, Alevi kimliği etrafında gelişen ilerici muhalefet ve henüz sınırlı

Gelişen faşist saldırılar ve bunun doğurduğu yığınsal anti faşist tepki de, gençlik kitlesi içerisinde düzen ve devrim kutuplaşmasını hızlandırıcı önemli bir etmen durumundadır. Faşist saldırılar, arayış içindeki gençlik kesimlerinin devrimci saflara akmasını kolaylaştıracaktır. Bu nedenle faşist harekete karşı etkili, doğru bir mücadele yürütebilmek, komünist gençlik hareketinin kitle temelini geliştirebilmek açısından son derece önemli bir halka durumundadır.

bir güce sahip komünist ve devrimci hareket, alt sınıf kökenli öğrenciler içinde varolan politik gruplaşmalardır. Bunları, geçmişte sosyal demokrasiden etkilenen, ama yüzü devrimci gruplara dönük geniş bir kesim çevrelemektedir.

Kemalizm ise alt ve orta sınıf kökenli öğrencileri kesen, her iki kesimde de belli bir etki alanı bulabilen bir eğilimdir. Kemalizm'in orta sınıf kökenli öğrencilerde bulduğu karşılık ile alt sınıf kökenli öğrencilerde bulduğu karşılık arasında belli önemli farklılıkların olduğunu da belirtmek gereklidir. Orta sınıf kökenli öğrenciler açısından Kemalizm, "irtica"ya karşı "laikperest" bir tepkiden öte bir anlam ifade etmemektedir. Bu kesimler bütün diğer konularda liberal ideolojinin bayraktarı durumundadırlar. Alt sınıf kökenli öğrenciler açısından ise Kemalizm, laiklikle beraber liberalizme karşıt "ulusalcı ve anti-emperyalist" bir dünya görüşüdür.

Orta sınıf kökenli öğrencilerin büyük kitlesi ise liberal ideolojinin etkisi altındadır ve devrimci akımlara karşı düşmanca bir yaklaşım içindedir. Bu kesimlerden gelen öğrenci kitlesinin yalnızca çok küçük bir kısmı düzene karşı sorgulayıcı bir tutum içinde. Bu kesim ağırlıkla, bugünkü otonom gruplaşmaların içinde yeralıyor ve dahası bu gruplarda sürükleyici bir rol oynuyor.

Burada kabaca ortaya konulmaya çalışılan tablo da göstermektedir ki, bugün gençlik içindeki gruplaşmalar, ağırlıkla tali çelişki alanları üzerinden kendini ifade etmektedir. Ne var ki, bugünkü hassas dengeler bu gruplaşmaları hızla devrim ve düzen ana kutuplarına doğru itelemektedir. Doğru bir temelde ele alınıp müdahale edildiğinde, bu dinamikleri devrimci mücadele kanalına akıtmanın imkanları son derece fazladır.

Bugün gençlik kitlesi içerisinde devrimci demokrasinin ve Kürt yurtsever hareketinin tabanı düzenden kopmuş durumdadır. Kendini alevilik kimliği altında tanımlayan geniş bir kitle de, düzenden kopuşma anlamında çok ciddi bir potansiyel taşımaktadır. Düne kadar sosyal demokrasinin denetiminde olan gençlik kitlesi içerisinde de bu açıdan ciddi bir huzursuzluk ve arayış sözkonusudur vb. Bu durum, gençlik kitlesi içerisinde devrimci gelişme imkanlarının küçümsenemez boyutlara ulaştığının göstergesidir. Yeter ki kitle mücadelesine yönelik bir önderlik düzeyi gösterilebilsin. Kitleleri etkileyen alevilik, dinsel gericilik, Kemalizm, ulusal hareket vb. sorunlarda etkili politik mühadalelerde bulunulabilinsin; güçlü bir devrim ve sosyalizm propagandası yürütülebilsin.

Gelişen faşist saldırılar ve bunun doğurduğu yığınsal anti faşist tepki de, gençlik kitlesi içerisinde düzen ve devrim kutuplaşmasını hızlandırıcı önemli bir etmen durumundadır. Faşist saldırılar, arayış içindeki gençlik kesimlerinin devrimci saflara akmasını kolaylaştıracaktır. Bu nedenle faşist harekete karşı etkili, doğru bir mücadele yürütebilmek, komünist gençlik hareketinin kitle temelini geliştirebilmek açısından son derece önemli bir halka durumundadır.

Komünist gençler, hiç kuşku yok ki, anti-faşist mücadelenin en kararlı ve militan unsurları olmak durumundadırlar. Bilindiği gibi, devrimci hareketin anti-faşist mücadeledeki geçmiş deneyimleri, bu alanda ciddi zayıflıklarla yüklüdür. Faşist terör çetelerine karşı meşru savunma, bu temel perspektif zayıflığı nedeniyle mücadelenin yönelimini saptırıcı, hedeflerini daraltıcı bir rol oynayabilmiştir. Bu yıllarda devrimci hareket, faşist terör çetelerine karşı öğrenci kitlelerin tepkisini örgütlemekten çok, çoğu zaman düello mantığına teslim olabilmiş, maceracı bir çizginin tutsağı olmaktan kurtulamamıştır. Dolayısıyla komünistler, devrimci grupların anti-faşist mücadeleyi yeniden aynı kısır ve dar zemine çekmelerine izin vermemeli, bunun için daha bugünden anti faşist mücadelede inisiyatifi ele almaya çalışmalıdırlar. Her olayda faşist hareketle devlet ilişkisini görmek ve kitlelere göstermek, mücadelenin esas doğrultusunu hep devlete doğru yönlendirmek, komünist gençliğin yürüteceği anti-faşist mücadelenin temel hattı olmak durumundadır.

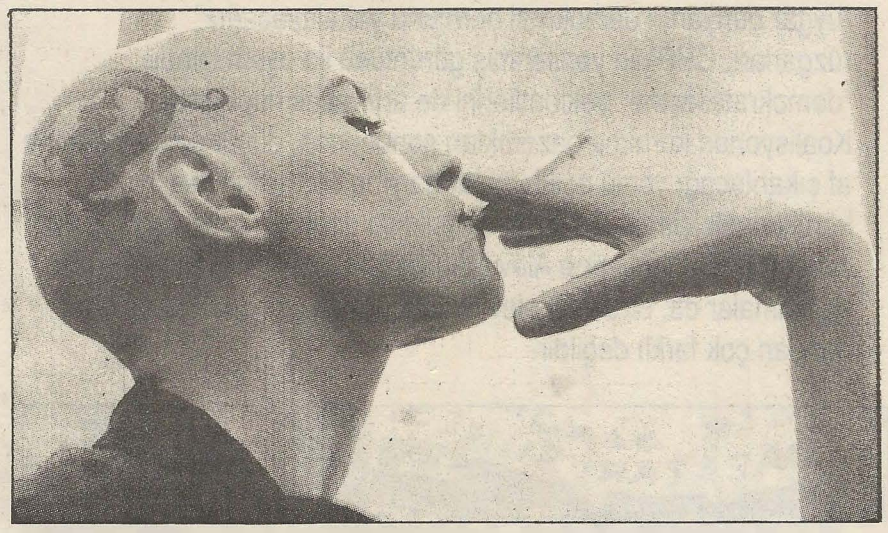

ÇÜRÜYEN KAPİTALİST DÜZEN VE

Asalakların Çürümüş Ahlakı

Ardarda patlayan rüşvet ve yolsuzluk skandalları... TV ve basın başta olmak üzere, her türlü kanaldan topluma erotizm adı altında pompalanan porno... Köşe dönmecilik, adam kayırmacılık, yağcılık, riyakarlık ve bunun karşısında adam sendecilik gibi "değer"lerin önlenemez yükselişi... Daha çok kan, daha çok vahşet diye inleyen medyada günlük bir seyire dönüştürülen insan tragedyaları... Bir yanda parasızlık yüzünden hastane kapısında ölen böbrek hastasının, yoksulluktan kalem çalan öğrencinin, çocuklarını okutamadığı için intihar eden işçinin, geçim sıkıntısından cinnet geçirip çocuklarını katleden annenin çıldırtan çaresizliği; öte yanda elma çalan çocuğu tekme tokat döven, trafik kazasındaki yaralıyı taksim kirlenir mantığıyla hastaneye yetiştirmeyen, kendi karısını-kızını fuhuşa zorlayan, kaçışı uyuşturucuda, alkolde, kumarda arayan insanın insana yabancılığı...

"İnsanlık öldü, ahlak kalmadı"; bu, günbegün yüzyüze geldiğimiz toplumsal gerçekliğin yarattığı başlıca izlenimlerden biridir. Gerçekten de insanlık değerlerin olağanüstü bir hızla aşındığı, dejenerasyonun kokuşma safhasına vardığı, her türlü pisliğin meşrulaştırıldığı bir evrede yaşıyoruz. Ancak buna rağmen, yaşanılanları insan ahlakının çöküşü olarak değerlendirmek doğru olmayacaktır. Gerçekte çöküş aşamasına gelen, beraberinde insanı da, değerlerini de çürüten, kapitalist sömürü düzenidir.

Bu öyle bir düzendir ki, en büyük tanrısı para, en kutsal varlığı özel mülkiyettir. Bu öyle bir düzendir ki, bir avuç asalak, emekçi yığınların alınterinden damıtılmış tüm toplumsal zenginliklerin tek sahibi; toplumun üretici güçleri olan işçi ve emekçiler ise, daha çok kar diye inleyen bu zalimlerin aç sefil köleleridir. Burjuva ahlakın temel direği olan özel mülkiyetin dokunulmazlığı, gerçekte bu onulmaz sömürünün, bu büyük hırsızlığın kutsanmasıdır. Kısacası burjuva ahlakı temelinden çürük, özü itibarıyla sahtedir. Gelinen aşamada can çekişen de, can çekişirken rezilleşen de işte bu ahlak ve onun şekilendirdiği insanın ta kendisidir.

"Eşitsizlik doğanın yasasıdır", "kötülük insanın tabiatındadır" gibi hiçbir bilimsel veriye dayanmayan varsayımlar üzerine inşa edilen burjuva ahlakı, toplumsal bir varlık olan insanın karşısına bireyi dikmiştir. O, insanın önüne, insanı insanla kavuşturan birlikte üretmenin ve eşitçe paylaşmanın mutluluğunu değil, insanı insana yabancılaştıran bireysel hırsın, bireysel kurtuluşun soğuk yalnızlığını koymuştur. Ve tam da bu nedenledir ki, kapitalist topumda insan insanın kurdudur. Burjuva her türlü hileye, en kirli yöntemlere başvurarak, acımasız bir rezalet içerisinde, daha çok para pul ve onunla birlikte gelen daha çok şan şöhret peşinde koşarken, işçi ve emekçi de uzanamadığı bu şaşalı dünyaya adımını atabilmek için sınıfdaşlarıyla kıyasıya bir yarışa girer. Daha doğrusu, burjuvazi tarafından "kendini kurtaramadan hiçbir şey değiştiremezsin", "tek kurtuluş yolu bireysel kurtuluştur", "bireysel mutluluk herşeyin üzerindedir" gibi propagandalarla böylesi bir mücadeleye itilmeye çalışılır. Ancak, burjuva ahlakı yalnızca bireysel kurtuluşu kutsamakla kalmaz, kaderciliği de depreştirir. Bir yanda köşe dönmecilik kışkırtılırken, öte yanda köşe dönemeyecek geniş yığınlara "küçük şeylerle mutlu olma" erdemi telkin edilir. Sermaye sınıfı har vurup harman savururken, emekçi yığınlardan azla yetinmeleri istenir. Burjuva ahlakının sahte hümanizmini temsil eden en popüler yazarlardan biri de Leo Buscalia'dır. ABD'de üniversitelerde "sevgi" dersleri veren bu ünlü yazarın kitapları tüm dünyada milyonlarca basmakta, peynir-ekmek gibi satılmaktadır. Sözkonusu metinlerde, geçim ve gelecek korkusuyla bunalan "küçük insanların küçük dünyasına" huzuru ve mutluluğu getirecek fikir olarak sevgi lanse edilmektedir. Sizi işten kovan patrona gülümseyin, terk eden sevgilinize sarılın, küçük çocukların başını okşayın, doğan güneşi sımsıcak duygularla selamlayın şeklinde süren saçmalıklar, gerçekte "dünyayı olduğu gibi kabullenin", "sakın size düşen kırıntıların ötesini istemeyin" mesajının cilalanmış halidir. Savaş, ırkçılık, cinsel sömürü gibi sorunların kaynağındaki sömürü sistemi özenle gizlenir. "İnsanlar birbirini sever, kimse kimseye kötülük yapmazsa tüm bunlar bertaraf olur" safsatası inandırıcı kılınmaya çalışılır. Yalnızca insanın kendi kurtuluşu değil, bir bütün olarak insanlığın sorunlarının çözümü bireysel iradeye bağlanır. İnsanlara ortak sorunlar uğruna ortak mücadele bilinci yerine, son derece kof bireysel bir ahlaki bilinç verilmeye çalışılır. Örneğin ırkçılık sorununda, işyerimizdeki zenciyle (Kürt'le, Ermeni'yle vb.) arkadaşlık kurun, farklılıklarına hoşgörülü yaklaşın denir; ancak, eşitsizliği besleyen koşullara karşı omuz omuza örgütlenin, birlikte harekete geçin asla denmez. İnsanlar arası yabancılaşmayı kıran gerçek sevgi ve dostluk ancak böylesi bir zemin üzerinde yeşerebildiğinden, ancak bu süreçte gelişebileceğinden, siz en iyi ihtimalle yüzeysel bir arkadaşlık kurabilir, aranızdaki duvarları ise gerçekte yıkamazsınız. Dahası, ırkçılık sorununun çözümüne ciddi hiçbir katkıda da bulunamazsınız. Sahte bir tarzda insanların eşitliğinin insan hak ve özgürlükleri gibi evrensel değerler üzerinde yükseldiğini iddia eden burjuva ahlakın amacı da budur.

Burjuva ahlakın kofluğu ve iğrençliği tüm yaşam alanlarına hakimdir. Malı mülkü sayesinde kendisine peşkeş çekilen karısının, cinsel ve varis doğurma alanındaki "hizmet"lerini mücevherlerle ve para ile ödeyen erkek namusludur. Yine geçimi, süsü püsü karşılığında kendini kocasına satan sosyete karısı namusludur. Erkeğin metreslerle, kadının ise jigololarla gönlünü hoş tutması bu şerefli insanların hanımefendiliğine/beyefendiliğine pek gölge düşürmez. Ancak yoksul ve çaresiz bir kadının fuhuşa sürüklenmesi en büyük ayıptan sayılır. Kadın namussuz orospu olarak damgalanır. Evlenebilecek maddi güce dahi sahip olmayan emekçi erkeğin cinsel ihtiyaçlarını genelevlerde gidermesi bu çevrelerce küçümsemetiksinti karışımı bir hoşgörüyle karşılanır. Dört bir yandan porno-seks ve sosyete dünyasının "iştah kabartıcı" baldırı-çıplak görüntüleriyle bunaltılan emekçi erkeklerin kadına "et" gözüyle bakması onlar tarafından magandalık olarak alaya alınır. Yine şaşalı sosyete dünyasının büyüsüne kapılarak evden kaçan genç kızlara önce yürek paralayıcı TV şovlarıyla sahip çıkılır, ardından ise bilumum kodamanın pençesine bırakılır. 900'lü hatlar kızları bataklığa özendirmeye, her türlü ahlaksızlığı kışkırtan bu yayınlar sayesinde ise, sermayedarların cebine paralar tıkır tıkır akmaya devam eder.

Burjuva ahlakı işte budur. Hayasızlıkta sınır tanımaz. Sermayedarın insan sevgisi, reklam olsun diye dağıttığı sadakalarla, başını okşadığı kimsesiz çocukların sayısıyla ölçülür. Ancak, en üstün ahlaklı, en hassas, en haysiyetli burjuva, hayvansever olanıdır. Ölen köpeğinin ardından şiir yazmakla ünlü DGM savcısı Nusret Demiral'a sormuşlar: "Tutuklu bulunan DEP milletvekillerine üzülmüyor musunuz? diye. Cevabı yapıştırmış: "Onlar köpek mi ki üzüleyim." Burjuva ahlakını bundan daha çarpıcı tanımlamak olanaksızdır.

Milyonlarca insan sefaletin pençesinde kıvranacak, işsizlik kabusuyla, evine bir file yiyecek götürememenin ezikliğiyle yaşayacak; sen kendini sokak kedilerinin korunmasına adayacaksın. Yargısız infazlar, köy yakmalar, gözaltında kaybolmalar, işkenceler, katliamlar gündelik olaylar haline gelecek; sen köpeğinin ardından ağlayacaksın. Hayvanları koruma derneğine üye, evindeki finosunu biftekle besleyen, ama komşu evdeki gencecik devrimcilerin katliamına alkış tutan kadın burjuva ahlakını temsil etmektedir. Aynı şekilde, işyerindeki küçücük çocukları her türlü sosyal imkandan yoksun bir şekilde, zehirli gazların öldürücü etkisi altında, sadaka karşılığında çalıştıran, ama senede iki kere kameramanlar eşliğinde Dar-ül Şafaka'da kimsesiz çocuklara hediye dağıtan erkek de burjuva hümanizminin sembolüdür.

Kuşkusuz ahlaki dejenerasyon ve kokuşmuşluk yalnızca burjuva katlarda değil, işçi ve emekçi kesimlerde de etkili olmaktadır. Bir yandan onulmaz yaşam koşullarının basıncı altında olan bu kesimler, öte yandan yoğun bir propaganda bombardımanı altında bireysel kurtuluşa özendirilir. Sınıf atlamanın, rahat bir yaşama kavuşmanın tek bir yolu vardır, o da sınıfına ihanettir. Patrona, efendiye yağcılık, ihbarcılık ve riyakarlıktır. Ne var ki, bu yolla yalnızca sınıfın küçük bir kesimi olan sendika bürokrasisi ve işçi aristokrasisi daha iyi bir yaşam standardı yakalayabilmektedir. Bireysel kurtuluş hayali ile yaşayan geniş emekçi kesimler ise giderek kirli işlere, fuhuşa, kumara sürüklenmektedir.

Oysa, başta işçi sınıfı olmak üzere bu aynı kesimler burjuva ahlaka karşıt olarak yeni bir ahlak bilincinin ilk nüvelerini de taşırlar. Bizzat üretimin kollektif niteliği, fabrikada birlikte çalışmanın zorunluluğu onları birbirine yakınlaştırmaktadır. Birlikte üretme, yardımlaşmanın ve paylaşmanın da zeminini döşemektedir. İnsanı insan yapan emek, asalak burjuvanın aksine sabahın erken saatlerinden gecelere kadar çalışan işçi-emekçi için kutsaldır. Emeğe saygı aynı zamanda insana saygıdır.

Ne var ki, proleter ahlak kendini normal zamanlarda, burjuva ideolojisinin etkisi güçlü olduğu süreçlerde pek dışa vuramaz. Ancak bu etki kırılabildiğinde, sınıf omuz omuza mücadeleye atıldığında gerçek karakterini bulur. Bir grev alanında işçilerin birbirleriyle dayanışması, gözaltına alınan arkadaşları için kendini öne atan emekçilerin gözüpekliği, işten atılan tek bir işçi için şalter indiren işçilerin her türlü baskıya fedakarca göğüs germesi, tüm bunlar proleter ahlakın ilkesinin 'Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için!' olduğunu tanımlar. Bu ahlak devrimcidir. İnsanlığı bataklığa sürükleyen her türlü sömürünün, baskının, zulmün karşısındadır. Eşitlikten, kardeşlikten özgürlükten yanadır.

Ne var ki, proleter ahlakın gerçek devrimci niteliğine kavuşması ancak burjuva ideolojisinin yozlaştırıcı etkisinden kendini tümüyle koruyabildiğinde olanaklıdır. Bu ise ifadesini işçi sınıfının bilimsel sosyalist dünya görüşüyle birleşmesi, onun yol göstericiliği altında iktidar mücadelesini vermesinde bulur.

Yani ahlak ancak köhnemiş burjuva düzeniyle birlikte kokuşmuş burjuva ahlakın yıkılışıyla birlikte doğabilir. Kısacası ahlak, yeni toplumun ahlakıdır. Sosyalist toplumun, sosyalist bireyin komünist ahlakıdır.

Yine "demokratikleşme" Saldırısı

● '91'deki gibi, koalisyon hazırlıkları, yine "demokratikleşme" saldırısı ile başlatılmıştır. Gümrük birliği furyası ile estirilen "Avrupalı oluyoruz", "uygar dünyanın demokrasi normunu yakalayacağız" rüzgarları, CHP'nin yenilenmiş görüntüsü ile uyum içinde, "demokratikleşme" beklentilerini de arttıracak niteliktedir. Koalisyonun kurulma pazarlıkları sonucunda, düşünce tutsaklarına af çıkarılacağı yönlü açıklamalar da yine bu beklentileri körüklemek içindir. Gazi Mahallesi'deki direnişin ardından yapılan, okullarda din derslerine Alevilik'le ilgili bölümlerin ekleneceği vb. açıklamalar da, direnişin alevini söndürmek özel amacı dışında, bundan çok farklı değildir.

İşçi sınıfının yaşama ve çalışma koşullarını, tekelci sermaye devletini hangi düzen partisinin veya partile-rinin yöneteceği belirleyemeyecektir. Çünkü kronikleşerek artan kapitalist krizi kısa vadede hafifletmek, nispi rahatlamalar sağlayıcı tedbirler almak anlayışı tamamen terkedilmiştir. Sözkonusu olan kapitalist krizin tekelci sermayenin çıkarları doğrultusunda yönetilmesi çabalarıdır. Sermaye sözcülerinin, "kısa vadede krizden kurtulmak mümkün gözükmüyor, krizi yönetmeyi öğrenmek durumundayız" gibi itirafları bunun kanıtıdır.

Kriz koşullarında, tüm düzen partileri bir ve aynı tekelci sermaye programına mahkumdur. Keskinleşen sınıf çelişkileri, demagoji ile gizlenmeye, terör ile bastırılmaya çalışılıyor. Düzen içi de olsa, farklı bir programın savunulması veya uygulanmaya çalışılması dengeleri altüst etme potansiyeli taşıyor. Toplumsal uzlaşma, milli mutabakat, hoşgörü vb. sözlerle, en ufak toplumsal muhalefete bile tahammül edemeyeceklerini itiraf ediyorlar. Bu nedenle, tekelci sermaye programı, kendi içinde hem iktidar hem muhalefet rollerini barındırıyor. İktidarda iken muhalefet rolü oynayan, inandırıcılığını yitiren SHP, CHP cilası ile parlatılıp yeniden sahneye sürülüyor. İP'inden MHP'sine, tüm düzen partileri, tekelci sermayenin kendilerine biçtiği rolleri ustalıkla oynama çabasındalar. "Hata" yapmaları ya da inandırıcılıklarını yitirmeleri durumunda "gözden düşeceklerini" çok iyi kavrıyorlar. SHP'in akıbeti, tüm uşakları hizaya çekmeye yetmiştir.

'91'de kurulan koalisyon hükümeti icraatlarına "demokratikleşme" saldırısı ile başlamıştı. Demokrasi özlemi duyan kitleler beklenti içine sokulmuştu. Devrimci hareket, ideolojik karmaşanın da etkisi ile tasfiyecilik ve reformizm dalgasına kapılmıştı. Ama bugüne kadar, devlet terörünün daha da yoğunlaştırılmasından başka hiçbir şey gerçekleşmedi. Şimdi, yeniden aynı strateji ile yeni saldırı planları uygulamaya konmaktadır. Tekelci sermaye, programının uygulanmasına hizmet edecek başka saldırı stratejileri de geliştirilmektedir. Yedekte beklетilen ANAP, RP, DSP ve MHP'nin yanısıra YDH ve İP üzerine de senaryolar yazılmaktadır. Ama DYP-CHP koalisyonuna, hem dört yıldır tecrübe kazanmış olması, hem de, bir seçime gidilmesinin kriz koşullarında tercih edilmemesi ve oy tabanı daha geniş bir hükümet kurmanın olanaklarının olmaması nedenleriyle öncelik verilmektedir.

Sosyal demokratlar, rezilleşerek de olsa gerçekleştirdikleri "birlik"i kullanmaya ve "demokrasi savunuculuğunu" tekrar ele alarak emekçi kitleler üzerindeki etkilerini güçlendirmeye çalışmaktadırlar. Koalisyonun oluşumu sürecinde sıkı pazarlık yaptıkları görüntüsüyle şamar oğlanı imajını yıkma çabasındadırlar. CHP'nin söz ve örgütlenme özgürlüğü talebine yaklaşımı, "demokrasi" havariliğinin sahteliğinin bir kanıtıdır. "Devleti yıkmayı hedefleyen düşünceye hiç bir 'demokrasi' izin vermez" diyerek, sınırlarını çizmiştir. Devletin varlığını korumak için istendiği zaman rafa kaldırılabilecek olan "demokrasi"nin ne menem bir şey olduğunu

görmek zorundayız.

CHP'ye biçilen rol, yine kitleleri oyalamak ve beklenti içine sokarak, işçi ve emekçilerin bağımsız örgütlenme ve mücadele arayışlarına set çekmektir. Yeni vitrinin "devşirme" lideri Hikmet Çetin, bu hizmeti yerine getirmeye dünden hazırdır ve bu konuda oldukça deneyimlidir. Fakat, parti içi dengeler ile sosyal demokrat tabanda biriken öfke bazı "pürüzlere" neden olmaktadır.

Yeni koalisyon pazarlıkları da yine "demokratikleşme" saldırısı ile başlatılmıştır. Dört yıllık koalisyon iktidarının "sert" ortağı DYP, şamar oğlanı sosyal demokratları iyice yıpratmıştır. Yeni dönemde gönlünü alması gerekmektedir. Fakat, efendisine itaat etmesi için, aynı zamanda, yedekteki uşaklarla flört girişimleri ile CHP'ye, baş uşak olmanın "nimetlerinden" mahrum edilebileceği mesajı da verilmektedir.

Gümrük birliği furyası ile estirilen "Avrupalı oluyoruz", "uygar dünyanın demokrasi normunu yakalayacağız" rüzgarları, CHP'nin yenilenmiş görüntüsü ile uyum içinde, "demokratikleşme" beklentilerini arttıracak niteliktedir. Koalisyonun kurulma pazarlıkları sonucunda, düşünce tutsaklarına af çıkarılacağı yönlü açıklamalar da yine bu beklentileri körüklemek içindir. Gazi Mahallesi'deki direnişin ardından yapılan, okullarda din derslerine Alevilik'le ilgili bölümlerin ekleneceği açıklamaları da, direnişin alevini söndürmek amacıyla birlikte, bundan çok farklı değildir. Yaratılan görüntü, Avrupa ile bütünleşmenin önünde engelmiş gibi gösterilen 12 Eylül faşist saldırısına bir örtü olarak kullanılmak istenmektedir.

"Demokrasi lazımsa onu da biz veririz" mantığının ürünü olan bu saldırıyı bütün yönleri ile kavramak durumundayız. Sosyal demokratların "demokrasi havarisi" olarak palazlandırılması bütünüyle işçi sınıfının bilincini bulandırmak içindir. Devrimci hareket üzerinde tasfiyeci ve reformist dalganın yeniden yükselmesi şaşırtıcı olmamalıdır. Terörle Mücadele Yasası'nın kaldırılmasını tartışma gündeminden düşürmek için tutsaklara uzatılan af vaatlerinin arkasında yatan gerçekleri görmek zorundayız.

Sermaye diktatörlüğü '96 yılına kadar işçi sınıfını "demokrasi" saldırısı ile uyutmayı planlamaktadır. Uyutamadığı kesimlerin üzerinde de azgın bir terör estirecektir. Çünkü, '96 da Gümrük Birliği ile emperyalist Avrupa'ya entegrasyon süreci başladığında, artık işçi sınıfını sömürmek ve ezmek sadece TC'nin değil, tüm emperyalistlerin birinci dereceden sorumluluğunda gerçekleşecektir. Emperyalist efendilerinin tecrübeli elleri ile güçlenmeyi uman işbirlikçi diktatörlük, tüm marifetlerini ortaya dökmektedir. İşçi sınıfı bu masallara inanır, "en azından Avrupalı işçilerin durumuna ulaşırız" hayalleri ile beklenti içine sokulabilirse, sermaye, '96 yılına kadar olan kritik dönemi rahatlıkla atlatabilecektir. Grev ertelemeleri, sıfır zam saldırısı, özelleştirmeler, sendikasızlaştırma saldırısı, bir bütün olarak, emperyalist sermayeye "dikensiz gül bahçesi" hazırlama operasyonudur.

Bugün, Türkiye koşullarında tutarlı bir "demokrasi" mücadelesinin en kritik halkası, Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı tutumdur. Ayrılma hakkı da dahil olmak üzere, kendi kaderini tayin hakkının doğrudan savunusunu yapmayan bir "demokrasi" mücadelesi düşünülemez. Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaş devam ettiği sürece, TC sınırları içinde "demokrasi" bulmak mümkün olmayacaktır. Emperyalizmin önerdiği "siyasi çözüm" bile Ortadoğu'daki hassas dengeleri alt üst etme potansiyeli taşımaktadır. TC burjuvazisi, tarihsel korkaklığı ile bu "risk"i göze alamıyor. Bu nedenle, mahkum olduğu kirli savaşı sürdürebilmek için TC sınırları içinde faşist terörü uygulamaktan geri durmayacaktır.

CHP'nin bu konudaki sahte reform vaatlerinin, korkak ve ikiyüzlü taleplerinin, kendi özgücü ile mücadele eden Kürt halkının özgürlük ve demokrasi özlemlerine yanıt olması mümkün değildir.

İşçi sınıfı ve emekçi halklar, kardeş Kürt halkının mücadelesinde kendi özgürlüklerini görmelidirler. İşte o zaman, "vatan, millet, sakarya" için fedakarlık demagojilerinin etkisinden kurtuluruz. Milli güvenlik gerekçesi ile ertelenen grevlerimize sahip çıkabiliriz, çocuklarımızın kirli savaşa kurban edilmesine karşı durabiliriz. Böylece, aynı sınıfın neferleri olduğumuz kardeş Kürt işçileri ile, enternasyonalist temelde birlik sayesinde, sermaye düzenine karşı daha güçlü ve kararlı bir mücadele yürütebiliriz.

Terörle Mücadele Yasası'nın derhal kaldırılmasını ve tüm devrimci tutsaklara özgürlük taleplerini de savunmak zorundayız. Bu hakların, yontulmuş bir tarzda tepeden bahşedilmesini beklemek sınıf tavrı değildir. Uğrunda mücadele ederek, kazandığımız hakların savunusunu çok daha güçlü yapabiliriz. Tersi durumda, burjuvazinin bahşettiği "haklar" kolayca geri alınacaktır.

İşçi ve emekçiler kendi sınıf çıkarları temelinde örgütlenip mücadele alanına çıkamadığı için, işçi ve emekçilerin politik gündemini de tekelci sermaye diktatörlüğünün manevra ve oyunları belirlemektedir. Kürt halkının kendi özgücü ile sürdürdüğü özgürlük mücadelesi ve 12-13 Mart'ta Gazi emekçilerinin faşist saldırılara karşı barikatlarda savaşarak ve bedel ödemeyi göze alarak gerçekleştirdikleri direniş işçi sınıfına örnek olmalıdır. Kürt halkı kendisini ve kendi çözümünü hem Türkiye'nin, hem de emperyalist dünyanın gündemine oturtmayı başarmıştır. Gazi direnişi tüm ülkede sarsıcı etkiler yaratmıştır. İşçi ve emekçiler bu kazanımların yolundan yürümelidir. İşçi sınıfını tarihsel çıkarları etrafında örgütlemeyi başardığımızda, sosyalizm bir bütün olarak Türkiye'nin gündemine oturacaktır.

Kapitalist Saldırının Boyutları

IMF'e sunulmak üzere hazırlanan yeni "niyet mektubu", yürürlüğe konacak yeni kapitalist saldırının boyutlarını ortaya koymak bakımından önemli malzemeler içermektedir: Kamu personel yasasında yapılacak değişiklik ile personel sayısının azaltılması planlanıyor. Geçici işçi alımı durduruluyor. Erken emeklilik yasası iptal ediliyor. Kamu çalışanlarına "mütevazı" bir zam verilmesi planlanıyor.

Emperyalizme bağımlı Türkiye kapitalist ekonomisinin krizi, IMF'nin gözetiminde, işçi sınıfı ve emekçilere karşı yeni saldırıların payandası olarak kullanılıyor. '94 Haziran'ında IMF ile imzalanan bir yıllık Stand-by anlaşmasının altı ay daha uzatılması amacıyla hazırlanan yeni "niyet mektubu", kapitalist saldırının boyutlarını ortaya koymak bakımından önemli malzemeler içermektedir. Çeşitli yasal düzenlemelerle bu saldırı programının belli yönleri zaten açığa çıkmıştı. Ama bir bütün olarak yeniden ele almak gerekiyor.

Kamu personel yasasında yapılacak değişiklik ile personel sayısının azaltılması planlanıyor. Geçici işçi alımı tamamen durduruluyor. Erken emeklilik yasası iptal edilecek, emeklilik yaşı kadınlar için 55, erkekler için 60 yaş olacak. İşçi sınıfı için anlamı, "mezarda emeklilik" olan bu düzenlemelere karşı duyarlılığı artırmak gerekiyor. Sosyal güvenlik reformu adı altında, SSK, Bağkur ve Emekli Sandığı'nın yağmalanması planlanmaktadır.

Kamu çalışanlarına "mütevazı" zam verilecek. THY işçilerine dayatılan "sıfır zam" bu uygulamanın ilk yansımasıdır. İşçi sınıfını koşullarını iyileştirme mücadelesi yerine, kayıplarını azaltma mücadelesine hapsetmenin bir taktiği olan bu saldırıya karşı, sınıf dayanışması ile mücadele edebiliriz. Kamu kesiminde "mütevazı" zam sağlanabilirse, özel sektördeki ücret artışlarını frenlemenin de mümkün olacağı hesaplanmaktadır.

Memur hareketinin radikalliğini söndürmek amacıyla, '95'te hedeflenen enflasyon oranında zam sözü verilmiştir. Ancak '94'teki enflasyon kaybına sünger çekileceği söylenmektedir.

'94'te ek vergilerle sağlanan ek kaynağın '95'te dolaylı vergilerin arttırılması yoluyla sağlanması hedeflenmektedir. Akaryakıt, sigara, içki, motorlu taşıt ve emlak vergilerinin, ceza ve haraç oranlarının yükseltilmesi ile 55 trilyonluk ek kaynak sağlanacağı hesaplanıyor. Ayrıca, kitap ve basılı malzemelerden alınan KDV vergisinin %1'den %8'e çıkarılması, kamuoyunun bilgilenme arayışlarına engel olmak amacını taşımaktadır.

Kamu arazilerinin satışından elde edilecek gelirin bütçeye dahil edilmesi için gerekli yasal düzenlemeler yapılacak.

Tarım destekleme alım oranları düşürülecek. Tarım kooperatifleri özelleştirilecek.

Elektrik üretim birimlerinden bir kısmı özelleştirilecek. Elektrik fiyatına %20 zam yapılacak.

Kömür madenlerinin bir kısmı kiralama yolu ile özel sektöre devredilecek.

En fazla zarar ettiği iddia edilen Karabük Demir Çelik Fabrikası'nın devredilmesi ile TDÇİ'nin zararı kapatılacak.

Devlet Demir Yolları yeniden yapılandırılacak.

KİT'lerin finansmanı için '95 bütçesinden aktarılması öngörülen kaynak yarıya düşürülecek. 7 büyük KİT'in borçlanma yolu ile sağlayacağı finansmanları, 3'er aylık hedeflere göre belirlenecek. Bu sırada, zarar eden ve hemen özelleştirilemeyen KİT'ler de küçültme ve tasfiye yoluna gidilecek. 7 büyük KİT'in '95 yılında özel veya devlet bankalarından alacakları finansman borçları şöyle planlanıyor:

Tekel, TTKK, TEK, TDÇİ, TŞF, TMO ve TDDY:
Mart ayında 12 trilyon 500 milyar lira
Haziran ayında 29 trilyon 500 milyar lira
Eylül ayında 52 trilyon lira
Aralık ayında 70 trilyon lira

Özelleştirmeden, '95 yılı içinde 5 milyar dolarlık gelir bekleniyor. Bu gelirin en büyük diliminin PTT'nin telekomünikasyon hizmetlerinin özelleştirilmesinden sağlanacağı söyleniyor.

Özelleştirme aynı zamanda kamu istihdamını düşürmenin bir aracı olarak gösteriliyor. Şu anda özelleştirme kapsamında bulunan 105 bin işçinin çalıştığı KİT'lerin yanısıra 122 bin işçinin çalıştığı 20 KİT'in daha özelleştirme idaresine devredilmesi planlanıyor.

Bu niyet mektubunun IMF tarafından onaylanması ile, '94 Haziran ayında yapılan anlaşma gereği vaadedilen 3. ve 4. dilim - 130 milyon dolar- IMF kredisi serbest hale gelecek. Ayrıca TC, IMF'nin anlaşmayı 6 ay daha uzatmasını ve 101 milyon SDR ek kredi açılmasını talep ediyor. '94'te yapılan anlaşmaya göre 509 milyon SDR'lik (yaklaşık 725 milyon dolar) kredi 3 aylık dilimlerle 4 defada veriliyor. Bunun yanı sıra istenen 6 aylık süre ve ek kredi yardımı ile, toplam 1,5 yıl ve 950 milyon dolarlık bir kredi ile TC ekonomisinin yeniden dış kredi kullanabilir hale getirilmesi hedefleniyor.

Bu süre içinde, hem vadesi gelen iç ve dış borçların düzenli olarak ödenmesi gerekiyor, hem de tekelci sermayenin kar oranlarının korunması amaçlaniyor. Bu amaç için gerekli kaynağın işçi ve emekçilerin üzerindeki sömürü oranının artırılması ile elde edilmesi kapitalist ekonominin temel mantığıdır.

Sermaye devletinin '95 yılı ilk altı ayındaki dış borç ödeme takvimi;

Ocak 260 milyon dolar
Şubat 380 " "
Mart 540 " "
Mayıs 1 milyar "
Haziran 550 milyon "

Bu borç takvimini günü gününe ödemek için, iktidarın ekonomi politikası şöyle özetlenebilir:

Reel ücretler aşağı -iç borçlanmada uzun vade, düşük faiz-, borsa yukarı -döviz kuru sabit-. Uygulamaya konulan bu programın ilk sonuçlarını sermaye demagogları büyük bir başarıymış gibi göstermeye çalışıyorlar. Merkez Bankası para büyüklüğü sabit -133 trilyon lira- tutularak, karşılıksız menkul kıymet verme yolu ile, hazinenin kısa vadeli avans tutarının 122 trilyondan 121 trilyona indiği açıklandı. İç borçlanmanın 3 aydan 6 aya ve daha sonra 9 ay vade ile gerçekleşmesi, faiz oranlarındaki düşme eğilimi, gelişme, ekonominin rayına oturmasının işaretleri olarak yorumlanmaktadır. '95 sonunda dış kredi musluklarının yeniden açılacağı şimdiden ilan edilmiştir. Ayrıca, ABD'nin '96 yılı bütçesinden Türkiye için ayırmayı planladığı dış yardım, 561 milyon dolarlık kredisi de bu yöndeki olumlu işaretlerden sayılmaktadır. ABD'nin vermeyi planladığı dış yardım kredisinin şartlarını ve içeriğini belirleyen şeylerin ise daha çok ABD silah tekellerini dolaylı olarak desteklemek olduğunu ortaya çıkarmak gerekiyor. Çünkü bu kredinin; 450 milyon doları askeri yardım kredisi, 100 milyon doları ekonomik destek kredisi, 1 milyon doları askeri eğitim kredisi olarak verilecektir.

Ayrıca, Körfez savunma fonundan gelen 1.1 milyar dolar tutarındaki döviz, rezervlerin yüksek gösterilmesi amacıyla, merkez bankası döviz rezervleri içinde gösterilmektedir. Ama bu miktar üzerinde Türkiye'nin hiç bir tasarruf yetkisi yoktur. IMF'ye verilen niyet mektubu ile bu bir kez daha teyit edilmiştir.

Bütün bu koşullar altında, Mayıs ayındaki 1 milyar dolarlık dış borç ödemeleri için acil kaynak sorunu yaşanmaktadır. Uzun vadede ise merkez bankasının toplam 2.33 milyar dolar döviz açığı vardır. Bu açığı kapatmak için serbest piyasadan döviz satın alma yolu çok risklidir. Çünkü bu yol döviz fiyatlarının hızla yükselmesine neden olabilir. Bu sıkışmayı aşmak üzere Japonya seferine çıkan hükümet, "umutlu" olduklarını söylemiş ama somut bir kredi sözü alamamıştır. Aynı şekilde, AB yetkilileri, Türkiye'ye verilmesi planlanan yardım kredilerinin, geri ödenme garantisi oluştuktan sonra verileceğini açıkça ifade etmiştir. Bunun anlamı ise, IMF'nin yeşil ışık yakmasıdır. Ne AB ne de Japonya kapitalistlerinin, "kara delik" olarak tarif ettikleri ülkelerde paralarını riske atmayacakları çok açıktır. Risk kredisinin ise hem faizi yüksek, hem de vadesi kısadır.

Hükümetin, IMF'ye sunduğu "niyet mektubu"na ilk tepkiler, DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak'tan ve DSP milletvekillerinden geldi. "Krizin aşılması için en kolay yol olan işçi ve emekçilere yüklenme yolunun" terkedilerek, "kayıt dışı ekonominin, kayıt altına alınmasını" öneren Budak, yasak savmaktadır. Somut saldırılara karşı, somut bir mücadele programı hazırlamaktan geri durmakta ve işçi sınıfının bilincini bulandırmaktadır. DSP milletvekilleri ise "hükümetin bütünüyle IMF'ye teslim olduğunu" iddia ederek, emperyalizme karşı olduklarını ilan etmektedir.

Sermaye basını ise, ekonomideki ilk "olumlu" göstergeleri göklere çıkararak, IMF'nin bu işi becereceğini ilan etmiştir.

Bütün bu saldırılara karşı işçi sınıfının sosyalizmin kızıl bayrağı altında örgütlenerek mücadeleye atılması gerekmektedir. Tüm borçların ödenmesini reddetmek, uluslararası soygun çetesi IMF'ye karşı mücadelenin ilk halkası olacaktır.

Esirler Dünyasına Seslenis!

● "Arkamdan kimse gelmez; hayatımı niye tehlikeye atayım?" bir kez daha dinle: Bir avuç sömürücü zalim için kanını, terini, onurunu hergün tüketiyorsun. Artık içinde yer aldığın milyonlar için savaşmalısın. Boynu bükük, onursuz yaşayarak aslında her gün ölmektesin.
İnsanlığın özgürlüğü için savaşmak gerçek yaşamdır. Beynimizi, yüreğimizi sömürücü zalimlerin karanlık dünyasında çürüttüğümüz yeter!
Esirler dünyası ayağa kalkıp zincirlerini parçaladığında insanlık kurtulacak.

Sermaye diktatörlüğü, iktidarını koruyabilmek için pervasızca sömürüyor. Bu sömürünün yarattığı krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetebilmek için zulme daha sıkı sarılıyor. Sömürü ve zulüm düzenini insanlığa tek seçenek olarak kabul ettirmeye çalışıyor. Tüm insanlığı da kendisi gibi davranmaya zorluyor. İnsani olan, temiz olan, onurlu olan ne varsa kirletmeye, yoketmeye çalışıyor. Binbirtürlü hile ile insanlığı da barbarlığa sürüklemeyi, böylece ömrünü uzatmayı planlıyor. Bütün bunlara karşılık ezilen milyonlar ne yapıyor? İnsanlığın bu derece kirletilmesine seyirci kalmak mümkün mü? Nasıl son verilebilir bu barbarlık gidişine?

Emek gücüile, alınteri ile yaşama mücadelesi veren milyonlar artık bu soruları ciddi biçimde düşünmeli ve yanıt bulmalıdır. Sermaye diktatörlüğüne göbekten bağlı partiler mi kurtaracak bizleri? Emek gücümüzü üç kuruşa satan sendika bürokratlarına mı güveneceğiz. Felaket tüccarlığı yapan kokuşmuş medyanın demagojilerine mi inanacağız? Yazılı yasalarını bile uygulamaktan aciz burjuva devletin adaletine mi sığınacağız? Yoksa "Allah"ın ihsanını mı bekleyeceğiz? Hayır! Bunların hiçbiri, ezilen, sömürülen milyonların kurtuluşunu gerçekleştiremez. Kendi kurtuluşumuzu gerçekleştirecek olan yine bizleriz. Sermaye diktatörlüğünü yıkarak bu düzene son verebilir, tüm insanlığın özgürleşmesini sağlayabiliriz. Bunun dışında başka bir seçeneğimiz yoktur. Günlük yaşamımızda bu gerçek her an bir kez daha kanıtlanmaktadır. Ne var ki, bir çoğumuz, sermaye diktatörlüğünün kirletmeye başladığı bilincimizle bu gerçeği göremiyor ya da görmek istemiyoruz. Ama gerçekler inatçıdır. Gözümüze gözümüze batıyorlar.

Örneğin, sermaye basını hergün cinayet, intihar, cinnet, tecavüz vb. olaylarla sayfalarında ya da ekranlarda insan kanı ticareti yapıyor. Belki de, bizden uzak, tanımadığımız insanlar diyerek, hiçbir şey hissetmeden, kanıksayarak okuyor ya da izliyoruz. Zaten burjuvazinin istediği ve amacı da budur. Oysa ki düşünmek gerekiyor: Neden? Nasıl kıyar insan çocuklarının, eşinin ve kendi canına? Neden aklını yitirip çıldırır insanlar? Niye vahşi hayvanların bile yapamayacağı cinayetler işlenir? Ve neden tecavüze kalkışılır hiç tanımadığı insanlara? Bunlar gerçekten bizden uzak mıdır? Bu 'talihsiz' kurbanların arasına girmemek için evlerimize mi hapsedeceğiz çocuklarımızı, kadınlarımızı? Ya da "Allah" mı koruyacak bizleri? Sorumlusu kimdir bu vahşetin? İşsiz kalmış, direnmeyi onuruna yakıştıramayan, çaresizlik içinde çocukları ile birlikte ölüme giden bu insanları "kader kurbanları" diyerek unutabilecek miyiz? Burjuva ideologlarının her gün vazettiği "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" felsefesine uyarak seyirci mi kalacağız? Aynı yılanın bizi de sokmasını mı bekleyeceğiz? Ya da "Her koyun kendi bacağından asılır. Hakettiğini bulmuş. Kafasını kullanıp gemisini yüzdürseydi" mi diyeceğiz? Hayır. Bu insanlar "kader kurbanı" değildir. Sermaye diktatörlüğünün insanlığı sürüklemeye çalıştığı barbarlığın, çürümenin göstergeleridir. Bu düzen yıkılmadığı sürece, tek tek bu vahşetten korunmamız mümkün değildir. Bizi ne "Allah" koruyabilir, ne de bu vahşetten insanlığı "Allah" korkusu vazgeçirebilir.

Ya musluklarımızdan akan kolera mikrobuna, soluduğumuz zehirli havaya ne demeli? Hastalıktan kırılan bebelerimiz için "salgın yok, sular klorlanıyor, kendileri temizliğe özen göstermedikleri için mikrop kapıyorlar" diyerek gerisin geri bizleri suçlayanları affedebilecek miyiz? Karnını doyuracak kadar bile ekmek bulamadığı için zehirli mantarları yemek zorunda kalanları "cahil halk" diye küçümseyenlere karşı suskun mu kalacağız? Kolayca önlenebilen hastalıkları yüzünden ölen çocuklarımızı "cennete" gidiyor diye mi uğurlayacağız? Yetersiz beslenme sonucu sakat kalmış, özürlü insanlarımızı "hayırseverlerin" acımasına mı emanet edeceğiz? Hayır! Kendi karlarından başka bir şey düşünmeyen sermaye diktatörlüğüne karşı, onlar için de mücadele edeceğiz. Bizlere reva görülen sefaletin, hastalığın hesabını soracağız.

Daha çocukluğunu bile yaşayamamış bebelerimizi ekmek parası kazansın diye işe koşmak çözüm mü? Simit, çiklet, su, bilet vb. satabilmek için her türlü hakarete, aşağılanmaya boyun eğmesini öğütlemek karnımızı doyuracak mı? Üç kuruş fazla ücret alabilmek için asalakların önünde eğilmeye, kardeşlerimizle çekişmeye değer mi? Etimizi satmak, alkol, uyuşturucu bataklığına saplanmak, parıltılı ışıklara aldanmak insanlık onurumuza yakışır mı? Köleliğe, esirliğe, uşaklığa mahkum muyuz? Hayır! İnsanlık tarihi sömürü ve zulme karşı mücadele tarihidir. İşçi ve emekçilerin gerçek tarihi burjuva eğitim kurumlarının bize dayatmaya çalıştığı resmi tarih değil, bu isyankar tarihtir. Bu tarihi öğrenirsek göreceğiz ki emekçilerin kazandığı her hak zorlu mücadeleler sonucu kazanılmıştır.

"Arkamdan kimse gelmez; hayatımı niye tehlikeye atayım?" diye düşünüyorsan bir kez daha dinle: Bir avuç sömürücü zalim için kanını, terini, onurunu hergün tüketiyorsun. Artık içinde yer aldığın milyonlar için savaşmalısın. Esirler dünyasını uyandırmak için ileri fırlamak zorundasın. Boynu bükük, onursuz yaşayarak aslında her gün ölmektesin. İnsanlığın özgürlüğü için savaşmak gerçek yaşamdır. Beynimizi, yüreğimizi sömürücü zalimlerin karanlık dünyasında çürüttüğümüz yeter! Esirler dünyası ayağa kalkıp zincirlerini parçaladığında insanlık kurtulacak.

AVCILAR KAMPÜSÜNDEN GAZİ DİRENİŞİNE DESTEK

Avcılar kampüsünde Gazi Mahallesi'ndeki direnişe destek ve devlet terörünü teşhir için 13-14 Mart günleri forumlar yapıldı.

Hiç yabancı olmadığımız faşist saldırıların biri de 12 Mart gecesi Gazi Mahallesi'nde başlayan oldu. Düzen krizden kurtulmak için, düştüğü bataklıkta çırpınırken, saldırılarına ve katliamlarına her geçen gün bir yenisini daha ekliyordu. Saldırılar, yükselen muhalefeti susturmak, bastırmak ve böylece krizden kurtulmanın zeminini yaratmak için düzenleniyor.

Düzen, işçi ve emekçilere özelleştirmelerle, sıfır sözleşmelerle, tensikatlarla, Kürdistan'da Kürt halkını inkar ve soykırımla, köy yakmalarla, üniversitelerde süngü zoruyla dayatılan gerici-faşist eğitim sistemiyle her koldan saldırıyor. Devletin katliamcı yüzü, Gazi Mahallesi'nde ve ardından 1 Mayıs başta olmak üzere pek çok işçi-emekçi semtinde tekrar ortaya çıkmıştır.

Düzenin katliamcı-faşist yüzünü teşhir ve bu teröre karşı yiğitçe direnen emekçi Gazi halkına destek için Avcılar kampüsünde eylemler yapıldı.

13 Mart günü 70-80 kişilik bir katılımla Mühendislik Fakültesi'nde yapılan forum, düzenin bugüne kadar yaptığı katliam ve zor politikalarını teşhir içerikli bir konuşmayla başladı. Şiirler ve marşlarla sürdü. Forumda "Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "Gazi Halkı Yalnız Değildir!", "Devlet Terörüne Son!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganları atıldı. Forum, öğrencileri gelişen saldırılara karşı durmak ve sesimizi yükseltmek için örgütlülüğe ve mücadeleye çağrıdan sonra işçi marşı söylenerek bitirildi.

Daha sonraki günlerde de kantin ve sınıf konuşmaları ile devam eden eylemlilikler gerçekleşti. Veterinerlik Fakültesi'nde kantin konuşması şeklinde başlayan forumdan sonra öğrenciler yürüyerek Mühendislik Fakültesi'ne geçtiler ve sınıflarda, kantinde konuşmalar yapıldı. Sınıflardan alkışlı protestoya ve foruma davetle katılımlar oldu. Öğrenciler, çağrıyı yapan devrimci öğrencilere, "Ne yapabiliriz?", "Nasıl?" sorularını soruyorlardı. Kantinde devam eden konuşmalar, öğrencileri duyarlılığa, örgütlenmeye ve eylemliliğe çağrı ile bitirildi.

Komünistler ve devrimciler her zamankinden daha çok çalışmak ve mücadeleyi yükseltmek göreviyle karşı karşıyadır. Bu bilinçle hareket ederek, üniversite öğrencilerinin tepkilerini politikleşmiş militan bir öğrenci hareketine dönüştürerek işçi ve emekçi sınıfının yanında yer almalarını sağlamalıdırlar. Öğrenci gençliğe, kurtuluşun işçi sınıfının öncülüğünde gerçekleşecek devrimde, gerçek anlamda özgür, bilimsel eğitimin sosyalizmde mümkün olduğu şiarı yükseltilmeli, örgütlenmeye ve mücadeleye çağrı yapılmalıdır.

Özgür-bilimsel eğitim sosyalizmde mümkündür!
Devlet Terörüne Son!
Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

16 Mart'ı Unutmadık:

"CELLATLARIN DÖKTÜKLERİ KAN, KENDİLERİNİ BOĞACAK"

Son aylarda, üniversitelerde yoğunlaşan faşist saldırılar, sermaye devletinin "sivil" cinayet şebekesi MHP ve Ülkü Ocakları'nın, Kürt celladı Özel Tim'den sonra, üniversiteler için de yeniden göreve çağrıldığını gösteriyordu. Yeniden görev. Çünkü bu katil şebekesinin görevi, asalak sermayenin ihtiyacı olan kanı, toplumun en diri, en taze güçlerinden temin etmektir. Bu dün böyleydi, bugün böyledir, işçi sınıfının balyoz yumruğu tarafından dağıtılıncaya kadar da böyle kalmaya devam edecektir.

17 yıl önce, 16 Mart 1978'de, İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'nin önü kan gölüne dönmüştü. Okul çıkışında, önce bombalanan, ardından da otomatik silahlarla taranan öğrencilerden yedisi, yedi devrimci genç (Hatice Özen, Cemil Sönmez, Baki Ekiz, Ahmet Turan Ören, Abdullah Şimşek, Hamit Akıl ve Murat Kurt) yaşamını yitirdi. Onlarca öğrenci çeşitli yerlerinden yaralandı ve elbette failler bulunamadı. Çünkü fail, her zamanki gibi, onu bulması beklenen devletin ta kendisiydi.

* * *

Toplumsal olaylarla yakından ilgilenen ve politik bir güç olan gençlik, 1965'lerden sonra, düzenden radikal bir kopuş yaşamış ve gençlik hareketi devrimci bir temele oturmuştur. Bu dönemde geniş kitleler halinde politikleşen gençliğin en ileri kesimleri Marksizme yönelmiş bulunuyordu. İşte, gençliğin sistem için bir potansiyel suçlu, güvenilmez bir kesim sayılması, bir sorun haline gelmesi bundandır. Yine bu nedenledir ki, gençlik, düzenin sürekli hedefi haline gelmiş, üniversiteler resmi ve sivil faşistlerin saldırılarıyla sürekli kana boyanmıştır.

Özellikle MHP'de odaklanan faşist saldırıların, devrimci gençlik hareketine verdiği en büyük zarar, mücadelenin hedefini aşırtmak olmuştur. Saldırılar karşısında zorunlu olarak meşrusavunma konumuna çekilen devrimci gençliğin mücadelesi kısırlaşmış, kitleyle bağları zayıflamıştır. Düzenin planlı saldırılarının yarattığı bütün bu olumsuzluklara rağmen, marksist düşüncenin etkisiyle işçi sınıfına yönelen devrimci gençlik, hemen her büyük işçi hareketinde yer almaya çaba gösterdi. Zonguldak eylemlerinden, 15-16 Haziran'a kadar, bütün büyük eylemlerde ve yerel direnişlerde işçi sınıfı, devrimci gençliğe ve onun örgütlendiği Dev-Genç'e kucağını açtı.

'70 öncesi, işçi hareketindeki bu yükselişin önü, ancak 12 Mart faşist darbesiyle alınabilmiştir. Ama bu darbeden de en çok nasibini alan kesim gene devrimci gençlik oldu. Devletin terör çarkları, idamlarla, infazlarla, işkencelerle, kovuşturmalarla işletildi. Gençliğin önder kadroları katledildi, binlercesi hapishanelere dolduruldu. Fakat, bu faşist terör fırtınası daha durulmadan, toplumsal mücadelenin yeniden ve daha büyük bir hızla yükselme kaydetmesine paralel biçimde, devrimci gençlik hareketinin de hızlı bir yükselişe geçmesi, düzenin, korkularında ne denli haklı olduğunu gösterdi.

Darbenin gücüyle üniversiteleri işgal etmiş olan faşistler, bir bir buralardan temizleniyor, devrimci gençlik bir kez daha geniş kitlelerle bağını geliştirip güçlendiriyordu. Devrimci gençlerin düzenlediği forumlara, panellere, gösterilere yüzlerce, öğrenci katılıyor, mitingler binlerce öğrenci, işçi ve devrimcinin buluşma alanı haline geliyordu. Düzen bir kez daha çarklarını işletmeye başladı. Darbecilerin kukuletalı cellatlarından sonra, MHP'nin börklü cellatlarına bir kez daha sıra gelmişti. Ve üniversitelere sivil faşist saldırılar yeniden başladı. Ne var ki, '70'lerin sonuna yaklaşıldığında, toplumsal muhalefetin gücü, devletin alçakça planlarını boşa çıkaracak bir potansiyele ulaşmış bulunuyordu. Üniversitelere yönelik faşist saldırı ve katliamlara emekçi kitleler seyirci kalmadı. On-binlerce insan devrimci öğrencilere sahip çıktı. Anti-faşist gösteriler doruğa ulaştı ve 20 Mart'ta binlerce işçi, emekçi ve ilerici öğrencinin katıldığı, "faşizme karşı ihtar eylemi" gerçekleştirildi.

* * *

Devrimci gençliğin örgütlü mücadelesi, her on yılda bir gerçekleşen darbelerle kesintiye uğramasına rağmen, devrim mücadelesinde verdiği şehitleri unutmadı. Sivil-resmi faşistlerin döktükleri kanı bağışlamadı. Özellikle kitlesel katliamın yapıldığı 16 Mart 1978'den bu yana, hemen her yıl, çeşitli üniversitelerde devrimci öğrenciler, 16 Mart şehitlerini eylemlerle anar ve faşizmi lanetler. Bu yılda Vezneciler'den Fatih'e yürüyen devrimci öğrenciler, bu faşist katliamı unutmadıklarını bir kez daha haykırdılar. Onurlu devrimci mirası sahiplendiler.

Bugün aynı faşist çetelerin üniversitelere, işçi ve emekçilere yönelik saldırılarına karşı üniversitelerde gerçekleştirilen eylemler ve geçmiş dönemdeki bazı eylemlilikler gençlik mücadelesinin yeni bir yükseliş dönemine girmekte olduğunu gösteriyor.

Faşist saldırıların doğurduğu anti-faşist tepki, gençlik içerisinde düzen ve devrim kutuplaşmasını hızlandırmaktadır. Saldırılar, arayış içindeki gençlik kesimlerinin devrimcilerle buluşmasının olanaklarını artırmaktadır.

Komünist gençler, faşizme karşı mücadelenin kapitalist sömürü sistemine karşı mücadeleden bağımsız ele alınamayacağı bilinciyle, anti faşist mücadelenin en kararlı ve militan unsurları olarak geniş gençlik yığınlarını mücadeleye kazanmalıdırlar.

Kahrolsun Faşist Sermaye Diktatörlüğü!
Yaşasın Gençliğin Özgürlük, Devrim, Sosyalizm Mücadelesi!

Devrimciler Ölür, Devrimler Sürer!

Toplumun en ileri ve dinamik kesimlerine yönelik faşist saldırıların yoğunlaştığı ve Gazi Mahallesi'ndeki katliamla doruğa ulaştığı günlerde, devrimci öğrenciler, faşizmi lanetlemek için İstanbul Üniversitesi önünde bir araya geldiler. Gazi'de dökülen kanlar henüz kurumamış, İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'ndeki katliamın üstündense tam 17 yıl geçmişti. Devrimcilerin hafızası çok tazedir. Sadece 17 yıl önce değil, 170 yıl, 1700 yıl önceki olayları da bütün berraklığıyla ve daha dünmüşçesine anımsarlar. Bu yüzden; Vezneciler'den Fatih'e, faşizmi, 16 Mart ve Gazi katliamlarını lanetleyen sloganlarla yürüyen devrimci öğrenciler için, Gazi'de düşen sınıf kardeşlerinin kanı ne kadar sıcaksa, 17 yıl önce düşen 7 devrimci öğrencinin kanı da o denli sıcaktı. Sanki tümü, tüm devrim şehitleri orada, o sırada ve yanlarında vurulup düşüyormuşçasına öfkeliydiler. Terör şebekesi polis, Gazi'de yediği tokadın ardından, öfkeyle yürüyen öğrencileri sadece seyretmek zorunda kaldı. Biliyordu ki, bu öfke, Gazi'deki öfkenin bir eşi ve devamıdır. Biliyordu ki, saldırırsa aynı yanıtı alacaktır. Öğrencilerin yürüyüşü, eskimeyen bir sloganının da canlı kanıtı oldu: "Devrimciler Ölür, Devrimler Sürer!"

Avcılar Kız Yurdu'nda "Namus" Eylemi

14 Mart gecesi, saat 23:30 sıralarında Avcılar Yurdu'nda bir kız öğrenci rahatsızlandı. Arkadaşlarının yardımıyla hastaneye kaldırılmaya çalışılan öğrenci, ancak 45 dakika sonra yurt ambulansının bulunması ile yola çıktı. Yardım için hastaneye giden erkek ve kız arkadaşları ve tedavisi biten öğrenci ambulansla geri döndüler. Eski Malatya Ülkü Ocakları başkanı olan tescilli faşist yurt müdürü Şahabettin Kaya, geri dönen kız öğrencilere, *"Burayı kerhaneye çevirmeyin, orospuluk yapmayın"* diyerek, hakaret etti.

Şahabettin Kaya'nın, Avcılar Yurdu'nda bir çok keyfi yasaklar getirerek öğrenciler üzerinde terör estirdiği biliniyordu. Bu olaydan bir gün önce yine bir çok yasak getirmiş, uymayanları yurttan atmakla tehdit etmişti. Kız öğrenciler son olayla birlikte protesto için yurt önünde toplandılar. Yurttaki tüm öğrencileri eyleme davet ettiler. Müdür yurdun kapılarını kilitleyerek desteği engellemeye çalıştıysa da camlardan atlayan öğrenciler protestolarına devam ettiler. "Müdür istifa!" diye bağıran öğrencilerin tepkisine yalan ve tehditlerle karşılık verildi. Müdür, öğrencilerin yanına gelerek, daha önce sarffettiği sözlerini inkar etti. Yuhalama ve istifa çağrılarının yükselmesi üzerine de, *"Demiş olabilirim, siz de yapmayın"* diyerek yanıt verdi.

Öğrenciler kararlı bir şekilde eylemlerine devam ederken tescilli faşist müdür, *"İki taşı birbirine vurursanız biri kırılır"* diyerek, uzaklaştı. Eylem sabaha kadar sürdü. Ertesi gün kovuşturmaya başlayan yurt yönetimi on öğrenciye (işbirlikçiye) eyleme katılanların isimlerinin kendilerine bildirilmesi talimatını verdi. Eylemlere öncülük eden öğrencileri yurttan atmak için hazırlıklara başladı.

Bundan önce de bir çok baskı ve zorun dayatıldığı Avcılar Öğrenci Yurdu'nda tansiyon yüksek.

Öğrenciler şunu bilmelidir ki, işçi ve emekçilere saldıran, Kürdistan'da köy yakan, Gazi Mahallesi'ndeki insanları öldüren, üniversitelerdeki faşist saldırıları yapan, liselerde iffet yasasını hayata geçimeye çalışan ve yurtlarda baskı ve yasak terörü estirerek özgürlük çığlığımızı bastırmaya çalışan aynı güçtür. Sermayenin faşist diktatörlüğüdür.

Tüm saldırılara karşı, bulunduğumuz yerde, yurtta, okulda direniş bayrağını yükseltmeli ve kurtuluş için, işçi ve emekçilerin sınıf istemlerini sahiplenerek karşı saldırıyı örgütlemeliyiz. Düzen, gençliğin yükselen sesini susturmak, baskı altına almak, bizi tümüyle köleleştirmek istiyor.

Evet, iki taşı birbirine vurursanız biri kırılır. Kırılacak! Sermayenin dayattığı kan, zulüm, baskı, terör ve azgın sömürü düzeni, işçi ve emekçi sınıfının öncülüğünde yükseltilen özgürlük ve sosyalizm mücadelesi ile kırılacak. Sosyalizm kazanacak!

Ulusal, Sınıfsal, Cinsel Baskıya Son!
Örgütlen, İleri Çık, Kavgaya Atıl!
Özgürlük Devrimde, Özgürlük Sosyalizmde!

MEKSİKA'DA BAŞLAYAN YANGIN BÜYÜYOR

Kriz Metropollerin Kapılarında...

- Emperyalizmin belli başlı mali kurumlarının çıkarları açısından iyimser bakılan Meksika, çok geçmeden uluslararası planda etkisi süren bir mali kasırganın çıkış noktası oldu.
- Meksika gibi yüksek oranda borç faizi ödeyen bir ülkenin ekonomisinin iflasın eşiğine dayanması, ilk aşamada yakın ilişkide olunan komşu ülke ekonomilerini, ardından aynı kategoride yer alan diğer ülkeleri, sonuçta ise, ABD, Avrupa ve Kanada'yı etkisi altına alan bir mali krizin doğmasına yolaçtı
- Meksika'ya yapılan 50 milyar dolarlık iyimser yardım bu ülkeyi şimdilik iflastan kurtarmış olsa da, asıl işlevini yerine getirememiştir. Uluslararası plandaki mali kriz etkisini göstermeye devam etmektedir.

Meksika'da patlak veren mali kriz dünyanın bir çok ülkesinde hükümetleri güç duruma soktu. Sermaye çevreleri hala da paniği atlatabilmiş değiller. Kapitalizmin "Golden Boy"ları, asalak mali oligarşinin karlarına kar katmak için borsalarda dünya emekçilerinin alınterleriyle kumar oynuyorlar. Çokuluslu şirketlerin gaspettiği artıdeğerin yanı sıra, emekçi kitlelerin bankalara yatırdıkları tasarruflar, özellikle de liberalizmin mekkesi Anglosakson ülkelerde özel sigorta şirketlerinin kasalarında biriken sosyal ödenekler, emeklilik tasarrufları astronomik rakamlarla ifade edilen bir sermaye birikimini temsil etmektedir.

Sadece ABD'de, sermayeye dönüştürülmüş bulunan emeklilik tasarruflarının tutarı 6 trilyon dolardır. '80'li yılların başlarından itibaren ultra-liberalizm büyük bir mesafe katetmiş, Avrupa'da geleneksel sosyal güvenlik kurumları tasfiye edilerek insanlar özel sigorta yaptırmaya zorlanmış, böylece sigorta şirketlerinin kasalarında büyük miktarlarda sermaye toplanmıştır.

Ultra-liberalizm bayrağı altında dünya ekonomisinde yaşanan entegrasyon ve globalleşmeye paralel olarak sermayenin uluslararası planda teknik dolaşımı ve yer değiştirmesi de kolaylaştı.

Ultra-liberalizmin dünya çapında genelleştirdiği aşırı sömürü ve talan politikası, her gün yeni rekorlar kıran dev bir mali sermaye birikimine yol açmaktadır. Yukarıda sözü edilen sosyal kesintiler, ek sigortalar için ayrılan ödenekler, emeklilik aidatları vb. de bu birikime eklenmektedir.

Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da, Birleşmiş Milletler Örgütü tarafından toplanan zirvede ,184 ülkenin delegeleri dünyadaki yoksulluğa karşı önlem almak iddiasıyla toplandılar. Gerçekte ise, sefaletin başlıca sorumlusu olan bu sermaye hacmini daha da yoğunlaştırmak için sömürüye en uygun sektör ve ülke aranmaya çalışılıyordu. Bugün dünya nüfusu 5,7 milyara ulaşmış bulunmaktadır. Birleşmiş Milletler Örgütü'nün verdiği ve gerçeği tam olarak yansıtmayan rakamlara göre, bu nüfusun bir milyardan fazlası en temel sağlık, tedavi ve eğitim olanaklarından yoksun olduğu gibi, içme suyu sıkıntısı dahi çekmekte ve bir doların altında bir gündelik gelirle "yaşamak" durumunda kalmaktadır.

Milyarlarca insan sefalet içinde yaşarken, açlıktan, susuzluktan kıvranırken, yüzbinlercesi savaştan ve hastalıktan ölürken, Kopenhag'da timsah gözyaşları döken sermaye düzeninin temsilcileri yeni kurbanlar peşinde koşuyorlardı. Örneğin Çin, son dönemlerde kısa vadeli kar arayan yabancı sermaye için önemli bir çekim merkezi haline geldi. 1994 yılında, Çin'in "sosyalist pazar ekonomisi"ne "katkı"da bulunmak amacıyla yalnızca doğrudan yatırımlarla transfer edilen yabancı sermaye tutarı 34 milyar doları buldu.

Dünyada sömürünün, talanın, yoksulluğun ve sefaletin artmasıyla doğru orantılı olarak büyüyen sermaye, herhangi bir idari, politik bir sınırlamayla karşılaşmaksızın, liberalizmin pazar yasalarının ruhuna uygun olarak azami kar peşinde koşmaktadır. Dünya ekonomisinin globalleşmesi ve sermaye dolaşımının serbestleşmesi buna yeni bir ivme kazandırmakla birlikte, sermayenin mantığı hep bu olmuştur. Ancak geçmişe göre en önemli fark şudur ki, sermaye sanayiye, üretim araçlarına değil, daha çok kısa vadeli yatırımlara ve spekülasyona yönelmekte, mali vurgunlar başlıca amaç haline gelmiş bulunmaktadır. Kuşkusuz bunun temel nedeni dünya çapında derinleşen krizdir.

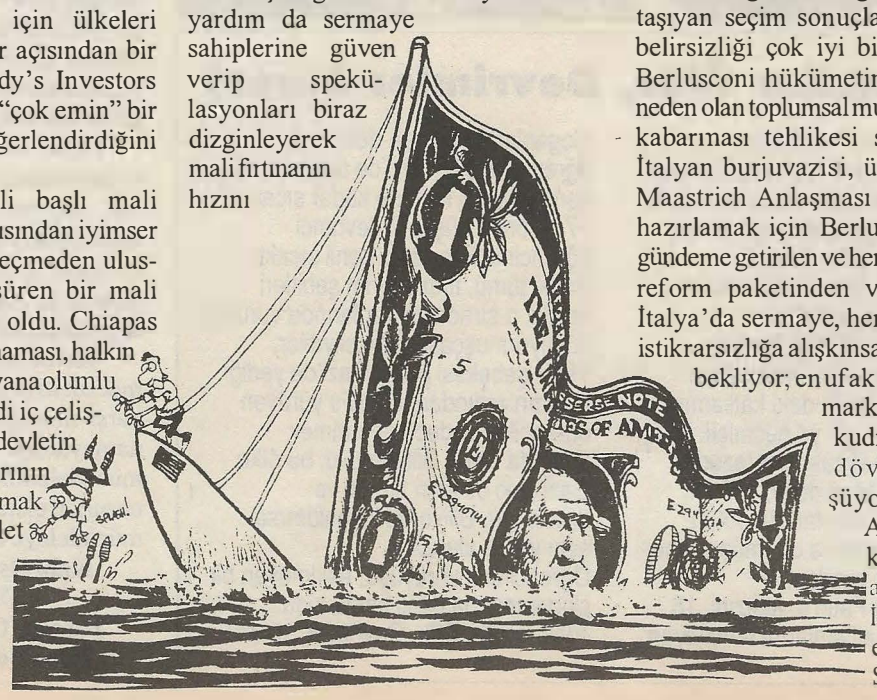
Meksika, bu uluslararası asalak sermayenin faturasını ağır bir biçimde ödemeye başladı. IMF'nin 160 milyar dolar borcun altına soktuğu bu ülke, düne kadar geri kalmış ülkelere, izlenmesi gereken en ideal kalkınma modeli olarak gösteriliyordu. Hatta Meksika bu "ideal örnek" niteliği ile geçen yıl ödüllendirildi ve OECD'ye üye edildi. Geçtiğimiz yılın Aralık ayında mali krizin patlamasından önce, New York'un ünlü bankası Salomon Brothers, Meksika hakkında "oldukça olumlu" düşündüğünü ifade etti. Yatırımcılara ışık tutmak için ülkeleri karşılaşılabilecek riskler açısından bir sıralamaya sokan Moody's Investors Service ise, Meksika'yı "çok emin" bir yatırım ülkesi olarak değerlendirdiğini açıkladı.

Emperyalizmin belli başlı mali kurumlarının çıkarları açısından iyimser bakılan Meksika, çok geçmeden uluslararası planda etkisi süren bir mali kasırganın çıkış noktası oldu. Chiapas ayaklanmasının bastırılamaması, halkın ve emekçi kitlelerin bu isyana olumlu bakmaları, düzenin kendi iç çelişkilerini çözmekteki aczi, devletin üst düzey bazı sorumlularının hırsızlıktan cezaevine atılmak zorunda kalınması, devlet başkanlığına soyunmuş adayların sokakta birbirlerini kurşunlamaları vb. spekülatörleri ürküttü, düzenin istikrarına güvenlerini sarstı. Meksika emekçilerinin sömürüsünden aslan payını almış bulunan sermaye, büyük bir hızla ülkeyi terketti ve ülke ekonomisini ani bir biçimde toplu iflasla başbaşa bıraktı.

Meksika gibi yüksek oranda borç faizi ödeyen bir ülkenin ekonomisinin iflasın eşiğine dayanması, ilk aşamada yakın ilişkide olunan komşu ülke ekonomilerini, ardından aynı kategoride yer alan diğer ülkeleri, sonuçta ise, ABD, Avrupa ve Kanada'yı etkisi altına alan bir mali krizin doğmasına yolaçtı. Alman markı ve Japon yeni dışında hemen hemen tüm para birimleri değer kaybetmeye başladılar. Sermaye sığınaklara kaçarcasına Alman ve Japon piyasasına kaymaya, kendisini güvence altına almaya çalışıyor.

ABD önderliğinde seferber olan IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist mali kurumlar, dünya mali sistemini bu kasırgadan kurtarmak, iflaslar zincirini başlamadan kırmak için harekete geçtiler. Meksika'ya verilen 50 milyar doları aşkın yardımın asıl işlevi sermaye piyasasına güven vermek, panik havasının oluşmasını engellemekti. Meksika'ya yapılan "yardım" şimdilik onu iflastan kurtardı. Ama bu ülkeyi daha fazla ABD'nin vesayetine soktu. Başta petrol olmak üzere en temel zenginlikleri ABD tekelleri ve bankalarınca ipotek altına alındı, Meksika emekçilerine daha fazla kemer sıkma tek alternatif olarak dayatıldı.

Meksika'ya yapılan yardım bu ülkeyi şimdilik iflastan kurtarmış olsa da, asıl işlevini yerine getirememiştir. Uluslararası plandaki mali kriz etkisini göstermeye devam etmektedir. Meksika ekonomisine aniden şırınga edilen 50 milyar dolarlık yardım da sermaye sahiplerine güven verip spekülasyonları biraz dizginleyerek mali fırtınanın hızını kırmakla birlikte, önünü tamamen kesememiştir.

ABD doları değer kaybetmeye devam etmektedir. Bu değer kaybı Meksika krizi ile başlamışsa da, onunla açıklanamayacağı açıktır. Nitekim ABD Merkez Bankası, krizin patlak vermesinden bu yana doları desteklemek için hiç bir çaba harcamamış, adeta seyirci kalmıştır. Anlaşıldığı kadarıyla ABD mevcut mali krizden yararlanarak rakiplerine, özellikle de Japonya ve Almanya'ya karşı yürüttüğü ticari rekabette konumunu güçlendirmeye, mevzilerini çoğaltmaya çalışmaktadır. Doların değer kaybetmesiyle ABD tekellerine ihracat, dolayısıyla pazar kazanım olanakları artarken, değer kazanan yen ve mark Almanya ve Japonya için bir bakıma olumsuz bir etki yaratmaktadır. Sorunun bugünkü boyutunda ABD'nin ticari politikası görece belirleyici bir etken olmaktadır.

Meksika krizinin Avrupa ülkeleri üzerindeki etkisi bazı yerel faktörlerle de çakışarak halen devam etmekte ve borsalardaki hararet canlılığını korumaktadır.

İngiliz sterlininin değer kaybetmesine son günlerde karanlık bir biçimde batırılan ve faturası bir borsa tellalına kesilmek istenen Barings olayı eklendi. İngiltere'nin altıncı büyük bankasının bir borsa tellalının yanlış tahmini sonucu batması inandırıcı değildir. Nitekim bunun mali bir komplo olduğu, bankanın adı bir türlü verilmeyen rakipleri ile işbirliği içinde iflasa sürüklendiği doğrultusunda iddialar ortalıkta dolaşmaktadır. John Major, Bayan Thatcher'dan devraldığı ultra-liberalizmini günün ihtiyaçlarına göre arasıra sulandırarak bugüne kadar idare etmeye çalıştı. Sarayın sürekli gündemde kalan skandalları da kamuoyunu oyalayan bir malzeme olarak muhafazakar hükümetin imdadına yetişti. Ancak yine de İngiliz burjuvazisi artık at değiştirme zamanının yaklaştığı kanaatinde.

Mali krizin en fazla etkilediği ülkelerin başında ise İtalya, İspanya ve Portekiz gelmektedir.

İtalya'da sermaye çevreleri Dini hükümetinin günlerinin sayılı olduğunu ve her an gündeme getirilme tehlikesi taşıyan seçim sonuçlarının yaratacağı belirsizliği çok iyi biliyorlar. Üstelik Berlusconi hükümetinin devrilmesine neden olan toplumsal muhalefetin yeniden kabarması tehlikesi sözkonusu. Zira İtalyan burjuvazisi, ülke ekonomisini Maastrich Anlaşması kriterlerine göre hazırlamak için Berlusconi tarafından gündeme getirilen ve henüz başarılamayan reform paketinden vazgeçmiş değil. İtalya'da sermaye, her ne kadar politik istikrarsızlığa alışkınsa da, her an tetikte bekliyor; en ufak bir kıpırdanmada mark, dolar ve yen gibi kudretli ve emin dövizlere dönüşüyor.

Avrupa'da mali krizin şimdilik en ağır darbesini İspanya ve Portekiz ekonomileri aldı. Sermayenin

● Dünyada sömürünün, talanın, yoksulluğun ve sefaletin artmasıyla doğru orantılı olarak büyüyen sermaye, herhangi bir idari, politik bir sınırlamayla karşılaşmaksızın, liberalizmin pazar yasalarının göre en önemli fark şudur ki, sermaye sanayiye, üretim araçlarına değil, daha çok kısa vadeli yatırımlara ve spekülasyona yönelmekte, mali vurgunlar başlıca amaç haline gelmiş bulunmaktadır.

İspanya ve Portekiz ekonomileri aldı. Sermayenin Almanya'ya kaymasına, Gonzales hükümetinin sonu gelmeyen şaibeli mali skandalları ile Basklı devrimcilere karşı "sosyalist" hükümetin öngördüğü ölüm mangaları olayı eklenince, Gonzales'e olan güven sarsıldı. İspanya ekonomisi hızlı bir kan kaybı yaşamaya başladı. Ekonomisinin hem gelişme düzeyi hem de yakın komşuluk ilişkisi açısından İspanya'ya yakınlığı Portekiz'i de etkiledi. Buna bulunan tek çözüm ise, Avrupa para birliği sorumlularının hemen toplanarak İspanya ve Portekiz paralarını devalüe etmesi oldu. Böylece bu ülkelerin emekçilerinin alım gücü budanarak fatura onlara ödettiriliyor.

Fransa da benzer bir sorunla karşı karşıya bulunuyor. Ancak sürmekte olan seçim kampanyası döneminde alınacak bir devalüasyon kararı, doğal olarak, aday olan başbakanın olumsuz hanesine yazılacak. Bu nedenle, Merkez Bankası döviz rezervlerini piyasaya sürerek sürekli frank satın almak yoluyla dengeyi korumaya çalışıyor. Alman markının yükselişe geçtiği ve dolara tercih edildiği koşullarda bu yapay desteğe fazla dayanılamayacağı açıktır. Mevcut mali kriz ortamında, Fransa'da kasıtlı olarak ön plana çıkarılan seçim faktörünün yanısıra, emekçi sınıfların yükselen ekonomik talepleri ve zam istemleri, bu talepler doğrultusunda bazı sektörlerde greve gidilmesi, Korsika'da yaşamın birkaç günlük genel grevle felce uğraması sermayeyi ürkütmektedir.

Son yıllarda borsada patlak veren her krizin ardından, mevcut durum, yarattığı sonuçları iyi bilinen ve unutulamayan 1929 krizine benzetilmekte ve onunla paralellikler kurulmaktadır. Günümüzde mali krizlerin boyutları 1929 krizini fazlasıyla aşmakla birlikte, emperyalist karar merkezleri ortaklaşa tavır belirleyerek, görece işbirliği içinde hareket ederek, durumu denetim altında tutmayı halihazırda başarabilmektedirler. Öte yandan kapitalizm, yaşadığı devresel krizlerin baskısıyla, o döneme göre işleyişinde biraz daha esneklik kazanmış, koşullara adapte olmaya zorlanmıştır.

Kuşkusuz bu krizlerin her defasında rahatlıkla atlatılabilmesinin en önemli nedeni, emek cephesine düzene karşı mücadelede egemen olan sessizliktir. Dolayısıyla, kapitalizm devrimci alternatifin zayıflığı koşullarında krizin faturasını, büyük bir pervasızlıkla, IMF'nin hazırladığı reçetelere göre emekçilere kesmeyi başarabilmektedir. Örneğin Meksika'yı iflastan kurtarıyoruz adı altında, borç denizinde kıvranan bu ülke emekçilerine yeni borçlar dayatılarak, mali krizin içinden çıkılmaya çalışılmıştır.

Kapitalist düzen, her alandaki çıkmazına rağmen, her defasında kendisini yenileme olanakları bulabilmektedir. Emek dünyası sermaye dünyasının egemenliğine karşı mücadeleyi yükseltmediği, bunalımın faturasını ödemeye, dayatılan fedakarlıkları ve artırılan sömürüyü sineye çekmeye devam ettiği sürece de, kapitalist dünya bunalımların üstesinden gelecektir. Dünya burjuvazisi şimdilik bu bunalımları işbirliği içinde, faturasını dünya halklarına paylaştırarak aşmaktadır. Yarın bu olanakları kaybettiğinde, kendi içindeki çatışmalar büsbütün uzlaşmaz noktaya vardığında bir başka yolunu bulmakta da zorluk çekmeyecektir. Bu kez savaş yoluyla soruna çözüm getirilecektir.

Kapitalist düzen, iç çelişkilerinin giderek derinleşmesi, dengelerin hassaslaşması, değişik emperyalist mihraklar arasındaki çıkar çelişkilerinin giderek yoğunlaşması nedeniyle adeta bıçak sırtına binmiştir. Örneğin Arjantin, Brezilya, Endonezya, Türkiye, Tayland gibi orta kuşak ülkeler, uluslararası mali dengeler açısından önemli ve hassas noktaları oluşturmaktadır. Bu ülkelerin her biri birer Meksika'dır. Büyük boyutlu sosyal patlamalara gebe bu ülkelerde, Meksika'nın yaşadığına benzer durumlarda, ABD her defasında her biri için 50 milyar doları kolayca temin edemeyecektir. Üstelik bu ülkelerin bir kaçında aynı süreçte Meksika olayına benzer durumların ortaya çıkabileceği düşünüldüğünde... Ya işçi sınıfı ve emekçi kitleler kendilerine dayatılan faturaları reddederek düzene karşı mücadeleyi yükseltecekler ya da kölelik zincirleri biraz daha sıkılacaktır.

Kapitalist Dünya Sisteminde Küreselleşme ve Bloklaşma Eğilimleri

Günümüzde dünya kapitalist sistemi, bütünü oluşturan parçaların eskisine göre daha çok içiçe geçtiği, bu parçalar arasındaki ilişkilerin daha da karmaşıklaştığı bir görünüm arzetmektedir. Bu tablo içinde emperyalistlerin üstte, bağımlı kapitalizmlerin güçleri oranında altta sıralandığı bir hiyerarşi vardır. Ayrıca sermayenin uluslararasılaşması, dünyayı aralarında bölüşen uluslararası tekelci kapitalist birliklerin varlığı ile üretimin uluslararası bir nitelik kazanmış olması da bu tablonun içindedir. Fakat uluslararası tekellerin varlığı, bu tekellerin içinde tekelin faaliyetine yön veren, yöneten ağırlıklı sermayenin, örneğin Amerikan, Alman ya da Japon sermayesi olması nedeniyle çeşitli kapitalist, emperyalist devletlerin kendi sermaye gruplarını koruyan bir politika izlemelerini engellememektedir.

Bu tablonun bir başka yönü de, dünya kapitalist sistemi içinde, dünya çapında ticaretin giderek daha serbest hale getirilmesi, ticari alanda devletlerin birbirlerine karşı koyduğu gümrük duvarlarının indirilmesi ya da kaldırılması yönündeki eğilimdir. Sermayenin uluslararasılaşması, üretimin değişik aşamalarının üretim tekniklerinde ve enformasyon teknolojisindeki muazzam gelişmeler sayesinde dünyanın değişik bölgelerinde yapılabilir hale gelmesiyle birlikte bir yandan dünya ticaretinin serbestleştirilmesi eğilimi besleniyor. Diğer yandan emperyalistler arasında gerek kendi iç pazarlarını koruma amacıyla korumacılık ve bloklaşma-bölgeselleşme eğiliminin de geliştiğine tanık oluyoruz. Bir yandan Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Genel Anlaşması (GATT, yeni adıyla WTO)'nın 1987'de başlayıp 15 Aralık 1993'te sona eren Uruguay görüşmeleri sonucunda dünya ticaretinin serbestleştirilmesi yönünde adımlar atılıyor; diğer yandan özellikle emperyalist metropollerde "gönüllü ihracat sınırlamaları", "anti-damping", "sektörel korumalar" şeklindeki korumacılık artıyor. Ayrıca Avrupa'da Avrupa Birliği (AB), Kuzey Amerika'da Kuzey Amerika Serbest Ticaret Bölgesi (NAFTA) ve Uzak Doğu'da Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği (APEC) gibi birliklerle bloklaşma eğilimi belirginleşiyor. Bu konuda "Küreselleşme mi, bloklaşma mı?" diye bir soru sormak yersizdir. Çünkü her iki eğilim de birarada ve içiçe varlığını sürdürmektedir. Kapitalist dünya ekonomisinin ve ticaretinin yürütülmesi ve istikrarı için dünya çapında işbirliği gelişirken, aynı zamanda korumacılık ve bloklaşma da varlığını sürdürmektedir. Şirketler ve bloklar, hem birbirleri içine girerek faaliyetlerini sürdürecekler ve hem de kendi pazarlarını korumak için birbirlerine karşı çekişecek ve rekabetlerini sürdüreceklerdir. Dünya ticaret sisteminin yasal çerçevesini oluşturan GATT Uruguay Raundu Ticaret Anlaşması'nın 10 Ocak 1995'te yürürlüğe girmesiyle birlikte (bu tarihte Dünya Ticaret Organizasyonu-WTO, GATT Organizasyonu'nun yerini almıştır) dünya genelinde gümrük oranlarında %37'lik bir azalma yaşanmıştır. Fakat GATT Başkanı Peter Sutherland'ın da belirttiği gibi ABD, AB, Japonya ve Kanada gibi ülkelerin iç pazarlarını kaptırmamak için yoğun korumacılık uygulamalarına başvurmaları ve bunun ileride de devam edeceğinin belli olması, gümrük indirimleriyle gerçekleştirilmeye çalışılan dünya ticaretinin serbestleştirilmesinin sınırlarını da vermektedir bize. Bu süreç, uluslararası tekeller arasında bazan işbirliği ve serbestiyetin, çoğunlukla da kıran kırana bir rekabetin hakim olduğu bir süreçtir. Ve farklı devletlerin mücadelesi ve rekabeti de kendi ulusları kökenli uluslararası tekellerin diğerleriyle rekabetleri ve çıkarları temelinde şekillenmektedir. Örneğin ABD Ticaret Bakanı Ron Brown, AB'nin 1994 sonuna kadar ABD'li ihracatçılara, birliğin genişlemesi nedeniyle uğradıkları mali kayıpları telafi edecek tazminatları vermek için anlaşma yapmaması halinde AB'ni diğer seçenekleri (ticari yaptırım uygulama, GATT paneline başvurma) devreye sokmakla tehdit ediyor. Bu arada Japonya, aralarında AB'nin de bulunduğu gelişmiş ülkelerin kendi pazarlarını korumak için ithalatta kısıtlamaya gitmelerinin tehlikeli sonuçlar doğurabileceği uyarısında bulunuyor. Kanserojen olduğu belirtilen azoboyar maddesinin kullanıldığı ileri sürülerek Almanya tarafından Türk tekstil ürünlerine ithal yasağı konuyor. Singapur'da faaliyette bulunan Natsteel Ltd., 5 Türk demir-çelik üreticisi firmayı yuvarlak nervurlu demirde damping (kendi iç pazarından daha düşük fiyatla dış pazarda mal satma) yaptıkları gerekçesiyle Singapur Maliye Bakanlığı'na şikayet ediyor vb. vb. Tüm bu örnekler, uluslararası çapta şirketler ve dolayısıyla devletler arasında kıyasıya bir rekabetin boyutlarını yeterince göstermektedir.

Aslında dünya ticaretinin serbestleştirilmesi yönündeki eğilim ABD'de daha belirgindir. Bu da İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki genişleme döneminde ABD kökenli uluslararası şirketlerin üstünlüğünden kaynaklanmaktaydı. Fakat kapitalizmde, eşitsiz gelişmenin mantığı içinde, özellikle '70'li yılların sonlarından itibaren ABD ekonomisinin gücünü yitirmesi, Japon ve Batı Avrupa emperyalistlerinin uluslararası şirketlerinin dünya ticaretinde ve yatırımındaki paylarının artmasıyla birlikte, bu diğer emperyalist metropoller çevresinde bölgesel bloklar oluşturma eğilimi güçlenmeye, oluşturulmuş bulunan birlikler ise geliştirilmeye başlanmıştır. Bu eğilimin temel amacı, belli bölgelerdeki emperyalist merkezlerin kendi çevrelerinde yer alan pazar alanlarını diğerlerine karşı korumaktır. Yukarıda açık adlarını verdiğimiz belli başlı üç bölgesel blokta (AB, NAFTA, APEC) hakim olan ilişki, blok içindeki emperyalist metropol(ler)le bunların arka bahçeleri arasında çok daha yoğun emperyalist sömürüye dayanan bir ilişkidir. Bu yeni yapılanma, dünya pazarlarının belli başlı emperyalist devletler tarafından bölge esasına göre bir tür yeniden paylaşımı olayıdır. Şimdilik, yer yer çatışmalı da olsa, nispeten barışçı bir temelde yürüyen bu paylaşım, karşılıklı çıkar çelişkilerinin salt ekonomik araçlarla giderilemediği koşullarda, geçmişte iki kez olduğu gibi, sıcak bir savaşla giderilmesi dinamiklerini de içinde taşımaktadır. Bu dinamik, günümüzde emperyalist devletlerin doğrudan karşı karşıya gelmediği, ama nüfuz alanlarında uşaklarının birbirleriyle dalaştığı bölgesel savaşlarda kendisini ortaya koymaktadır.

İstanbul'da büyük halk direnişi

Son iki günün militan kitle gösterileri, sokak çatışmaları ve barikat direnişleri bilançosu, 12 Eylül Türkiye'sinde yeni bir durumdur. 12-13 Mart direnişi kitle hareketinde bir sıçramanın ifadesidir ve dolayısıyla yeni bir dönemin başlangıcıdır. Önümüzdeki günler ve özellikle 1 Mayıs gösterileri bu direnişin somut etkileri konusunda daha açık belirtiler sunacaktır.

Devletin karanlık güçler bölümü olan kontr-gerilla çetesi bu kez baltayı taşa vurdu. Gerçekleştirdiği katliama karşı patlak veren kitle gösterileri hızla büyük bir halk hareketi karakteri kazandı. Gazi Mahallesi'nde katliama seyirci kalan karakola yürüyüşle başlayan gösteriler çevre mahallelere yayılarak geniş boyutlar ve militan biçimler kazandı. Cadde ve sokaklara barikatlar kuruldu, binlerce polisle göğüs göğüse sokak çatışmaları oldu, insan kalabalıkları cesurca panzerlerin üzerine yürüdüler, kurşunlara göğüs gerdiler. Direniş 13 Mart'ta moral gücünden, militan karakterinden ve direnme kararlılığından hiç bir şey kaybetmeyerek, günboyu devam etti.

Elbette ki devletin bu işler için eğitilmiş terör ve katliam sürüleri de boş durmadılar. Silahsız göstericileri kurşunladılar. Onlarca insanı katlettiler ve yüzlercesini yaraladılar. Şu sırada (14 Mart) ise geniş çaplı bir terör ve tutuklama eyleminin koşullarını yaratmaya çalışıyorlar. Sokağa çıkma yasağı bu amaçla konuldu ve bu doğrultuda kullanılıyor.

***

Bu büyük halk direnişinin politik anlamı, önemi, sonuçları ve elbette ki militan bir kitle eylemi olarak pratik dersleri üzerinde özel bir tarzda durulmalıdır. 12 Eylül sonrasında Türkiye'nin metropollerinde ilk kez olarak bu çapta ve bu tarzda bir militan kitle hareketi yaşanmaktadır. Tam da bundan dolayı olay sarsıcıdır ve sarsıntısı sürecektir. Bu sarsıntının devlet ve düzen üzerindeki etkisi ortaya konulan ilk tepkilerden izlenebilmektedir. Aynı etki kendini toplumun genelinde ve özellikle de bugün büyük bir hoşnutsuzluk içinde bulunan işçiler ve emekçiler üzerinde gösterecektir. Bu hoşnutsuzluğun kendine mücadele ve eylem kanalları aradığının ve bulduğunda ise kendini büyük bir enerjiyle nasıl ortaya koyduğunun en iyi, en canlı ve en taze örneği bizzat Gazi Mahallesi direnişinin kendisidir.

Kaldı ki, bu sarsıntının emekçi kitleler üzerindeki genel etkisinin ilk sonuçları daha 13 Mart günü görülmeye başlandı. Gazi Mahallesi'nde barikatlar kuruluyor ve sokak çatışmaları sürüyorken, İstanbul'un bir çok işçi-emekçi semtinde de binlerce insanın katıldığı yürüyüş ve gösteriler yaşandı. Yer yer anayollar saatler boyu trafiğe kapatıldı. 14 Mart günü Ankara'nın göbeği Kızılay'da binlerce gösterici polisle saatlerce çatıştı.

***

Olaylar karşısında düzen cephesinin ortaya koyduğu ilk tepkiler, olayların politik anlamı ve öneminin iyi kavrandığını göstermektedir. Böyle olunca, doğal olarak tüm çabalar, bu anlamı çarpıtmaya ve yarattığı genel sarsıcı etkiyi kırmaya yönelik olacaktı, yapılan da budur. Propaganda aygıtının tüm işleyişi gerçekleri karartmak özel amacı üzerinde yoğunlaştırıldı. Geniş çaplı bir kitle direnişinin tüm politik anlamı "provokasyon" gürültüsü içinde boğulmaya çalışıldı. Özü ve esas içeriği işçi-emekçi kitlelerinin baskı ve sömürüye karşı birikmiş öfkelerinin patlak vermesinden başka bir şey olmayan görkemli bir kitle hareketi, "Alevi vatandaşlar"ın sözde tahrik edilmesi olarak sunuldu.

Medya olaylara paralel olarak hep bu provokasyon temasını işledi. Buna "cennet vatan", "birlik-beraberlik", "Türkiye'yi çekemeyen dış güçler" nakaratları ve elbette ki "iç barış" çağrıları eşlik etti. 12 Eylül öncesiyle paralellikler kuruldu. Maraş ve Çorum katliamları üzerinden ürkütücü çağrışımlar yaratılmaya çalışıldı. Yeni bir "kardeş kavgası" demagojisine böyle davranırsanız arkası askeri darbedir tehditleri eşlik etti.

Düzenin tüm sözcüleri ve uşakları "provokasyon" derken, bir yandan elbette ki dört emekçi kahvehanesine yönelen planlı ve korumalı iğrenç saldırıyı; fakat öte yandan ise saldırının yol açtığı büyük halk direnişinin sözde "kışkırtıcılar"ını!...

İlkinin planlı ve hedefli bir provokasyon olduğuna kuşku yoktur. Devletin karanlık işler bölümü, artık meşrulaşmış adıyla kontr-gerilla çetesi, 3-5 sıradan emekçiyi öldürmek gibi dar bir amaç için kahvehane taramaz. Belli ki bu eylem belli politik değerlendirme ve hesaplar içinde bir yere oturtulmuştur. Bunları şu an tam kestirmek kolay olmasa da, genellikle kitle hareketlerinin canlandığı bahar aylarının ilk günlerinde gündeme getirilmesi elbette raslantı değildir. Bu çerçevede amacı, "terör" temasını işleyerek ve 12 Eylül öncesi ile çarpıtılmış çağrışımlar kurarak kitleleri tedirginlik ve tereddüt içinde bırakmak, böylece pasifleştirmek olabilir. Ya da böyle bir provokasyonun yaratacağı ilk sınırlı tepkileri sert uygulamalarla karşılayarak aynı sonuca ulaşmak hedeflenmiş olabilir. Devlet içindeki farklı çıkar çetelerinin kendi aralarındaki politika farklılıklarının içinde bir yere oturuyor olabilir. Öte yandan, bu gibi durumlar her zaman genel planda baskı ve terör aygıtının tahkiminden olağanüstü halin gerekçelendirilmesine kadar bir dizi amaca gerekçe olarak kullanılır. Gerçek hesap ne olursa olsun, Gazi Mahallesi emekçi halkının tüm İstanbul'dan da beslenen büyük kararlılığı ve geniş çaplı direnişi bütün hesapları bozmuştur. Dahası, tersinden düzeni paniğe düşürmüş ve savunma konumuna itmiştir.

Onlar şimdi tüm olanaklarını kullanarak kendi öz provokasyonlarının umulmayan sonuçlarını telafi etmeye, bunu iki yüzlü ve iğrenç bir "provokasyon" gürültüsü içinde bloke etmeye çalışıyorlar. Benzer tutumun şubat ayı başında bazı yüksek okullarda bizzat polis desteğinde gündeme getirilen faşist saldırıların umulmayan sonuçları karşısında da göstermiş olmaları dikkate değerdir.

Kurulu düzen, belli hesaplarla her zaman kitleleri konu ya da hedef alan provokasyonlara başvurur. Bu açık bir gerçektir. Fakat öte yandan bu provokasyonların her zaman arzulanan ve önden hesaplanan sonuçlara yol açmadığı, dahası bazen umulanın tam tersine sonuçların önünü açtığı da bir gerçektir. Bunun klasik örneği Çarlık Rusyası'nda yaşanan 9 Ocak 1905 tarihli "Kanlı Pazar" olayıdır. Olay bir provokasyon olarak tezgahlanmıştı. Oysa tarih aynı olayı (ve tarihi) 1905 devrimi başlangıcı olarak kaydeder.

Düzenin provokasyon iddiasının öteki yönü ise, büyük bir kitle hareketinin gerçek sosyal karakterini, devrimci dinamiklerini, dolayısıyla politik anlam ve önemini çarpıtmaya ve karartmaya yöneliktir. Bu çerçevede olay, özel bir çabayla ve birleşik bir propagandayla, "Alevi kahveleri"nin taranmasına "Alevi vatandaşlar"ın sınırlı ve haklı bir tepkisinin "tahrikçiler" tarafından bir isyan girişimine vardırılması olarak sunuluyor. Bu arada ve böylece, halk direnişinin ülke çapındaki tüm politik etkisi de, düzenin bir parçası ve devletin gönüllü hizmetkarları olan Alevi ağalarına kanalize edilmeye çalışılıyor.

Oysa Gazi Mahallesi'nin sosyal ve politik yapısına ve yakın geçmişine bir göz atmak bu demagojiyi boşa çıkarmak için yeterlidir. Alevi ve Kürt kökenli kitlenin özel bir ağırlık oluşturduğu bu mahallenin asıl özelliği tümüyle bir işçi-emekçi bölgesi olmasıdır. Bu özelliklerin bir araya geldiği bu yerleşim bölgesinin güçlü bir devrimci potansiyel taşımasında şaşılacak bir yan yoktur. İstanbul'da ve genel olarak Türkiye'nin tüm büyük kentlerinde ezilen sınıf, ezilen ulus ve ezilen mezhep mensubu kitlelerin belli bir ağırlık oluşturduğu böyle bir çok işçi-emekçi semti vardır. Bunların tümü de bugün henüz kendini açığa vurmamış olsa da Gazi Mahallesi'nde açığa çıkan aynı patlama dinamiğine sahiptirler. Öte yandan, Gazi Mahallesi, denebilir ki tüm devrimci grupların özel bir faaliyet yürüttüğü işçi-emekçi mahallelerinin başında gelmektedir. Böyle bir mahallede kendiliğinden patlak veren bir kitle direnişine devrimcilerin anında önderlik etme girişimi son derece doğaldır. Ve zaten düzen cephesinin demagojisinin temel nedenlerinden birisi de bu rahatsız edici olgudur. Onların durmadan "tahrikçiler" deyip de bir kez olsun devrimci örgütler sözünü etmeleri elbette bir rastlantı değildir.

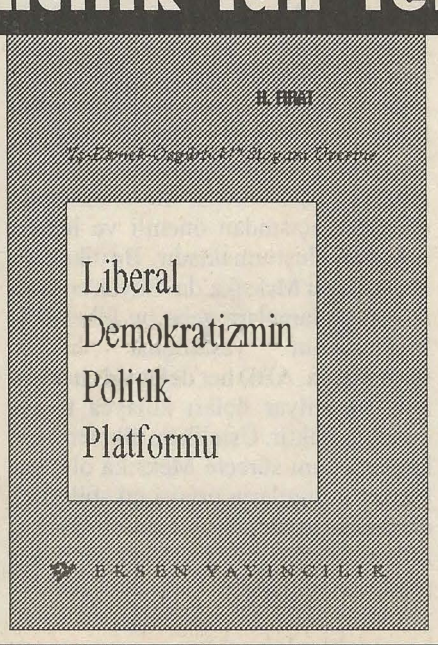
***

Son iki günün militan kitle gösterileri, sokak çatışmaları ve barikat direnişleri bilançosu, 12 Eylül Türkiye'sinde yeni bir durumdur. 12-13 Mart direnişi kitle hareketinde bir sıçramanın ifadesidir ve dolayısıyla yeni bir dönemin başlangıcıdır. Önümüzdeki günler ve özellikle 1 Mayıs gösterileri bu direnişin somut etkileri konusunda daha açık belirtiler sunacaktır.

Komünistler bu büyük halk direnmesinin derslerini ayrıntılı olarak irdelemek, bundan gerekli politik ve pratik sonuçları çıkarmak, güncel görevlerine bunların ışığında yaklaşmak acil sorunu ve sorumluluğuyla yüzyüzedirler.

Eksen Yayıncılık'tan Yeni Kitaplar

Kızıl Posta

Gazi Mahallesinde Kadın Devrimciler

8 Mart'ın hemen ardından, Gazi Mahallesi'nde emekçi kadınlar kavgadaki yerlerini öncelikle egemenlerin beynine kazıdı.

Bir kadın, bir devrimci, Zeynep Poyraz, barikat başında yiğitçe dövüşürken can verdi. Ve bir kadın, bir kadın, bir kadın daha, Dilek, Fadime ve Gül ardı ardına düştüler kavganın toprağına. Gazi Mahallesi'nin bu yiğit kadınları, Paris Komünü'nün kavga bayrağını, Komün barikatlarında şehit düşen kadın kömünarların elinden alıp, tam 124 yıl sonrasına, Gazi barikatlarının tepesine diktiler.

Gazi direnişi, 1 Mayıs direnişi, deri işçilerinin direnişleri ve daha niceleri, emekçi kadınlara baskı ve sömürüden kurtuluşun tek doğru yolunu gösterdi, gösteriyor. Bu, sınıf kavgasıdır. Bu, ezilenlerin ezenlere, sömürülenlerin sömürünlere karşı özgürlük ve sosyalizm kavgasıdır. Bu, sınıfsız-sömürüsüz bir dünyanın kuruluş kavgasıdır. Tüm emekçi kadınlar, Paris komüncülerinin, Gazi direnişçilerinin, Elizabet, Zeynep, Dilek, Fadime ve Gül'lerin açtığı yoldan, kavganın şanlı yolundan özgürlüğe ulaşacaklardır. Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz...

R. Devrim/İSTANBUL

Türk Devleti Gazi ve 1 Mayıs Mahallelerini Kana Buladı

Kapitalist sermaye iktidarı, katliamlarına bir yenisini daha ekledi. 30 ölü, 300 civarında yaralı ve 30'un üstünde kayıp insan... Henüz kanları kurumayan Sivas'taki 37 aydının ölümünde olduğu gibi Gazi mahallesi'ndeki katliamın sorumlusu da aşağılık Türk devletidir. Bu senaryo hiç de yeni değildir. Benzer senaryolar daha önce Maraş, Çorum ve Sivas'ta sahneye kondu. Devletin televizyonu ve basınının yansıtmaya çalıştığı gibi, olay hiç de Alevi-Sünni çatışması değil, düpedüz bir katliamdır. Ve sorumlusu da sermayenin faşist Türk devletidir. Dün ve bugün Kürdistan'da yedikleri can içtikleri nasıl kan idiyse, şimdi de İstanbul'da yapmaya çalıştıkları aynıdır.

Kürt devrimci hareketinin önderliğinde gelişen özgürlük mücadelesinin karşısında tam bir çıkmaz ve iflası yaşayan sömürgeci Türk devleti her geçen gün biraz daha saldırganlaşmakta ve saldırganlaştıkça da çamura batmaktadır. Saldırıyorlar... Çünkü korkuyorlar. Korkuyorlar, çünkü yaklaşan sonlarını görüyorlar. Yakıyorlar, yıkıyorlar, sokak ortasında infaz ediyorlar, gözaltında kaybediyorlar, tecavüz ediyorlar, yasaklıyorlar, matbaada el koyup topluyolar, toplumsal muhalefet ülke sathına yayılmasın diye şehirleri kuşatma altına alıyorlar... Onlar KORKUYORLAR, korkudan titriyorlar, zira ayak sesleri duyuyorlar. Duydukları işçilerin, kamu emekçilerinin ve özgürlüğü için ayağa kalkan Kürt halkının ayak sesleridir. Duydukları ihtilalin ayak sesleridir... Tüm bu gelişmeler bütün çıplaklığıyla bir kez daha bu toplumun onuru ve yüz akı olan devrimcileri haklı göstermiştir. Dolayısıyla gün yiğitçe döğüşen kardeş Kürt halkına tam destek ve işçi sınıfının devrim ve sosyalizm mücadelesinde militanca kavga veren sosyalistleri sahiplenme günüdür. Tarafsız kalmak onaylamaktır, suç ortaklığıdır. Ezilen Alevi toplumunun yeri düzen cephesi değil, devrim cephesi olmalıdır. Görev; kapitalist sermaye diktatörlüğünün başlattığı topyekün saldırıya karşı, cepheden topyekun bir direniş örgütlemektir.

T. Ateş/KÖLN

Halepçe'yi Unutmadık!

Yıl: 1988

Yer: Güney Kürdistan

İnsanlık tarihinin en vahşi katliamlarından biri faşist diktatör Saddam Hüseyin tarafından gerçekleştirildi. Irak Kürdistan'ın da yaşayan binlerce Kürt, kimyasal silahlarla yok edildi.

Saddam Hüseyin, Irak'ın kuzeyini Araplaştırmak ve çeşitli Kürt gruplarının hakimiyetini kırmak istiyordu. Bu planı doğrultusunda bölgede kimyasal silah kullanmaktan bile çekinmedi. 16 Mart'ta gerçekleştirilen Halepçe katliamı sonucu sayıları onbinlere varan insan yaşamını yitirdi.

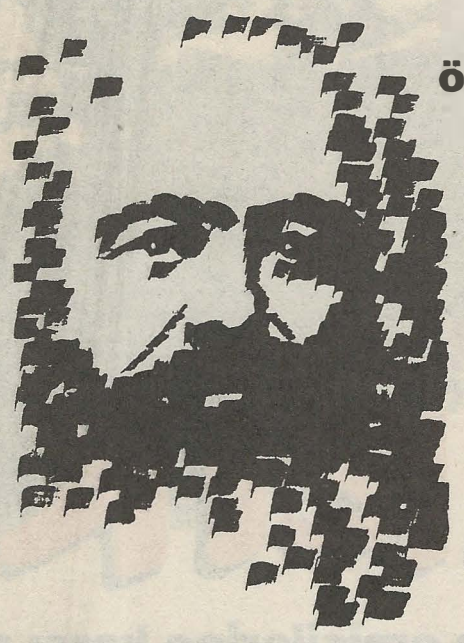

Yüzbinlercesi de yerinden ve yurdundan ayrılmak zorunda kaldı. Böylece Saddam, amacına ulaşmış, bölge insansızlaştırılmıştı.

Halepçe'yi unutmadık! Unutturmayacağız! Kapitalist barbarlık düzeninin en iğrenç ve insanlık dışı yüzü Halepçe'de kendini gösterdi. Biz, bu barbarlık düzenini ortadan kaldırarak Halepçeler'in hesabını soracağız.

Ya Kapitalist Barbarlık İçinde Çöküş, Ya Sosyalizm!

SON SÖZÜ DİRENENLER SÖYLER

Dünya Proleteryasının önderi, komünist bir dünya kurma mücadelesinin onurlu teorisyeni. Proletarya savaşçılarının Kızıl Bayrağı, Karl Marx 14 Mart 1883'de öldü.

Ölümünün 77. yılında (18 Mart 1919) Sverdlov yoldaşın anısına...

(...)

Yakov Sverdlov yoldaşın anısı, sadece bir devrimcinin davaya bağlılığının ölümsüz bir simgesi ve pratik uyanıklığı, pratik ustalığı, kitlelerle sıkı bağı ve kitlelere önderlik etme yeteneğini birleştirmenin bir örneği olarak kalmayacak, aynı zamanda gittikçe çoğalan proletarya kitlelerinin onun önderliğinden ilham alarak dünya komünist devriminin nihai zaferine doğru ilerleyeceğine dair edilmiş bir yemin olacaktır.

LENİN

Kızıl Bayrak'tan

19. sayımızla birlikte, tüm okurlarımızı bir kez daha selamlıyoruz.

8 Mart eylemleri, üniversitelerdeki faşist saldırıları protesto eylemleri, Gazi olayları ve bu satırların yazıldığı gün ve saatlerde Newroz ve "Nevruz" olayları... Bütün bu çalkantılar içinde, Kızıl Bayrak, bir yandan mücadalasini sürdürürken, öte yandan üzerinde artık süreğenleşen baskı ve terörle boğuşuyordu. 18. sayımız(iki kez) ve 8 Mart özel sayımız, Gazi olayları özel sayımız toplatıldı. Adana büromuz yine basıldı, bir çalışanımız ve büroda bulunan bir konuk gözaltına alındı. Gazi olayları üzerine hazırladığımız özel sayıyı Bakırköy Sümerbank fabrikasında dağıtan arkadaşlarımız, polisler tarafından gözaltına alınarak, polislerin, "Katil biz miyiz? Faşist biz miyiz?" histerik çığlıklarıyla işkenceden geçirildi.

Sermaye devleti, uzun zamandır ilk kez, Gazi'de, büyük bir sınıfkini ve öfkesinden örülmüş sert bir emekçi barikatına çarptı. Onlarca şehidimiz, yüzlerce yaralımız var, kayıp ve gözaltılarımız var. Ve başı dik olan biziz, kuyruğunu kıstırıp geriye kaçan ise burjuvazinin köpekleridir.

Kürt ulusunun isyan simgesi Newroz, devlet tarafından bir kez daha "Türk bayramı", "barış ve kardeşlik günü" ilan edilirken, faşist ordu Güney Kürdistan'ı işgale girişiyor. Sömürgeci Türk devleti, sınır tanımaksızın bütün Kürtler'in Newroz'unu uçakları, tankları, bombalarıyla "kutlamaya" çıkıyor.

Bir bütün olarak süreç, komünistler başta olmak üzere, tüm devrim güçlerinin görevlerini on katına, yüz katına çıkarmaktadır.

Gazi'de... 1 Mayıs'ta... Verdiğimiz tüm şehitlerimiz için bir kez daha and içiyoruz:

Faşizmi Kapitalizmin Mezarına Gömeceğiz!

Kızıl Bayrak ● 15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete ● **ISSN 1300-3585** ● Sayı:19 ● Sahibi ve Yazı İşl. Md: Güray ÜLKÜ ● EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. ● **Baskı:** CEYLAN Matbaacılık/ İSTANBUL,

BÜROLAR
● **İstanbul Merkez:** Mesihpaşa Mah. Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5, Aksaray Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83 ● **Gebze:** Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33 Gebze/KOCAELİ ● **İzmir:** 853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604 Konak Tel-Fax:0 (232) 445 21 50 ● **Ankara**: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 11/60, Kızılay Tel: 0 (312) 433 13 29 ● **Adana:** Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

18 Mart 1871 ● Paris Komünü İlan Edildi

BARİKATLAR

Ezilenlerin kan emicilerine karşı arkasında sınıf savaşını yükselttiği devletin zoruna karşı ezilenlerin zorunun simgesi...
Toplumsal mücadelelerin vazgeçilmez savaş mevzileri...
124 yıl önce, Paris proletaryasının iktidar deneyiminin onurlu kalkanları...
Ve göğe yükselen kızıl savaş ateşleri...
Gazi ve 1 Mayıs'ta parladılar ve Türkiye proletaryasının devrim yürüyüşünde bir köşe taşı oldular.

Şan olsun ezilenlerin başkaldırısına...
Şan olsun kapitalist haydutluğa karşı savaşırken şehit düşenlere...

Kızıl Bayrak
15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Gazi ve 1 Mayıs Direni Özgürleşmenin Yolunu Gösterdiler!

- **Gazi Mahallesi'nde ateşle oynayan düzen güçleri, tutuşturdukları kıvılcımın denetimden çıkması karşısında onulmaz bir korkuyla sarsıldı. Emekçi kitlelerin zaten derin bir güvensizlik beslediği polisin, emekçi düşmanı, katliamcı yüzü tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.**
  Düne kadar emekçi kitlelerin bilincinde gücünü koruyan devlet ve faşist terör gücü polisinin "dokunulmaz"lığına, ağır bir darbe indi.
  Gazi'li emekçiler bu "yenilmez" sanılan katil güruhunu önlerine katıp kovaladılar.

- **Devlet terörü kuşatmasının yarılması, sermayenin topyekün saldırılarının geri püskürtülmesi bugün Gazi emekçilerinin açtığı yolun tüm emekçi sınıflar tarafından tutulmasıyla mümkün olacaktır. Özgürlüğe, devrime ve sosyalizme giden yol, Gazi ve 1 Mayıs emekçilerinin gösterdiği kavga yoludur.**

Gazi ve 1 Mayıs Şehitleri Onurumuzdur!

Ali Seven
Ali Yıldırım
Dilek Sevinç
Dinçer Yılmaz
Engin Dengin
Fevzi Tunç
Fadime Bingöl
Genco Demir
Hasan Ersöz
Hasan Çetiner
Hasan Gülgen
Hasan Güngör
Hasan Ser
Hasan Tüyan
Halil Kaya
Hünkar Yılmaz
Hüseyin Bilal
Hüseyin Gürsoy
İsmail Baltacı
İsmihan Erenler
Malik Kaya
Mehmet Gündüz
Mehmet Gürbüz
Mehmet Günbay
Mehmet Özgül
Mesut Efe
Mümtaz Kaya
Necmettin Özgür
Özlem Tunç
Reis Kopal
Sezgin Engin
Zeynep Poyraz
Ziya Tunç

Kısacık üç-dört gün ya da upuzun bir ömür...

Kısacık 3-4 takvim yaprağı hepsi. Ama ya yaşananlar? Ya kazanılan ve kaybedilenler?

Direnişe damgasını vuran yiğitlik ve fedakarlıktan sinik reformculuğa, provokatörlükten bozgunculuğa, ölümü hiçe sayan yaşlı anadan, devlet aleviciliğinin temsilcisi burjuva aydınların tavırlarına kadar uzanan koca bir deneyimdi Gazi direnişi.

"Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Katil Devlet! Katil Polis!", "Gazi Faşizme Mezar Olacak!" "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganlarının haykırılışı arasında omuzlarda taşınan bir direnişçinin cesediyle öfkeleri artan, ellerinden sopalarını, demirlerini bırakmayan 15-16 yaşında gençler ve onlarla kolkola yürüyen, kucakları taş, yürekleri öfke dolu analar.

Mükemmel olmasa da ortak hareket ve organizasyon ve dayanışma. Devrimcilerin müdahaleleri, barikata girerken üst aramaları, kitleye güven veren çabalar ve halkın desteği ile birleşerek umutsuz sesleri boğan bir kararlılık. Halkın bir azalıp bir çoğalan katılımı, ama barikatları hiç terketmeyen devrimciler. Verilen şehitlerin üzüntüsü, daha fazla kayıp vermeme isteği ile devrimcileri dağılma konusunda ikna etmeye çalışan ama dağılmadıklarında da onları yalnız bırakmayanların yanı sıra bozgunculukla uğraşanlar... İşte direnişin portreleri.

Öteki yüzde, düzenin CHP'si kanalıyla devlet aleviciliğinin taşeronluğunu yapan, Alevi emekçi halkın duygularını sömüren burjuva politika canbazları. Bir taraftan devrimcileri halktan soyutlamaya, diğer taraftan kendi içlerinden çıkan ilerici sesleri susturmaya yönelik gayretler. Bunlarla kol kola girip olayı çarpıtmaya ve direnişi kırmaya çabalayan, devlet bürokrasisinin aslan sosyal demokrat şarlatanları. Yine, en renkli simalarıyla aslan sosyal demokratların barikatları içeriden yıkma çabaları ve Ecevit'in canını kurtarma telaşı.

Bir tarafta halkın diğer tarafta devletin barikatı.

Devletin gerçek yüzünü iyice anlayan, polis kimliği üzerinden sermaye devletine öfke besleyen, korku duvarını aşmış, devrimci politikaya daha açık bir halk ve korkusunu açıkça ifade eden sermaye devletinin pamuk ipliğine bağlı çürümüşlüğü.

Kısacık takvimli bir koca direniş...

Ve emekçilerin desteğini almış, "Katil Devlet!" diye haykıran emekçileri iktidar hedefine yönlendirebilme gücü ve kabiliyeti gösterebilen önderlik ihtiyacının yakıcılığı...

Tükürsek onları... Atal 1 Mayıs

Saat 17:00 gibi, 1 Mayıs Mahallesi'nde son durağa doğru yürüyoruz. İnsanlarda öfke ve nefret var. Sloganlar atılıyor. Köprünün başına geldik. Gençler neredeyse koşarak yürüyorlar. Kortejden kopmaya başlayınca ön taraf yavaşlıyor. Köprü geçildi. Alana girdik. Hemen karşıda, tepede polis barikatları görünüyor. Öfke bir kat daha artıyor. Alanı adeta uçarcasına geçiyoruz. Ön taraftakiler biraz durup arkadakileri çağırıyorlar. "Hadi, yürüyelim!" "Atalım polisleri 1 Mayıs'tan!" sözleri duyuluyor. Duralım-yürüyelim tartışmaları başlıyor. Yürümek isteyenleri tutmak imkansız. Bir öfke seli var adeta. "Topu topu 50-60 polis var. Tükürsek boğarız. Niye duruyoruz? Gazi'de halkı katledenler bunlar. Atalım 1 Mayıs'tan! Geri çekilirsek üzerimizde daha çok baskı kurarlar, savaşalım!" sözleri arasında bir sel patlıyor. Önce bir iki kişi hızla yürüyor. Ardından 5-10, derken yüzlere, binlere ulaşıyor yürüyenler.
Polisin üzerine kinle, nefretle gidiyorlar. Ellerinde taşları ve yürekleri var sadece.
Atıyorlar. Polis geriye doğru çekiliyor. Daha da hızlı koşmaya

...işçileri

...k Boğarız ...alım polisleri ...ıs'tan...

başlıyor kalabalık ve birden... Silah sesleri... Çok yakından geliyor patlamalar...

Yere düşenler... Halk geri çekiliyor. Ambulanslar çalışıyor. Taksilere yaralı ve ölüler yerleştirilmiş, hastaneye götürülüyorlar. Nereden ateş edildi? Çevik havaya sıkmıştı... Ve ilk kurşunu sıkan onlar değildi... Herkes öfkeli, herkes şaşkın... Konuşmalar: "Duvara çömelmiş siviller, okulun penceresinden ateş açıldı, siviller ateş etti... Ateş edenleri tanıyoruz, MHP'li bunlar."

Şaşkınlık ve öfke kararlılığa dönüşüyor. Barikatlar kurulmaya başlanıyor. "Alçaklar!.. Şerefsizler!.." ve daha bir yığın küfür duyuluyor. İnsanlar öfkelerini kusuyorlar.

"Bizi de vurun namussuzlar!" Barikatların üzerine çıkılarak sloganlar atılıyor. Yumruklar sıkılmış. "Gelsenize şerefsizler, gelsenize!..." Kin ve nefretin hedefi son derece net: Devlet

Katil Devlet!... Katil Polis!... sloganları haykırılıyor. Karşıda polisler. Sonra yavaş yavaş cellatlarla papazlar yer değiştiriyor. Polis çekilip, asker getiriliyor.

"Kulübelere Barış, Saraylara Savaş!"

Sermaye sınıfının faşist devleti emekçilerin, işçilerin, devrimcilerin kanıyla besleniyor.
Gün geçmiyor ki, işçi, emekçi kardeşlerimize yönelik yeni bir katliam, kıyım saldırısıyla karşılaşmayalım. Faşist sermaye devleti, kapitalistlerin karlarının katlanması, üzerimizdeki emperyalist yağmanın sürmesi, buna karşılık hangi kökenden olursa olsun işçi ve emekçilerin sefalet içinde yaşaması için her geçen gün daha çok katliama, daha çok kana ihtiyaç duyuyor. O, ücretli kölelik sistemini sürdürebilmek için buna muhtaçtır.
Bu nedenle, nasıl ki, Maraş, Sivas, Çorum katliamları Alevi-Sünni çatışması değildiyse, nasıl ki, Kürt halkına karşı yürütülen katliam, kirli savaş Kürt-Türk çatışması değildiyse, bugün gerçekleştirilen Gazi katliamı da böyle değildir. Katliama maruz kalan işçi, emekçi kardeşlerimizin Alevi kökenli olmaları bizi yanıltmasın. Sermaye sınıfı ve onun faşist devleti, kendi barbar sömürü düzenlerine yönelen muhalefet odaklarını kökenlerine göre ayırmaz. Bu durumdan yalnızca kendisine karşı gelişen mücadeleyi bölmek için faydalanır. Mücadele Alevi kitleden de gelse, fabrika ve işyerlerinden de gelse, Kürt emekçi halkından da gelse cevabı hep bu haklı mücadeleleri, direnişleri asker, polis terörüyle, katliamıyla ezmek oldu. Bundan sonra da olacak şey budur.
Gazi olayı, sömürü ve baskı cenderesinde bunalmış olan yoksul halkın bir ayaklanmasıdır. Faşist sermaye devleti, bu ayaklanmayı katliamla cevapladı.
Yıllardır faşizmin potansiyel düşman belledi̇ği Gazi'nin emekçi halkı polis ve sivil faşist terörüyle kuşatılmışken, bu kez faşist polis güçleri
katliam çetelerinin işlerini rahatça yapmaları için meydanı onlara bıraktı.
Sonrasında ise protesto gösterilerine kurşun yağdırarak katliamı boyutlandırdı.
İşçi sınıfı, Gazi katliamına karşı sessiz kalamaz. Sessizlik, kapitalist sınıf ve devletine karşı verilecek topyekün mücadelenin merkezinde ve önünde yer alması gereken, kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurmak gibi tarihsel bir misyonu bulunan sınıf için büyük bir utanç olur. Kaldı ki, sorun yalnızca bir utanç ya da onur sorunu da değil, bir ihtiyaç sorunudur.
Geçmiş mücadelelerimizde biz, diğer sınıf kardeşlerimizin desteğini layıkıyla alamamaktan yakınmamış mıydık? Bunun eksikliğini duymamış mıydık?
Şimdiye kadar hak ve özgürlüklerimizin gaspedilmesi, sefil bir yaşama mahkum edilmemiz hep bu bölünmüşlüğümüzden kaynaklanmadı mı?
Geçmişte sınırlı da kalsa sınıf kardeşlerimizin kendi yerel mücadelemize verdikleri desteğe sevinip, pasif kalanlara kızmadık mı? Kapitalist sınıfla, sermaye devletiyle karşı karşıya geldiğimiz her yerel mücadelede en çok ihtiyaç duyduğumuz şey diğer sınıf kardeşlerimizin ve emekçi halkın desteği değil miydi?
Bütün bunlar hala belleğimizde canlıdır. Kapitalist sınıf ve onun barbar devleti yalnızca bize saldırmıyor. Bu toplumun tüm emekçi kesimleri, işçileri, emekçi Kürt halkı, ileri toplum katmanları onun saldırısından, barbarlığından nasiplerini alıyorlar.
Sefalet hepimize dayatılıyor. Sefaleti kabul etmeyip mücadele edenler, potansiyel muhalefet odakları terörle ezilmek, susturulmak isteniyor. Faşist devlet, Gazi katliamıyla da toplumdaki tüm muhalefet odaklarına gözdağı vermek istemiştir.
O, böylece, "Kımıldayanı ezerim!" diyor. İşçi, emekçi eylemlerine coplu, köpekli, silahlı saldırılar, devrimci öğrencilere yönelik resmi-sivil faşist terör, Kürt ve Alevi emekçi halka karşı katliamlar... Hepsi bütün bir planın parçalarıdır. Kafamıza inen bunca sopaya, gövdemize yağan bunca kurşuna karşı, sermayenin uşakları bizi hep ılımlı davranmaya, "provokasyon"a gelmemeye çağırıyorlar. Biz, eğer bu aldatıcı telkinlere kapılırsak, bize yutturulmaya çalışılan bu uyuşturucu hapları yutarsak asıl o zaman, "provokasyon"a değil oyuna gelmiş oluruz.
İşçilerin, emekçilerin, ezilen halk kitlelerinin mücadelesi, kendi köşklerinden ahkam kesenler, sermayenin borusunu öttürenler için her zaman provokasyon olmuştur. Biz ise, buna **özgürleşme ve kurtuluşun tek yolu** diyoruz.
İşçi ve emekçi halka karşı tüm bu faşist katliamlar, gerçekte sermaye devletinin güçsüzlüğünün bir göstergesidir. Onbinlerce polisine, yüzbinlerce askerine, binlerce faşist çetecisine rağmen sermaye devleti güçsüzdür. Ama güçlü görünüyor.
Onun güçlü görünmesini sağlayan şey ise bizim parçalanmışlığımız, güçlerimizin bölünmüşlüğüdür. Faşizmin bu kahredici saldırıları, saldırıya karşı savunmada kalıp sinerek değil, ancak ve ancak Gazi'nin emekçi halkı gibi **korku duvarını yıkıp karşı saldırıya geçerek yokedilebilir.** Bu nedenle sefalete itilip terörle ezilmek istenen tüm toplumsal sınıf ve katmanların mücadelede ortaklaşmaları gerekir.
Faşist devletin Gazi katliamı aynı zamanda sınıfa yönelik bir saldırıdır.
Orada katledilen kardeşlerimizle kaderlerimiz ve çıkarlarımız birdir. Mücadelemizin de bir olması gerekir. Faşizm, katlederken Alevi-Sünni, Türk-Kürt ayrımı yapmıyor. Karşı mücadeleyi verecek olan bizler niye yapalım? Gazi'nin emekçi halkına karşı yapılan katliam, işyerlerinde, fabrikalarda protesto edilmelidir. Eğer işçi sınıfı, mücadeleyi ücret artışıyla, sendikalaşma talebiyle, işgüvencesiyle vb. sınırlarsa, bu dar, kısmi amaçlarına dahi ulaşamayacağını, işyerlerinin, fabrikaların kapalı kapıları ardında yalnız kalacağını bilmelidir. Her alanda örgütlü ve silahlı olan asalak sermaye sınıfına karşı bölünerek, dışımızdaki mücadeleyi kendi kaderine terkederek karşı koyamayız.
Bu asalak, barbar sınıfı ancak kendi içimizde birleşerek, işçilerin, emekçilerin, ilerici halk kitlelerinin mücadelesini ortaklaştırarak altedebiliriz.
Bunun yolu da öncelikle, yalnızca kendi özel taleplerimiz için değil, diğer sınıf kardeşlerimizin mücadelesine de katılmaktan, destek vermekten, onların Gazi'de yaktığı ateşi kendi işyerlerimize, fabrikalarımıza taşımaktan geçiyor.
Biz bunu yapmayı başardığımızda, sınıf kardeşlerimize bu güveni verdiğimizde ve bu sayede mücadele birliğimizi sağladığımızda özgür
ve adil bir toplum yaratma yolunda önemli bir adım atmış olacağız.
Katliamcılar, sermaye düzeninin bekası için, kapitalist sınıfın
işçi ve emekçilere duyduğu kin ve nefretle saldırıyorlar.
Onlar, kapitalistlerin saraylarına hizmet için işçi ve emekçilerin
kulübelerine savaş açmışlardır.
O halde devrimci proletaryanın sloganı da şu olmalıdır:
"Kulübelere barış, saraylara savaş!"

Kızıl Bayrak
15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Kızıl Bayrak gazetesinin 19. sayısının ekidir ● Parayla satılmaz.
Sorumlu Md: Güray ÜLKÜ ● EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. ● Mesihpaşa Mah. Laleli Cd. Çim Apt. No: 52/5 Aksaray/İST. ● **Baskı:** CEYLAN Matbaacılık Ltd. Şti.